

ตอนที่ 661: เกลี่ยกล่อมเด็กบางทีก็ยากแสนยาก

ปากทางเข้าที่แสนมืดมิด อยู่ๆ จางฮ่านก็พบว่าเหมือนมีเงาร่างหนึ่งพุ่งเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็ว

เงาร่างนั้นเคลื่อนไหวไม่ชัดเจน มันเหมือนกับเงา แต่รูปร่างของเงานั้นกลับมีความแปลกเล็กน้อย ไซ่พ้อหรือเปล่า?

จางฮ่าน ไม่แน่ใจ

แต่ร่องรอยที่ปรากฏอยู่บนศิลาสมบัติเกิดการเปลี่ยนแปลง สายตาของเขาจ้องมองลึกลงไปข้างล่างเป็นถ้ำน้ำแห่งหนึ่ง

มันแคบมาก คุณไปแล้วเหมือนมีเส้นผ่านศูนย์กลางเพียงหนึ่งเมตรเท่านั้น พอเดินลึกลงเข้าไปด้านใน ยังมีคสนิทเข้าไปใหญ่ แต่ภาพที่เห็นอยู่ในความคิดของจางฮ่านคือมันมีแสงสว่างอยู่เล็กน้อย

เขาเดินลึกลงไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไรแล้ว

อยู่ ๆ วิสัยทัศน์ในการมองดูสายไปมา บรรยากาศโดยรอบกลายเป็นถ้ำขนาดใหญ่
มองลึกลงไปตลอดทาง เส้นผ่านศูนย์กลางน่าจะกว้างกว่าพันเมตร ช่างกว้างใหญ่
ไพศาล ทั้งถ้ำเต็มไปด้วยแสงระยิบระยับให้ความรู้สึกแปลกประหลาด

ทันใดนั้นเอง

เงาโปร่งแสงดูเสร้าน้ำสร้อยลอยขึ้นมาจากด้านล่างนับไม่ถ้วน

หลังจากฉากนั้น ภาพก็ตัดไป

จางฮ่าน มองไปโดยไม่รู้ตัว

ถ้ำผีหรือ?

นั่นมันวิญญาณร้ายซัด ๆ จำนวนมากมายขนาดนี้ ขนาดแดนทเวอะอาจจะบุกฝ่าเข้าไป
ไม่ได้

จุดสำคัญก็คือต้องดูที่ความแข็งแกร่งของวิญญาณร้าย วิญญาณที่เพิ่งเกิดใหม่ไม่มีสิ่ง
ใดทำให้แดนทเวอะต้องกลัว แต่ถ้าเป็นตัวที่อยู่มานานระดับความแข็งแกร่งค่อนข้างมี
มาก มีเช่นนั้นมันคงเปรียบได้กับดินแดนวิเศษ

สิ่งสำคัญที่สุดคือตอนที่ภาพในความคิดของจางฮ่านหายไปนั้น เขายังคงมองลึกลงไป
ด้านล่าง สิ่งนี้อธิบายได้อย่างชัดเจนว่าคนที่ปิดผนึกข้อมูลตรงช่วงนี้ไว้ได้บุกลงไป
ด้านล่าง

สุดท้ายทิ้งไว้เพียงแค่ประโยคเดียวว่า ‘ไม่ใช่แค่นทေးอย่าได้ฝ่าเข้าไป’ มันบ่งบอกชัดเจนว่าระดับของอันตรายมีมากแค่ไหน คำนถ่วงเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้

สำหรับจางฮ่านแล้ว ฉากนี้เป็นเพียงฉากเล็ก ๆ ฉากหนึ่งเท่านั้น

เขานิ่งไปพักหนึ่ง จากนั้นจึงพูดขึ้น

“ผมต้องเตรียมการหน่อย สถานที่อยู่ที่ทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือของประเทศรัสเซีย อีกสามวันพวกเราจะไปยังทุ่งน้ำแข็งตอนเหนือกัน”

“ได้ครับ” เฉินฉางชิงพยักหน้า

เขาไม่ได้ถามว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง เพราะว่าในปีนั้นตอนที่เขาลูกคล้อยอยู่กับจางฮ่าน เขาแทบไม่ต้องคิดอะไรเลย แค่เดินตามตุ๊ดต้อย ๆ ก็พอแล้ว

และนี่เป็นเพราะเขาไม่มีอะไรให้ต้องเตรียมเช่นกัน เขาฝึกฝนเคล็ดวิชาแปดเงามังกร สถิติพลังของมันเพิ่มสูงขึ้นไปอีกขั้น แลมนยังมีอาวุธระดับทเวดาบเงาปีศาจ บวกกับสมบัติอื่น ๆ ที่อยู่ในแหวนมิติ ไม่ว่าไปไหนก็ไม่จำเป็นต้องเตรียมอะไรเป็นพิเศษ

แต่การเดินทางในครั้งนี้ จางฮ่าน จำเป็นต้องเตรียมตัวสักหน่อย

สถานการณ์ของที่นี่ไม่รู้ว่าเป็นเช่นไร แต่รู้ว่าที่นี่มีวิญญาณร้ายนับหมื่นนับพัน จางฮ่านยังคงมีวิธียากมายที่ทำให้ผ่านมันไปได้อย่างราบรื่น

ในเมื่อตัดสินใจแล้ว ในใจของจางฮ่านเองก็กำลังคิดเรื่องบางอย่างอยู่เช่นกัน

หลังจากคิดดูให้ถี่ถ้วนแล้ว ในที่สุดเขาก็โทรไปหาไ่ก่หางคง

ไม่ว่ายังไง เขาจันทราบจะปล่อยให้มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นไม่ได้ มีไ่ก่หางคงอยู่บวกกับการดูแลของจีหู่ซวง จางฮ่านเองก็วางใจ

หลังจากได้รู้ข่าว แน่แน่นอนว่าไ่ก่หางคงรีบรับปาก เขาพูดว่าเช้าวันถัดมาจะนั่งเครื่องบินไป น่าจะถึงประมาณเที่ยง

ทั้งหมดถูกเตรียมการไว้เป็นอย่างดี

หลังจากรู้ว่ายุทธระพวกนี้เสร็จแล้ว เสียงกรีดร้องแหกปากของครูฝึกหลิวก็เงียบหายไป เจียงเยียนหลานเดินพลิวเข้ามา

“หึ! ครั้งหน้าถ้ามาทำทะเลาะกับฉันอีก ฉันจะตีให้เขาช่วยตัวเองไม่ได้เลย!”

สุดท้ายครูฝึกหลิวก็ไม่ได้เดินมา บางทีเขาอาจจะกลับไปต้มน้ำกินแก้หิวใน

หลังจากคุยกันไม่กี่ประโยค ทุกคนก็แยกย้ายกันกลับไป เจียงเยียนหลานเองก็กลับโรงแรมแล้วเหมือนกัน

เงินนางซิงไปหาโจวเฟย ระหว่างนั้นก็โทรไปคุยกับเทพสงครามตระกูลเงิน เทพสงครามตระกูลเงินไม่ได้ห้ามเรื่องที่เงินนางซิงกับจางฮ่านในการบุกไปดินแดน ลึกลับที่เต็มไปด้วยอันตราย ความจริงเส้นทางการฝึกฝนมันก็เต็มไปด้วยอันตราย การฝึกอยู่ในห้องอุ่น ๆ อย่างสะดวกสบายไม่ใช่สิ่งที่เทพสงครามตระกูลเงินต้องการให้เป็น

ช่วงเวลาแห่งความสุขในยามบ่ายผ่านไปอย่างรวดเร็ว

มาร์ตินและเด็กคนอื่น ๆ ที่มาเที่ยวเล่นรวมถึงผู้ปกครองของพวกเขาอยู่กินอาหารเย็นต่อ บนโต๊ะมีอาหารมากมาย ทุกคนต่างเอ่ยชมกันไม่ขาดปาก

หลังจากรำลាក់ันเสร็จแล้ว แม่หนูน้อยเองก็เล่นมาเหนื่อยมากแล้ว กลับถึงปราสาทเธอ ดูการ์ตูนต่ออีกพักหนึ่ง พอเวลาสามทุ่มก็หลับไปท่ามกลางเสียงเล่านิทานของจางฮ่าน

แต่จื่อเหยียนยังไม่นอน

เพราะว่าเธอเห็นบางอย่างในแววตาของจางฮ่าน เธอรู้ว่าเขามีอะไรอยากจะทำกับเธอ

จางฮ่านลุกขึ้นนั่งอย่างระมัดระวัง หลังจากรอให้จื่อเหยียนลงจากเตียง เขาถึงลงจากเตียงทางฝั่งขวามือ อุ้มเหมิงเหมิงไว้บนเตียงเล็กแล้วห่มผ้าให้อย่างอ่อนโยน จากนั้นถึงจะเดินไปนั่งบนเก้าอี้ริมระเบียงกับจื่อเหยียน จางฮ่านสะบัดมือ ไวน์แดงล้ำค่าคุณภาพดีลอยมาจากห้องอาหารชั้นห้า แน่นนอนยังมีแก้วไวน์อีกสองใบ

หลังรินไวน์เล็กน้อย จางฮ่านยื่นให้จื่อเหยียนหนึ่งแก้ว

ตอนที่จื่อเหยียนรับ เธอค่อย ๆ ยิ้ม

“ไหงยังมีอารมณ์แบบนี้อยู่ หรือว่ามีเรื่องโรแมนติกอะไรจะพูดกับฉัน?”

“เอ่อ ไซ่”

จางฮ่านหัวเราะเบา ๆ

วิธีพูดมีเยอะเยอะ เรื่องเดียวแต่สามารถถ่ายทอดออกไปได้แตกต่างหลากหลาย ในเมื่อจื่อเหยียนพูดประโยคนี้ออกมาแล้ว จางฮ่านก็พูดตามน้ำไป “เพราะว่าผมรู้สึกว่าคุณที่เราจะจัดงานแต่งงานใกล้เข้ามามากแล้ว ผมเคยพูดว่าจะจัดงานแต่งของเราอย่างอลังการ”

แววตาของจื่อเหยียนชะงักไป จากนั้นเธอก็ปิดปากหัวเราะขึ้นมา พอหัวเราะไปสักพักถึงจะกระพริบดวงตากลมโตคู่สวย

“ตาบ้า ชอบพูดแต่เรื่องที่คุณอยากได้ยินอยู่เรื่อย”

หลังพูดจบ รอยยิ้มของจื่อเหยียนก็จืดจางลงไปมาก แววตายังคงแว่นความกังวลเอาไว้ เธอเม้มริมฝีปากวางแก้วไวน์ลง จากนั้นเอนกายพิงร่างของจางฮ่านพลาบพูดเบา ๆ “สถานที่ที่คุณต้องไปในครั้งนี้อันตรายมั๊ย?”

“อันตราย”

จางฮ่านตอบคำนี้ออกไปตามความจริง แต่จากนั้นสีหน้าของเขาดูเหนือความคาดคิดออกไป เขาพูดขึ้นเบา ๆ

“สถานที่ที่ผมเคยไปอันตรายกว่าสถานที่อันตรายปกตินับหมื่นเท่า ดังนั้นคุณจะเข้าใจแบบนี้ก็ได้ มันอันตรายสำหรับคนอื่น แต่สำหรับสามีของคุณ มันก็เป็นเหมือนสถานที่แจกสมบัติก็เท่านั้น”

“แต่คุณจะประมาทไม่ได้นะ คุณต้องนึกเสมอว่ายังมีฉันกับเหมิงเหมิงที่รอคุณอยู่ที่บ้าน” จื่อเหยียนม้มปาก “ฉันเองก็ฝึกฝนไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงพอจะแบ่งเบาคุณได้บ้าง คุณพูดเองนี่ว่าร่างกายของฉันซ่อนความลับใหญ่เอาไว้ แต่ฉันไม่เห็นจะรู้สึกอะไรเลย”

“ฮ่า ๆ” จางฮ่านเห็นดังนั้นก็หัวเราะพลางส่ายหัว “รออีกหน่อยก็รู้แล้ว ไม่ต้องกังวลครั้งนี้ฉางชิงไปกับผมด้วย ยังไม่มีปัญหาอะไรเข้าไปอีก”

ที่จริงแล้วจางฮ่านตัวคนเดียวปลอดภัยกว่า เพราะเขามีประสบการณ์มากมายไม่ว่าจะเป็นวิชาการเอาตัวรอดหรือการสังเกตเห็นอันตราย อีกอย่างเรื่องที่เขาฝึกฝนอยู่ในโลกเซียนมานานกว่าห้าร้อยปีไม่ใช่เรื่องล้อเล่นเช่นกัน

ที่เขาพาเงินนางซิงไปด้วยเนื่องจากพลังของเขาแข็งแกร่งมาก เขาเป็นชาวยุทธแดนทะเล
ระดับกลาง แถมยังมีสายเลือดมังกรฟ้า บวกกับวิชาแปดงามมังกรสถิต เขาสามารถสู้
กับแดนทะเลชั้นปลายได้ การไปดินแดนลับในครั้งนี้ ถ้ามีสมบัติอะไรอาจต้องให้เขา
ออกโรง

จื่อเหยียนเองก็รู้ว่าเงินนางซิงทรงพลังมาก หลังจากได้ยินดังนั้น เธอก็จึงพยักหน้า

“ฉันรู้ว่าพวกคุณต้องปลอดภัย ฉันวางใจ แต่เด็กน้อยบางคนคงไม่ยอมปล่อยคุณ
ไปง่าย ๆ แน่ ฉันจะรอว่าคุณจะพูดกับเธอยังไง”

จางฮ่านได้ยินก็ส่ายหัวอย่างจนปัญญา

เขากลัวว่าเหมิงเหมิงจะร้องไห้จ้าละหวั่น ถ้าเป็นปกติเหมิงเหมิงพูดอะไรจางฮ่านจะ
รีบรับปากทันที แต่ครั้งนี้เขาต้องออกจากบ้านไปหลายวัน ชักจะจนปัญญาซะแล้วสิ

เมื่อมองเห็นสีหน้าของจางฮ่าน จื่อเหยียนเองก็สงสัยว่าเขาจะคุยเรื่องนี้กับเหมิงเหมิง
ยังไง

ทั้งสองคนดื่มไวน์ไปแล้วสองแก้ว จากนั้นกลับมาในห้องนอนแล้วนอนกอดกันหลับ
ไป

จนกระทั่งวันต่อมา ในตอนเช้าจื่อเหยียนเริ่มเตรียมความพร้อมให้กับเหมิงเหมิงเพื่อ
ป้องกันไว้ก่อน

แต่ผลที่ได้ค่อนข้างน่ากังวล

จนถึงตอนเที่ยง หลังจากไถ่หามคงมา ทุกคนกินอาหารเที่ยงที่ห้องอาหารใหญ่

เงินนางซิง โจวเฟย จางลี่และคนอื่นต่างก็รู้ว่าจางฮ่านกับเงินนางซิงจะออกไปข้างนอกหลายวัน

ไถ่หามคงยังพูดบนโต๊ะอาหารเข้าไปใหญ่

“เสี่ยวฮ่าน ครั้งนี้เธอพูดได้ปุบปับกินไปแล้วนะ ไม่งั้นฉันคงจะเตรียมตัวไปทู่่งน้ำแข็งกับเธอแล้ว”

“เอ๊ะ?”

เหมิงเหมิงไถ่ฮันเข้าให้แล้ว

เด็กน้อยหันไป ดวงตากลมโศกใสกระพริบไม่หยุด “ป๊ะป๋าจะไปไหนหรือ?”

“ป๊ะป๋าจะไปที่ไหนหนึ่ง ต้องออกจากบ้านไป.....หลายวัน” จางฮ่านคูสีหน้าของเหมิงเหมิงแล้วค่อย ๆ พูดขึ้น

ทำเอาไถ่หามคงปากสั่น เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าจางฮ่านโถ่ลูกยังกับอะไรดี ถ้ากล่อมเหมิงเหมิงไม่สำเร็จ จันการเดินทางครั้งนี้ของพวกเขาไม่ใช่ว่าลุ่มตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มนะ?

จางฮ่านพูดจบบบ คุณเหมือนปฏิกิริยาของเหมิงเหมิงผิดไปจากที่ทุกคนคาดคิด

“ดีเลย ะ” เด็กน้อยดีใจมาก เธอกระโดดโลดเต้นโห่ร้องดีใจ “พวกเราจะไปได้ไปเที่ยวอีกแล้ว!”

ประโยคเดียวทำเอาทุกคนไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี

“แ่ก่ก ะ”

จางฮ่านเริ่มจนปัญญาหน่อย ะ แต่ยังไงก็ต้องพูดเรื่องนี้ออกมา เขามองเหมิงเหมิง พลังหัวเราะก่อนจะพูดขึ้น “เหมิงเหมิง ครั้งนี้ปะป่าไม่ได้พาหนูไปเที่ยว แต่ปะป่าออกไปทำธุระ หนูกับหม่าม้าต้องอยู่บ้าน”

“เอ๊ะ?”

อยู่ ะ เหมิงเหมิงก็ชะงักไป เธอเงยหน้าขึ้นมองจางฮ่านตาไม่กระพริบ

เมื่อเห็นสีหน้าแบบนี้ จางฮ่านก็รู้แล้วว่าถ้าพูดไม่ถูกวิธี น้ำตาของเด็กน้อยต้องไหลพรากแน่

“เหมิงเหมิงอยากเจอคุณปู่กับคุณย่ามาตลอดไม่ใช่หรือ?” จางฮ่านพูดอ้อม ะ

“คุณปู่ คุณย่าหรือ? อู๋ อยากคะ” ความสนใจของเหมิงเหมิงถูกดึงดูดขึ้นมานิดหน่อย

“ครั้งนี้ปะป๊าเตรียมไปรับคุณปู่และคุณย่ากลับมา พวกเขากลับมาเห็นเหมิงเหมิง เป็นเด็กดีรอปะป๊าอยู่บ้าน แน่نونว่าต้องดีใจมากแน่ ๆ” จางฮ่านพูดเบา ๆ

“ไม่เอา! งั้นหนูไม่อยากเจอแล้ว หนูอยากอยู่กับปะป๊า” เหมิงเหมิงเบะปาก

ตอนนี้จื่อเหยียนเป็นฝ่ายพูดบ้าง “งั้นหนูไม่อยากถือช่อดอกไม้สวย ๆ ในงานแต่งงาน ของปะป๊ากับหม่าม้าหรือ? ถ้าคุณปู่และคุณย่ากลับมา ปะป๊ากับหม่าม้าถึงจะจัดงาน แต่งได้”

“เอ๊ะ?”

เหมิงเหมิงชะงักไปอีกครั้ง แววดาเผยการขบคิดออกมา แต่ใครก็ดูออกว่าเธอไม่เต็มใจ ให้ปะป๊าไป

“ใช่แล้ว วันนั้นเหมิงเหมิงจะได้แต่งตัวสวย ๆ แล้วจะมีคนมากมายมาเข้าร่วมด้วย” จางฮ่านพูดขึ้นบ้าง “อีกอย่างครั้งนี้ปะป๊าไปไม่กี่วันก็กลับมาแล้ว แป๊ปเดียวเอง”

“งั้นเหมิงเหมิงอยากไปด้วย” เหมิงเหมิงมองจางฮ่านด้วยแววตาที่คาดหวัง

เห็นแววตาแบบนี้ จางฮ่านใจสั้น เขาอยากรับปากลูกสาวใจจะขาด แต่มันเป็นไปไม่ได้ หนทางข้างหน้าอันตรายมาก เขาจะให้เหมิงเหมิงไปเผชิญหน้ากับอันตรายได้อย่างไร

จางฮ่านลอบถอนหายใจ แต่สีหน้ายังคงอ่อนโยน เขาอุบหัวเหมิงเหมิง “ปะป่าไปแป๊บเดียวเดี๋ยวก็กลับมา ถ้าพาหนูไปด้วย จั้นหม่าม้ายู่ที่นี้คนเดียวก็จะรู้สึกเหงา หนูอยากให้หม่าม้าเหงาหรือ?”

“ใช่แล้ว” จื่อเหยียนรับช่วงต่อ “หม่าม้ายู่คนเดียวต้องทรมาณใจแน่เลย....”

จางฮ่านกับจื่อเหยียนเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย พวกเขาใช้เวลาไปกว่าครึ่งชั่วโมง ถึงจะทำให้เหมิงเหมิงยอม

ทำเอาคนอื่นที่โต๊ะอาหารถอดถอนใจไปตาม ๆ กัน

การเกลี้ยกล่อมเด็กบางทีก็เป็นอะไรที่ยากแสนยาก!

จบตอน

ตอนที่ 662: มุ่งหน้าสู่ทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือ

ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม เหมิงเหมิงรับปากแล้วก็แสดงว่าเธอยอมรับเรื่องนี้แล้ว

แต่เธอก็ยังอดไม่ได้ที่จะกอดแขนของจางฮ่านแล้วเบะปากถาม

“ปะป่าไปกี่วันถึงจะได้กลับมา?”

“เอ่อ...สิบวันมั้ง?” จางฮ่านพูดลงเชิง

เหมิงเหมิงได้ยินจึงรีบปล่อยแขนของจางฮ่าน แล้วนับนิ้วของตัวเองได้สิบนิ้วพอดีปะ
เธอจึงเงยหน้าขึ้นอย่างไม่พอใจ

“หึ ตั้งสิบวันเนอะ นานไปแล้ว”

“งั้นเจ็ดวันได้มัย?” จางฮ่านถามขึ้นอีก

“เจ็ดวันก็นานมาก ๆ เลย”

“ห้าวัน! อีกห้าวันปะป่าก็กลับมาแล้ว” จางฮ่านทำท่าจริงจังจึงเหมือนทหารรับคำสั่ง

คำพูดที่ดูซึกเขิมและจริงจังทำเอาจื่อเหยียนปิดปากหัวเราะ

ห้าวันหรือ ที่จริงมันเร็วมากเลย

ในเวลานี้เธอไม่รู้สึกรึเป็นห่วงมากเท่าไร แต่เธอคิดไม่ถึงเลยว่านี่จะเป็นเรื่องที่สามารถจัดการเสร็จในวันเท่านั้น

หลังจากตกลงกันเสร็จแล้ว จางฮ่านกับเงินฉางจึงจัดการปัญหาเกี่ยวกับเรื่องขอวีซ่าจนเรียบร้อยตั้งแต่ช่วงบ่าย อีกทั้งยังทำการจองเที่ยวบินรอบบ่ายโมงของวันพรุ่งนี้เพื่อบินตรงไปยังทุ่งน้ำแข็งของสาธารณรัฐซาฮาในประเทศรัสเซีย

มันคล้ายกับทะเลทรายอันกว้างใหญ่ของประเทศจีน ทุ่งน้ำแข็งของที่นี่ยาวสุดลูกหูลูกตา และก็เป็นสถานที่ที่หาได้ยาก เนื่องจากความหนาวเย็นตลอดทั้งปี สถานที่มากมายยังไม่ได้ถูกทำการสำรวจ สถานที่หลายแห่งในทุ่งน้ำแข็งกลายเป็นแดนมรณะในสายตาของคนธรรมดา ที่เข้าไปแล้วยากที่จะรอดออกมา

เที่ยวบินจะบินตรงมาถึงที่ตั้งของเมืองยากูตสค์ ซึ่งอยู่ทางด้านทิศใต้ของทุ่งน้ำแข็งตอนเหนือ แต่ยังมีระยะห่างกันอยู่บ้าง พวกเขาได้วางแผนเส้นทางไว้เรียบร้อยแล้ว หลังลงเครื่องที่เมืองยากูตสค์ พวกเขาต้องมุ่งตรงไปทางทิศเหนืออีกสามร้อยกิโลเมตร ที่นั่นจะมีเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งเหมาะสำหรับพักผ่อน มุ่งหน้าไปทางเหนืออีกหน่อยก็ถึงจุดลึกของทุ่งน้ำแข็ง

แต่เสียดายที่แผนถูกเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

เวลาบ่ายสองโมง จางฮ่านกับจื่อเหยียนนั่งอยู่ที่เขตสัตว์เลี้ยงค่านหลังเขา เหมิงเหมิงอยู่ข้างกายพวกเขา เข้ามืดกับเจ้าดำเองก็อยู่ข้าง ๆ เช่นกัน ขณะที่กำลังจะเล่นกันนั้น

อยู่ๆ เงาของเงียงเยียนหลานปรากฏขึ้นที่ได้ตื่นหลยหายาง พอเห็นจักรพรรดิซิง กับโจวเพยนั่งอยู่ด้วยกัน เธอจึงเดินเข้าไป หลังจากพูดคุยกัน ไปที่ประโยค เณินฉางซิง มองมาทางจางฮ่านแล้ว โบกมือเรียก

“ปะป่าไปตรงนั้นก่อนนะ”

จางฮ่านพูดพลาถลวงลูปแก้มของเหมิงเหมิง จางนั้นลุกเดินไปทางนั้น

เมื่อเดินไปใกล้พวกเขา หลังจากนั่งลงแล้ว สีหน้าของเงียงเยียนหลานดูเคร่งเครียดนึค หน้อย เธอพูดขึ้น

“เขานี้ฉันได้ข่าวมาว่า เมื่อตอนเที่ยงคืน เรือต้องสาปลำยักษ์นั้นปรากฏตัวแล้ว ครั้ง ก่อนมันหายไปทีเบอร์มิวด้าซึ่งเป็นหนึ่งในแดนมรณะ คราวนี้มันปรากฏขึ้นใน ดินแดนส่วนลึกของอาร์กติก ตำนานเล่าขานกันว่าผ่านไปหลายสิบปีมันถึงจะ โผล่มา ครั้งหนึ่ง แต่ช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา มันปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งที่สามแล้ว ”

เมื่อพูดถึงครงนี้ เงียงเยียนหลานอดไม่ได้ที่จะสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แสดงให้เห็นถึง ความเครียดของเธอ จากนั้นเธอพูดต่อ

“ไม่ว่ามันจะปรากฏตัวขึ้นด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ครั้งนี้มันเป็นเหมือนครั้งที่ผ่าน ๆ มา ที่ก่อให้เกิดเรื่องใหญ่ขึ้น มันมุ่งหน้าจากอาร์กติกลงไปทางตอนใต้ จนไปชนเข้ากับดินแดนอันน่าหวาดกลัวแห่งหนึ่ง ตามที่โลกยุทธภพของรัสเซียทราบข่าวมา ใน ครั้งนี้มันคือร่องรอยอารยธรรมระดับ **A!** แต่ความผันผวนของมันแปลกประหลาด

มาก บางครั้งมันดูแข็งแกร่งและบางครั้งมันดูเหมือนภาพลวงตา และครั้งนี้สถานที่ตั้งของมันอยู่ในทุ่งน้ำแข็งทางเหนือของสาธารณรัฐซาฮา ซึ่งที่นั่นถูกใครบางคนปิดผนึกไว้ ข้อมูลมาจากสายภายในของเรา แม้ว่าข้าจะไม่แพร่กระจายออกไป แต่ต้องมีชาวยูทชในท้องถิ่นแถวนั้นหลายคนมารวมตัวกันที่นั่นแน่นอน จางหานหยาง คุณและจักรพรรดิชิงกำลังจะไปที่ทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือเหมือนกัน ฉันเดาว่าสถานที่ที่พวกคุณจะไปต้องเป็นที่เดียวกันกับที่นั่นแน่นอน”

ตอนที่พูด สีหน้าของเจียงเยียนหลานดูเคร่งเครียดมาก ยูทชภพแห่งรัสเซียเองก็แข็งแกร่งมากเช่นกัน ถึงตอนนี้แม้ว่าพวกแดนทะเลจะไม่ออกมาก่อความวุ่นวาย แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มี

นี่สามารถอธิบายได้ว่าสิ่งที่จางฮ่านและเงินฉางชิงต้องเผชิญ ไม่ใช่เพียงแค่อันตรายจากดินแดนอันน่าหวาดกลัว แต่ยังรวมถึงชาวยูทชของรัสเซียอีกด้วย

แม้กระทั่งเวทดาของเงินฉางชิงเองก็มีความเครียดอยู่บ้าง

แต่ใครจะรู้ล่ะว่า จางฮ่านกลับหัวเราะออกมาเบา ๆ

“มีอุปสรรคบ้าง ไม่ใช่อย่างยิ่งดีหรือไง?”

เมื่อได้ยินประโยคนี้ เจียงเยียนหลานชะงักไปในทันที จากนั้นเธอพูดอย่างหมดหนทาง “ฉันคิดว่ามันไม่ดี เพราะที่ทุ่งน้ำแข็งของรัสเซียไม่ใช่มีแค่ชาวยูทชจากยูทชภพ แต่ยังมีเผ่ามนุษย์หมาป่า ซึ่งไม่รู้ว่าคุณเคยได้ยินมาก่อนมั๊ย ฉันได้ยินมาว่าทุ่ง

น้ำแข็งทางเหนือมีมนุษย์หมาป่าหลบซ่อนตัวอยู่ เมื่อสิบปีก่อน หัวหน้าเผ่ามนุษย์หมาป่านามว่าผู้เฒ่า นำกองทัพมนุษย์หมาป่ากว่าร้อยชีวิตเข้ายึดตั้งกองทัพอหาร พวกเขา นำกล้าวและโหดเหี้ยมมาก โดยเฉพาะผู้เฒ่า นั้น ได้ยินมาว่ากรงเล็บของเขาฉีกร่างของ แคนทอวะได้”

“อือ”

จางฮ่านพยักหน้า แน่นอนว่าเจียงเยี่ยนหลานพูดเรื่องพวกนี้ออกมาด้วยความหวังดี แต่ เขายังมีความมั่นใจของเขาอยู่ เมื่อเห็นว่าบรรยากาศมันเงียบไป จางฮ่านจึงหัวเราะ แล้วพูดขึ้น “เผ่ามนุษย์หมาป่าก็แค่มีสายเลือดของหมาป่าเท่านั้นเอง สายเลือดมังกรฟ้า ของฉางจึงสามารถสยบพวกนั้นได้อย่างราบคาบ นอกจากขอบเขตปฐพีแล้ว ไม่มีใคร หน้าไหนสามารถทำอะไรเขาได้”

จางฮ่าน พูดประโยคนี้ขนาดที่ว่าถ่อมตัวมากแล้ว

ถึงจะเป็นแบบนี้ แต่ในมุมมองของเจียงเยี่ยนหลานกับโจวเฟย จางฮ่าน ยังคงมี ลักษณะเข้มแข็ง แบบนั้นอยู่

เขาไม่สนสิ่งใด ดังคำที่ว่า ‘ใต้เท้าของจักรพรรดิคือดินแดนของกษัตริย์ ผู้เหยียดหยัน โลก ทั้งใบ’

ทุกคนต่างรู้ว่าในตอนนี้นั้นเงินฉางชิงแข็งแกร่งมาก แต่เมื่อพวกเขาคลุกคลีอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานาน ทันใดนั้นทุกคนกลับต้องพบว่า กลิ่นไอที่ร่างกายของจางฮ่านปล่อยออกมาโดยไม่รู้ตัวนั้น กลับมีความแข็งแกร่งมากที่สุด

เจียงเยี่ยนหลานคิดมาตลอดว่านี่เป็นเพราะเขาคือพี่ใหญ่ของเงินฉางชิง แต่ตอนนี้เธอพบว่าตัวเองคิดผิดไป

“เดิมทีเขาก็ไม่ธรรมดาแบบนี้อยู่แล้ว สรุปลงแล้วเขาเป็นคนแบบไหนกันแน่?”

เจียงเยี่ยนหลานมองจางฮ่าน ในใจของเธอเกิดความซึ้งซึมเลื่อมใสในตัวเขา

ทายาทแห่งหุบเขาเทียนเซีย นี่ไม่ธรรมดาเลย!

“ผู้นำเจียงก็พูดถูก ผู้เฒ่าคนนั้น ฉันเคยประมือกับเขามาก่อน เขาเป็นศัตรูที่ล้มได้ยาก ตอนนั้นฉันยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา แต่ในครั้งนี่ ถ้าผู้เฒ่าคนนั้นกล้าออกมาขวางทางเท้าละก็ ฉันจะให้เขาได้ล้มลงว่าฉันเป็นยังไงบ้างหลังจากฝึกวิชาแปดเงามังกรสถิต”

เงินฉางชิงยิ้มบาง ๆ แววตามีความกระหายสงคราม

แต่คำพูดของเขาทำเจียงเยี่ยนหลานตกใจ “หา? คุณเคยประมือกับผู้เฒ่าหรือ?”

“ใช่” เงินฉางชิงพยักหน้าตอบ “เมื่อประมาณสองปีก่อน ปู่พาฉันไปที่ดินแดนอันหนาวเหน็บทางตอนเหนือ ขณะที่ผ่านทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือของสาธารณรัฐซาฮา

นั่น เจอฝูงเณรมาขวางทาง พวกเราปะทะกันสามกระบวนท่าเขาก็ยอมหลีกทางให้แต่โดยดี เขากลับปู้ฉั่นมาก แต่เขาก็เป็นแดนทเวะเหมือนกัน”

“เหอะ ฝูงเณร ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเทพสงครามตระกูลเงิน จึงเลือกถอย นี่ถือว่าเขายังมีความฉลาดอยู่บ้าง” เจียงเยียนหลานพูดขึ้นอย่างขำขัน จากนั้นมองไปที่จางฮ่าน “งั้นพวกคุณก็ระวังตัวแล้วกัน ถ้ามีอะไรให้ฉันช่วย ก็ติดต่อแจ้งมาแล้วกัน”

เธอเที่ยวเล่นอยู่เซียงเจียงมาสักพักแล้ว ไม่มีคนรู้จักหรือเพื่อนสนิท เวลาไม่มีอะไรทำก็ไปพับชิงเยว่ ทำไปทำมาฉายา ‘สตรีดาวหาง’ ก็แพร่กระจายออกมา เพราะว่าเธออัศจรรย์พิถีพิถันที่พับชิงเยว่อยู่หลายครั้ง

ผ่านไปแค่แป๊บเดียวเธอกลายเหมือนกับเป็นเจ้าใหญ่ของที่นั่นไปแล้ว ชื่อเสียงเรียงนามเป็นที่รู้จักดี แม้แต่พวกพีหล่งที่ดูแลที่นั่นต่างก็ต้องระวังเธอ

เจียงเยียนหลานพูดประโยคนี้เสร็จ ขณะที่กำลังคิดจะรำล้าขอตัวกลับนั้น

ในตอนนี้อาจฮ่านที่นั่งเฝ้ามองมาสักพัก อยู่ ๆ ก็พูดขึ้น “มีเรื่องต้องรบกวนเธอจริง ๆ ถ้าเธอทำได้ ช่วยเลื่อนเที่ยวบินของพวกเราเป็นตอนหนึ่งทุ่มของวันนี้แล้วกัน”

“อ้อ ได้สิ ฉันจะไปจัดการให้เดี๋ยวนี้” เจียงเยียนหลานพยักหน้าแล้วลุกขึ้นเดินจากไป

“พี่เขย พวกพี่จะเดินทางวันนี้เลยหรือ? งั้นเหมิงเหมิงล่ะ?” สายตาของโจวเฟยมองไปยังแม่หนูน้อยที่อยู่ด้านหลังไม่ไกล

“เอ๋อ.....”

จางฮ่านส่ายหน้า แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ก็ได้แต่ปลอบกันแล้วละ

เดิมทีเขาจะจะไปพรุ่งนี้เช้า แต่คิดไม่ถึงว่าเรือต้องสาปลำนั้นจะชนเข้ากับดินแดน ลึกลับถูกเปิดเผยออกมา หรือมันออกหาแหล่งอาหารอีกแล้ว?

จางฮ่านคิดว่าสถานที่ที่มีขนาดเช่นนั้น แล้วยังตั้งอยู่ในใจกลางทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือ น่าจะเป็นที่นั่นแหละ

ถ้าเป็นที่แห่งนั้น ก็เหมือนกับฝูเอิน เผ่ามนุษย์หมาป่าที่เพิ่งจะพูดถึงไป บวกกับแดนทะเลที่เป็นคนในท้องที่นั่นอีก เป็นไปได้ยากที่พวกเขาจะบุกเข้าไปเช่นกัน แม้ว่ามันจะมีอันตรายนานัปการ แต่โอกาสของมันก็ยังมีมากขึ้น หลังจากพิจารณาดูแล้ว จางฮ่านจึงตัดสินใจเดินทางไปล่วงหน้า

แน่นอนว่าตอนแรกเขาเองก็คิดอยู่ว่าจะกล่อมเหมิงเหมิงนอนตอนกลางคืนก่อนแล้วค่อยไป แต่เขารู้ ถ้าเหมิงเหมิงตื่นขึ้นมาแล้วหาเขาไม่เจอ เธอยังเสียใจมากกว่า

คิดดูแล้ว สู้กินอาหารเย็นเสร็จก่อนแล้วค่อยเดินทางแล้วกัน

“เฮ้อ”

จางฮ่านถอนหายใจ แม้ว่าจะตัดใจไม่ลง แต่เรื่องที่ต้องทำยังไงก็ต้องทำ

ดังนั้นจางฮ่านก็เลยลุกกลับไปเขตสัตว์เลี้ยง เขาเล่นกับเหมิงเหมิงตลอดบ่าย จากนั้น
ไปกินอาหารเย็นที่ห้องอาหารชั้นห้าของปราสาท

ครอบครัวสามคนพ่อแม่ลูก ซึ่งจางฮ่านกับจื่อเหยียนต่างก็กำลังเจรจากับเหมิงเหมิงอยู่

นี่ทำให้เหมิงเหมิงค่อนข้างรู้สึกเศร้า

จนกระทั่งถึงหกโมงครึ่ง หรงเจียซินกับหวางหย่า โจวเฟย จางลี่และคนอื่นต่างก็
มาแล้ว ขณะที่จางฮ่านกับเงินฉางซึ่งกำลังจะออกเดินทางนั้น

เหมิงเหมิงทำปากจู๋ในอ้อมกอดของจื่อเหยียน ดวงตากลมโตของเธอมียศคนน้ำตาคลอ
อยู่ เธอโบกมือเล็ก ๆ ให้จางฮ่าน

“ปะป๊า ปะป๊าต้องกลับมาเร็ว ๆ นะ ครบห้าวันแล้วต้องรีบกลับมาหาเหมิงเหมิงนะ”

ก่อนขึ้นรถ จางฮ่านค่อย ๆ หันไปยิ้มให้เธอแล้วพูดขึ้น “อ้อ เดียวไม่นานปะป๊าาก็กลับ
มาแล้ว”

พูดเสร็จเขาหันกลับไปอย่างอาลัยอาวรณ์ แล้วขึ้นรถ

หลังจากติดเครื่องยนต์ เขาถึงถอนหายใจออกมา

“มันเป็นความรู้สึกแบบไหน?” เฉินฉางซิงที่นั่งข้าง ๆ ถามด้วยรอยยิ้ม

“ไม่อยากจาก” จางฮ่านตอบไปตามตรงโดยไม่ลังเล “รอให้นายมีลูกก่อน พอเจอกับเรื่องแบบนี้ เดียวนายเองก็จะรู้.....ความรู้สึกแบบนี้มันเป็นอะไรที่แย่มาก”

“เอาล่ะ ถึงแม้พี่จะอารมณ์ไม่ดี แต่ผมรู้สึกมีความสุขมาก” เฉินฉางซิงตบไหล่จางฮ่าน

“หืม?” จางฮ่านมองเฉินฉางซิงด้วยความสงสัย ไม่รู้เขากำลังพูดอะไร

จากนั้นเขาก็เห็นแต่เฉินฉางซิงฉีกยิ้มแล้วพูดขึ้น “เพราะผมรู้สึกว่าผมกับโจวเฟยเองก็พัฒนาไปไวเหมือนกัน”

“จริงหรือ? ไ้หนู นายนี้เรื่องความก้าวหน้าไม่ช้าเหมือนกันนะ” จางฮ่านขำ

“งั้นขอแสดงความยินดีกับพี่ซิงด้วย” จ้าวเฟิงเองก็หัวเราะเหมือนกัน

บรรยากาศค่อย ๆ ดีขึ้น

ที่ชั้นหนึ่งของปราสาทในเวลาเดียวกัน เป็นเพราะกังวลว่าเหมิงเหมิงจะอารมณ์ไม่ดี
ดังนั้นพวกจางลี่ต่างก็อยู่เล่นเป็นเพื่อนเด็กน้อย พุดได้ว่าอารมณ์ของเหมิงเหมิงมี
ผลกระทบต่อคนมากมาย ซึ่งสาเหตุนี้มาจากระดับความเอาใจใส่ของจางฮ่านนั่นเอง

ถ้าจางฮ่านไม่สนใจเหมิงเหมิงมากเท่าไรหรอก นั่นคนนอกก็อาจไม่สนใจมากเช่นกัน แต่
ว่าในความเป็นจริงจางฮ่านกลับสนใจเธอมาก

ผ่านไปประมาณสิบกว่านาที่ จางฮ่านกับเงินฉางจึงมาถึงสนามบินที่ด้านหลังบริษัท
ครั้งนี้นอกจากพนักงานบนเครื่องบิน ก็มีแค่พวกเขาสองคนแล้ว

จ้าวเฟิงกับสวีหย่งแม่แต่ครูฝึกหลิwtต่างก็ยืนข้าง ๆ เครื่องบินไม่ไกล เจียงเยียนหลานก็
อยู่ด้วยเหมือนกัน

เพียงแต่ครั้งนี้เธอไม่ได้อัดครูฝึกหลิwt

เพราะวันนี้พฤติกรรมของหมอนี้ไม่เลวเลย

ในสายตาของพวกเขา เครื่องบินค่อย ๆ เคลื่อนหายไปจากสายตา

จากนั้นครูฝึกหลิwtหันหน้ามา ทำน้ำทะเล้นใส่เธอ

“คนสวย คุณคอแห้งมั๊ย? เดี่ยวฉันจะเปิดไวน์ให้สองขวดเอามั๊ย?”

“ไสหัวไป!”

เจียงเยียนหลานพูดอย่างไม่สบอารมณ์

ไม่ใช่ว่าเธอไม่ยอมลงมืออัดเขา แต่เป็นเพราะว่ารอยข้ำที่เบ้าตาของครูฝึกหลิวยังไม่หายดี เธอชอบอัดครูฝึกหลิwtตอนที่สภาพสมบูรณ์มากกว่า

หลังจากไล่เขาแล้ว เจียงเยียนหลานก็เดินจากไป

คนอื่นต่างก็หัวเราะมองดูครูฝึกหลิw แล้วส่งสายตาให้เขา

ในความคิดของทุกคน การเดินทางในครั้ง^{นี้}ของเถ่าแก่กับจักรพรรดิซิง ต่างดูมีความมั่นใจมาก

ยุทธภพของประเทศจีนที่อยู่ในระดับแนวหน้า ปัจจุบันคือ จางหนานหยางกับจักรพรรดิซิง ที่เป็นผู้ผงาดเหนือโลกบู๊ลิ้ม พวกเขาเชื่อว่าต่อให้เดินทางไปต่างประเทศ ความสามารถของทั้งสองคนก็ต้องเป็นเช่นเดียวกันกับที่นี่

จบตอน

ตอนที่ 663: เผ่าหมาป่าน้ำแข็ง

ครั้งนี้ช่างฮ่านต้องต่อเครื่อง ซึ่งสถานีแรกคือกรุงมอสโก

หลังจากขึ้นเครื่องไปประมาณหกชั่วโมง เครื่องก็ลงจอด ช่างฮ่านและนินางซิงไม่ได้สัมผัสกับวิวทิวทัศน์เมืองหลวงของรัสเซีย แม้ว่าพวกเขาจะมีเวลาพักเครื่องชั่วโมงครึ่งก็ตาม

พวกเขานั่งรออยู่ในเครื่องเจียบ ๆ หรือพูดได้ว่าตั้งแต่หนึ่งทุ่มตรงที่บินจากเซี่ยงเจียงกว่าจะมาถึงมอสโกก็เป็นเวลาตีหนึ่งเข้าไปแล้ว พักชั่วโมงครึ่ง บินอีกทีตอนตีสองครึ่ง บินไปอีกสองชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมายที่เมืองยาคูสต์ สาธารณรัฐซาฮา

ที่เครื่องบินพักเครื่องที่นี่ เป็นเพราะว่านี่คือเมืองที่ใกล้กับทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือมากที่สุด

เวลาตีสี่สี่สิบนาที งามฮ่านกับเงินฉางซิงออกจากสนามบินยาคุสต์ ที่นี้ยังคงมีหิมะตก
หนัก คนที่สัญจรไปมามีไม่เยอะ แต่ทุกคนต่างสวมใส่เสื้อผ้าตัวหนา เพราะอุณหภูมิ
ของที่นี่ต่ำมาก

โดยเฉพาะในตอนเช้ามีดที่หนาวเหน็บเช่นนี้ อุณหภูมิติดลบเกือบสามสิบองศา

คนส่วนมากลงจากเครื่องบินแล้วก็พักผ่อนที่สนามบินก่อน รอให้พระอาทิตย์ขึ้นค่อย
ออกเดินทางต่อ แน่แน่นอนว่ายังมีผู้โดยสารอีกไม่น้อยที่นั่งรถออกไป แต่ไม่ค่อยมีใคร
เดินทะเล่อทะล่าออกมาแบบงามฮ่านกับเงินฉางซิง

แน่นอนว่าแทบไม่มีใครสวมใส่เสื้อฝ้าน้อยชิ้นเหมือนพวกเขาเลย

งามฮ่านใส่กางเกงยีนสีน้ำเงินเข้ม เสื้อแขนสั้นสีดำกับเสื้อกันลมสีดำ ผมของเขาโดน
ลมจนปลิวตั้งขึ้นมา ส่วนเงินฉางซิงสวมแค่ชุดลำลอง

การแต่งตัวแบบนี้เหมือนจะพบเห็น ได้แค่ในช่วงฤดูร้อนของที่นี่เท่านั้น ทำเอาคนที่อยู่
โดยรอบมองดูด้วยความสงสัย

พวกเขาไม่หนาวกันหรือไง?

คนที่เดินผ่านไปผ่านมาไม่กี่คนต่างพากันมอง พอเห็นพวกเขาไม่ได้ไปที่ลานจอดรถ
แต่กลับเดินออกไปด้านนอกแทน คนพวกนี้ถึงคิดว่าน่าจะมีคนรอรับพวกเขาอยู่ด้าน
นอก

ซึ่งความเป็นจริงก็เป็นเช่นนี้แหละ

ที่ประตูทางเข้าสนามบิน รถฮัมเมอร์กำลังจอดอยู่ข้างทาง ตอนที่พวกจางฮ่านเดินเข้าไป
ใกล้ขึ้น

อยู่ๆ ประตูรถฝั่งคนขับก็เปิดออก ชายวัยกลางคนหัวเกรียนอายุสามสิบกว่ารีบเดินจ้ำ
อ้าวเข้ามา เขาเป็นคนจีน

“คุณจาง คุณเฉิน สวัสดิ์ดี ผมเป็นคนของหน่วยทีมมังกรฟ้า เรียกผมว่าอาถั่วก็ได้”
ชายวัยกลางคนคูประหม่านิด ๆ

เขาประหลัมาก ยังไงซะคนที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้ก็ได้อึ้งขึ้นชื่อว่าจักรพรรดิชิงกับจางผู้
โหดเหี้ยม เขาคิดว่าถ้าเป็นคนอื่น คงกลัวจนแข่งขาอ่อน

“อ้อ สวัสดิ์”

เจิงฉางชิงตอบ

ตอนที่เขาคลุกคลืออยู่กับจางฮ่าน เขาคอยตามตูดจางฮ่านเงิบ ๆ โดยไม่พูดอะไร
ตอนนี้เขาดูออกว่าตลอดทางมาจางฮ่านเอาแต่เงิบไม่พูดอะไร ดูเหมือนจะไม่สนใจ
สิ่งภายนอก ดังนั้นเขาจึงต้องเป็นฝ่ายเปิดปากเจรจาแทน

ซึ่งความเป็นจริงไม่ใช่แบบนั้น ในใจของจางฮ่านค่อนข้างเงิบสงบ หรือเรียกว่าใจ
เย็นดูจะเหมาะกว่า

ทุกครั้งตอนที่เขาบุกไปในดินแดนอันตราย ต่างก็ต้องตั้งใจรวบรวมสมาธิ พอเวลา
ผ่านไปนานเข้า กลายเป็นว่าทุกครั้งเขาจะเป็นคนใจเย็น ไม่พูดเยอะ แต่คิดเยอะ

แต่ครั้งนี้ไม่เพียงแต่เจ็บเพราะความเคยชิน แต่ที่จริงแล้วเจ็บเพราะเหมิงเหมิงส่งผลกระทบรุนแรงต่อเขา ถ้าไม่แยกจากกันคงไม่รู้ถึงความรู้สึกนี้ พอแยกจากกันมา เขาก็เอาแต่เป็นกังวลว่าเจ้าหญิงน้อยเหมิงเหมิงจะร้องไห้จี้มูกโป่งหรือเปล่า

“พอเป็นพ่อคนแล้ว นิสัยอารมณ์ก็ไม่เหมือนเดิม”

จางฮ่านสายหัวเล็กน้อย เขาเดินตามเงินฉางซิง ไปนั่งเบาะหลัง แล้วก็มองสำรวจอาลิวอยู่หลายหน

ในฐานะที่เขาเป็นคนของหน่วยทีมมังกรฟ้า แน่แน่นอนว่าต้องเป็นชาวยุทธคนหนึ่ง แต่พลังของเขาค่อนข้างต่ำ เป็นแค่ปรมาจารย์ชั้นปฐพีเท่านั้น

“ตอนที่ดินแดนส่วนลึกในทุ่งน้ำแข็งได้ถูกควบคุมโดยพวกทหารอีกครั้ง ดูเหมือนจะเป็นกองกำลังอะไรสักอย่างที่เป็คนเฝ้า พวกเขาไม่ขัดขวางชาวยุทธท้องถิ่น แต่คนนอกที่ไม่มีพลังและความสามารถก็ไม่สามารถเข้าไปได้ แต่ในเมื่อเบ็องบนมีนโยบายแบบนั้น คนระดับล่างย่อมหาหนทางเข้าไปได้ ครั้งนี้เราจะไปเขตเมืองโอมยากอน ซึ่งมีคนนำทางไป ถ้าแก่ของผมจัดการทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว สามารถทำให้พวกคุณผ่านไปได้อย่างราบรื่น” อาลิวพูดด้วยรอยยิ้ม

“ถ้าแก่ของคุณเป็นผู้นำทีมมังกรฟ้าไข่ม้อย?” จางฮ่านถาม

“ไม่ ๆ ๆ” อาลิว ติดเครื่องรถยนต์ แล้วขับไปทางเหนืออย่างรวดเร็ว ในขณะเดียวกันเขาก็ตอบจางฮ่านด้วย “ถ้าแก่ของผมเป็นถ้าแก่เหมืองแร่ศิลาผลึกของเมืองยาคุสต์ เป็นคนจากซ่างจิง แน่แน่นอนว่าเป็นคนนอกกองกำลังมังกรฟ้าของเรา ผมมาเป็นบอดีการ์ดให้เขาที่นี่ รับผิดชอบรายงานข้อมูลของเมืองยาคุสต์ คนที่รู้ความเคลื่อนไหวดินแดนส่วนลึกของทุ่งน้ำแข็งตอนเหนือเป็นคนของหน่วยทีมหงส์แดง”

“อ้อ” เฉินฉางชิงยิ้มบาง ๆ แล้วพูดขึ้น “คนที่พวกคุณส่งมาค้ำหน้านอกมีอยู่ไม่น้อยเลย”

“แน่นอนแหละ เป็นเรื่องปกติมาก ภารกิจของพวกเราเป็นภารกิจที่ค่อนข้างหนักหนาเอาการ ปกติต้องปกปิดตัวมิดชิด ไม่ถึงที่สุดจะไม่แสดงตัว ส่วนคนจากองค์กรความมั่นคงแห่งชาติจากประเทศอื่นต่างส่งเข้ามาสอดแนมที่ประเทศเราหลายคนเหมือนกัน แม้กระทั่งเรื่องการต่อสู้ของคุณกับคุณจาง รวมถึงข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ก็ถูกหน่วยงานของพวกเขาศึกษารวบรวมมาหลายครั้ง”

อาลิวค่อยๆ สายหัว แหวตามีความภูมิใจก่อนจะพูดขึ้น “ปีนั้นประเทศจีนของพวกเรา ก็เคยถูกรังแกเหมือนกัน ตอนนี่เห็นประเทศของเราแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ ผมรู้สึกว่าการลำบากที่ผมและพวกพ้องทุ่มเทอยู่นอกประเทศมันคุ้มค่ามาก”

คำพูดของเขาทำเอาจางฮ่านกับเงินฉางซิงมองหน้ากัน พวกเขาเองก็รู้ว่าเรื่องแบบนี้มันหลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกของอาลิวนับเป็นวีรบุรุษที่เสียสละตัวจริง

อาลิวเหมือนว่ากลัวสองคนนี้จะเบื่อ เขาพูดไปตลอดทาง พูดเยอะมาก โดยเฉพาะวัฒนธรรมในพื้นที่รวมถึงเรื่องที่ต้องระวัง

ตอนนี้จางฮ่านและเงินฉางซิงเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงได้ชื่อว่าอาลิว เพราะว่าเขาเป็นคนที่หกของหน่วยทีมมังกรฟ้าที่มาปฏิบัติภารกิจอยู่ที่เมืองยากุสต์ ส่วนห้าคนก่อนหน้านี้.....สละชีพไปแล้ว

หลังจากใช้เวลาขับรถไปสองชั่วโมงกว่า ตอนนี้เป็นเวลาเจ็ดโมงตรงพอดี ฟ้าสว่างแล้ว

ไม่นานพวกเขาก็เห็นเมืองเล็ก ๆ ด้านหน้า สิ่งปลูกสร้างในเมืองเล็กนั้นถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ

ที่นี้ดูไปแล้วเหมือนเมืองในสมัยก่อน สไตล์ของสิ่งปลูกสร้างมีแต่ความโบราณ

บนถนนก่อนข้างเจียบเหงา เห็นรถวิ่งผ่านเป็นบางครั้ง ทางฝั่งถนนสองข้างทางถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน แต่บนถนนยังคงสะอาด

พอขับเข้าเมืองเล็ก ๆ ไป ก็เห็นควันลอยขึ้นจากปล่องไฟบนหลังคาบ้านจำนวนมากมาย แต่ก็ยังเป็นส่วนน้อยเท่านั้น ตลอดทางอาลิวพูดถึงวิถีชีวิตของที่นี่ ส่วนใหญ่ผู้คนจะอยู่แต่ในบ้าน เพราะด้านนอกหนาวขนาดนี้ โดยปกติถ้าจะออกไปข้างนอกต้องสวมใส่เสื้อฝ้านานกว่ายี่สิบนาที

เขาจอดรถที่หน้าประตูโรงแรมแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองเล็ก หน้าประตูมีรถคันใหญ่เจ็ดแปดคันถูกดัดแปลงเป็นรถออฟโรด

“เริ่มเดินทางตอนแปดโมง ผมจะโทรรายงานสักหน่อย”

อาลิวพูด จากนั้นมองไปยังพวกเขาสองคนที่สวมเสื้อผ้าบาง ๆ “พวกคุณจะทำเสื้อโค้ตหนาวมั๊ย?”

“ไม่ต้องหรอก ขอขอบคุณ” เฉินฉางซิงโบกมือ

ทั้งสองคนไม่รู้ลึกถึงความหนาวเลย อีกทั้งเงินฉางซิงเฟิงใช้สัมพั่ววิญญาณ
ตรวจสอบดูค่านใน พบว่ามีชายไว้เคราหลายคนที่สวมเสื้อผ้าบางมาก กลิ่นอายของ
พวกเขาค่อนข้างแข็งแกร่ง แต่บนผิวหนังของเขามีตำแหน่งที่ปลั่งกันขวางไว้ ไม่รู้ถึง
พลังที่แท้จริง คาดว่าคนพวกนี้น่าจะมีระดับพลังอย่างน้อยที่สุดก็น่าจะขอบเขตบรรพ
จารย์ชั้นกลางขึ้นไป

อาลิวโทรศัพท์เสร็จ ไม่นานก็มีชายร่างกำยำคนหนึ่งเดินออกมาจากโรงแรม เขาสวม
เสื้อโค้ต มองดูรถด้วยสีหน้าเย็นชา อาลิวลงจากรถไปพูดคุยกับเขาไม่กี่ประโยค อีกทั้งยัง
ยื่นบัตรธนาคารออกไปใบหนึ่ง เขาถึงจะพยักหน้า เขามองดูเงินฉางซิงกับจางฮ่านที่
เพิ่งลงจากรถมา ก่อนจะโบกมือให้พวกเขาแล้วเดินนำเข้าโรงแรมไป

“คุณจาง คุณเงิน ผมต้องกลับแล้ว เดี่ยวเขาจะเป็นคนพาพวกคุณเข้าไป”

อาลิวทักทายเสร็จก็ขอตัวกลับ

จางฮ่านกับเงินฉางซิงเดินเข้าโรงแรม ในโรงแรมมีเคาน์เตอร์ รอบ ๆ เป็นโต๊ะกลม
เล็ก ๆ ในเวลานี้มีคนประมาณยี่สิบห้าสิบหกคนนั่งอยู่ ส่วนมากต่างก็เป็นคนในพื้นที่
ซึ่งพวกเขามากกว่าครึ่งมีรูปร่างกำยำ

พอเห็นคนแปลกหน้าอย่างจางฮ่านกับเงินฉางชิง พวกเขาต่างหันมามอง สีหน้าของ พวกเขาดูเย็นชา แต่ก็มีสองคนที่มองมาด้วยสีหน้ากวนโอ๊ย

แต่เมื่อคนพวกนั้นเห็นการแต่งตัวของพวกจางฮ่าน พวกเขาต่างก็ไม่พูดอะไรออกมา พวกเขาคิดว่าพวกจางฮ่านเป็น ‘ก๊วยซ่างถนน’

“พลัก พลัก!”

จางฮ่านกับเงินฉางชิงเพิ่งจะหาโต๊ะนั่งได้ ชายคนที่ใส่เสื้อโค้ตคนนั้นก็เอวอดก้ามา ให้พวกเขาสองขวด ไม่มีแก้วเหล้าและไม่พูดไม่จาสักคำ

จางฮ่านกับเงินฉางชิงเปิดฝาขวด ชนขวดกันพอเป็นพิธี จากนั้นต่างคนต่างดื่มไปอีก ใหญ่

คนจำนวนเล็กน้อยมองเห็นภาพนี้ จากความไม่เป็นมิตรบนใบหน้าเริ่มหายไป เล็กน้อย

พวกเขาเป็นคนชอบกินเหล้าแรง ๆ นี้เอง

แต่มองดูอยู่ไม่นาน พวกเขาก็ชักส่ายตากลับ ที่โต๊ะไม้ก็ตัวที่อยู่ใกล้ ๆ จางฮ่านเริ่ม
พูดคุยกระซิบบกระซิบกัน

พวกเขาพูดภาษารัสเซียกัน แต่โชคดีที่จางฮ่านกับเฉินฉางซิงฟังรู้เรื่อง

ได้ยินแค่พวกเขาโต้เถียงกัน

“ครั้งนี้ที่ดินแดนส่วนลึกของทุ่งน้ำแข็ง มีแต่พวกยอดฝีมือระดับพระกาฬมารวมตัว
กัน ขนาดมนุษย์หมาป่าน้ำแข็งในตำนานก็ปรากฏตัวขึ้นด้วย พวกเราจะได้เปิดหูเปิด
ตาแล้ว”

“ใช่แล้ว ฉันได้ยินมาว่าคนจากเมืองสิบกว่าเมืองรอบ ๆ ทุ่งน้ำแข็ง ต่างก็เตรียมตัว
ไปดูบรรยากาศงานชุมนุมชาวอุทขยิ่งใหญ่ว่าไม่คอยมีให้เห็น”

“คนเผ่าหมาป่าน้ำแข็ง เป็นกลุ่มสัตว์ประหลาดที่ค่อนข้างโหดเหี้ยม พวกเขาสามัคคีกันมาก ถ้าพากันชนออกมาทั้งคู่ล่ะก็ สมบัติเหล่านั้นคงตกเป็นของพวกเขาแน่นอน”

“เหอะ ๆ ไม่รู้ว่ามีคนตั้งเท่าไรที่ไปเพื่อให้เห็นคนเผ่าหมาป่าน้ำแข็งกับตา ฉันเคยเห็นผู้เฒ่าเป็นบุญตาอยู่หนึ่งครั้ง เขาเหมือนกับเทพแห่งหมาป่า ทำให้คนเข้าใกล้ได้ยาก”

ถ้าจางฮ่านกับเงินฉางซิงไม่มีสัมผัสนิยามแล้วมองพวกนี้ด้วยตาเปล่า ตอนที่เข้ามาคงรู้สึกว่าเป็นคนที่แข็งแกร่งทรงพลังมาก แต่ฟังจากคำพูดของพวกเขาแล้วชัดเจนว่าเป็นแค่พวกเจ้ากรรมท่านั้น

พูดไปพูดมา พวกเขาก็เบนสายตามาที่จางฮ่านกับเงินฉางซิงอีกครั้ง

“โอ้พวกผิวเหลืองสองคนนี่ คงจะมาดูพวกชายุทธเหมือนกัน บางทีพวกเขาอาจไม่ผ่านแม้กระทั่งด่านของอัลฟาน ”

“ใช่แล้ว อัลฟานเกลียดคนจีนที่สุด”

“ได้ยืนยันว่าพวกอัลฟานชอบดอกเบญจมาศ พวกรูปร่างอ่อนแอแน่นอนบางอย่างพวกเขา หากไม่ทิ้งบางอย่างเอาไว้เป็นการแลกเปลี่ยนคงไม่มีทางผ่านเข้าไปได้”

“ฮ่าๆๆ”

“พวกเราจะไปดินแดนส่วนลึกของทุ่งน้ำแข็ง ก่อนอื่นต้องผ่านด่านพวกทหาร ด่านนี้ไม่ค่อยยากเท่าไร แต่ด่านที่สองคือด่านของบรรพจารย์อัลฟาน หรือว่าคนที่พาพวกเขามาได้บอกพวกเขาแล้วว่าอัลฟานเกลียดคนจีนเป็นที่สุด ครั้งก่อนเขาเจอสามคน ชัดกันสองวันสองคืนไม่รอดสักราย นั่นคิดว่าพวกเขาสองคนคงถูกศัตรูจับส่งมาที่นี่ ไม่อย่างนั้นทั้งที่รู้ว่าอัลฟานกำลังปกป้องถนนทางตะวันตกเฉียงใต้ของทุ่งน้ำแข็ง แต่พวกเขายังจะผ่านทางนี้อีก ไม่มาหาที่ตายแล้วจะให้เรียกว่าอะไร”

คำพูดพวกนี้ทำเอาแววตาของพวกเขาที่มองจางฮ่านกับฉินฉางชิง เปี่ยมไปด้วยความ
นឹกสนุก

อาลิว ไม่ได้พูดเรื่องอัลฟานมาก่อน เพราะมีแค่เขาเท่านั้นที่รู้ว่าชายหนุ่มสองคนนี่ที่มา
จากประเทศจีนมีพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งเพียงไหน

กะอีแค่ขอบเขตบรรพจารย์อย่างอัลฟาน จำเป็นต้องเตือนให้พวกเขาระวังตัวด้วย
หรือ?

จบตอน

ตอนที่ 664: ตายตั้งแต่ยังไม่ทันออกตัว

คนพวกนี้กำลังคุยกระซิบกระซาบกัน

ก่อนหน้านี้เงินฉางซึ่งสังเกตเห็นชายร่างกำยำไม่กี่คนพวกนั้นนั่งเงียบมาโดยตลอด
ไม่ใช่ว่าพวกเขาพูดไม่ดี แต่ขี้เกียจจะไปเถียงกับคนเหล่านี้ ใครจะเก่งก็ช่างหัวมัน ใคร
จะแข็งแรงแค่ไหนก็ไม่สน ใครจะชอบดอกเบญจมาศก็ช่าง

ในที่แห่งนี้มีแค่พวกเขา จางฮ่านและเงินฉางซึ่งที่ค่อนข้างสงบ คิ้มเหล้าอย่างเงียบ ๆ

ตอนแปดโมงตรง ชายสวมเสื้อโค้ตที่พาจางฮ่านเข้ามาก่อนหน้านี้พาชายแปดคนที่ แต่งตัวแบบเดียวกันเดินเข้ามาจากด้านหลัง

“เดินทางได้ ตอนอยู่บนรถก็เงียบปากเข้าไป อย่าส่งเสียงดัง เราให้พวกคุณทำอะไรก็ ทำ”

ชายคนนี้พูดจบแล้วก็เดินนำออกไป

จางฮ่านกับเงินฉางลุกไปขึ้นรถออฟโรดคันใหญ่ที่อยู่ด้านหลัง ไม่รู้ว่าพวกเขาไม่ชอบหรือว่าจะไร เพราะรถคันนี้มีแค่จางฮ่านกับเงินฉางรวมถึงคนขับรถอีกหนึ่งคนเท่านั้น

รถแต่ละคันนั่งได้มากถึงหกคน แต่บนรถเหล่านี้กลับมีคนนั่งอยู่ด้านบนเพียงน้อยนิด

หึ่ม หึ่ม หึ่ม!

ขบวนรถออกเดินทาง ขับมุ่งหน้าสู่ถนนทางหลวงไปยังตอนเหนือ ขับผ่านป่าที่อยู่ไม่ไกล เขยิบเข้าสู่ชายทุ่งน้ำแข็งทางด้านหน้า

ที่นี่ไม่มีถนน มีแต่พื้นน้ำแข็งและหิมะ เพียงแต่หิมะที่ทับถมกันนานหลายปีดูไปแล้วช่างเหมือนผืนน้ำอันเงียบสงบ สภาพถนนดูไม่ชัดเจน มันยังคงมีอันตรายอยู่บ้าง แต่ดีที่ยังมีรอยล้อรถวิ่งผ่านให้เห็น

เรียกได้ว่าคนก่อนเปิดทางให้ คนหลังก็สบาย

ขบวนรถขับตรงไปด้านหน้าเรื่อย ๆ ในไม่ช้าก็ขับเข้าไปสู่พื้นที่โล่งว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยหิมะขาวโพลนราวกับอยู่ใจกลางทะเลทรายสีขาว ทำให้คนรู้สึกอึดอัด

บางทีการมองตามแสงอาทิตย์ช่วยให้แยกแยะทิศทางได้ แต่ที่แห่งนี้เต็มไปด้วยสีขาว สดุดุกหูดุกตา ท้องฟ้าคู่อิมคริม พวกเขาใช้เวลาขับรถประมาณสองชั่วโมงกว่า

ทันใดนั้นพวกเขาก็พบว่ามีเฮลิคอปเตอร์บินลาดตระเวนเหนือน่านฟ้าด้านหน้า

ขับเข้าไปอีกยี่สิบนาที สองข้างทางของถนนด้านหน้ามีรถทหารติดอาวุธนับสิบคัน
จอดด้านข้างรถทหารมีเต็นท์จำนวนมากวางเรียงรายไว้

พอเห็นขบวนรถออฟโรดพวกนี้ขับเข้ามา กองกำลังติดอาวุธสิบกว่านายยืนดักรออยู่
ด้านหน้า คนที่ยืนนำโบกมือให้รถหยุด

รถค่อย ๆ จอดลง กระจกรถฝั่งข้างคนขับลดลง ชายไว้เคราคมนั้นหยิบใบยืนยันตัวตน
ยื่นออกไป

ทหารคนที่ยืนนำหยิบขึ้นมาดู จากนั้นมองเข้ามาในรถ แล้วโบกมือปล่อยให้ผ่าน

ดังนั้นขบวนรถจึงขับผ่านด่านทหารไป แล้วขับเข้าไปด้านในอีกครั้ง

ครั้งนี้ไม่ขับเป็นแนวตรงอีกแล้ว แต่เป็นการขับแบบเลี้ยวไปมาเพื่อหาทางที่ค่อนข้าง
จะดี

พื้นที่ของที่แห่งนี้ใหญ่มาก พวกเขาขับรถตรงไปหลายชั่วโมง จนกระทั่งเวลาพลบค่ำ ในที่สุดขบวนรถก็หยุดอยู่ใกล้ ๆ ใจกลางทุ่งน้ำแข็ง

จะเห็นได้ว่าไม่ไกลจากด้านหน้ามีคนมากกว่าสามสิบคนยืนอยู่หน้าหุบเขา

นี่คือกองกำลังของชาวยุทธในท้องถิ่น

แต่ตอนที่รถขับไปใกล้ในระยะร้อยเมตร ขบวนรถกลับจอดลง ทุกคนค่อย ๆ ลงจากรถ

ชายสวมเสื้อโค้ตเดินนำเข้ามาพูดคุยเสียงเข้ม

“ส่งได้แค่นี้ พวกคุณเดินต่อไปเองแล้วกัน”

พูดเสร็จ ชายคนนี้ก็มองจางฮ่านกับเงินฉางซิง แล้วเดินเข้ามาหาพวกเขา ก่อนจะชี้ไปด้านโน้นแล้วใช้ภาษาจีนที่ไม่แข็งแรงพูดกับพวกเขา

“ค่านใน ไปเองนะ สุดถึงตรงนี้”

“อ้อ” เงินฉางซิง พยักหน้า

พี่ใหญ่นำขบวนคนนี่เห็นคังนั้นจึงเดินไปที่หน้ารถของตัวเอง แต่เขาไม่ได้ขับออกไป กลับยืนมองพวกจางฮ่านแทน ที่จริงแล้วเขาอยากดูว่าจางฮ่านกับเงินฉางซิงจะผ่านด่านหินของอัลฟานได้ยังไง

มีคนกระเป๋านักขอมทุ่มเม็ดเงินมหาศาลจ้างพวกเขา เพื่อส่งสองคนนี้ไปตายเนี่ยนะ?

เขาเริ่มเกิดความสงสัย

ท่ามกลางสายตาของคนที่อยู่ตรงรถ มีคนจำนวนยี่สิบกว่าคนค่อย ๆ เดินเข้ามา แล้วหยุดฝีเท้าตรงหน้าคนที่ยืนเฝ้าด่าน

เพราะกลุ่มคนที่อยู่ตรงนี้เรียกได้ว่าเป็นพวกชาวยุทธ ดังนั้นแม้ว่าอุณหภูมิของที่นี่จะ
ติดลบสามสิบกว่าองศา แต่สำหรับพวกเขาแล้วมันไม่ใช่สภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่
เท่าไร

“ลูกพี้อัลไม่เจอกันนานเลยนะ”

“บรรพจารย์อัล”

“ท่านอัลฟาน ช่วงนี้คุณดูดีขึ้นอีกแล้ว”

“.....”

ในบรรดากลุ่มคนพวกนี้มีเจ็ดแปดคนที่เคยเจออัลฟาน พวกเขาต่างพากันประจบ
สอพลอ ไม่หลงเหลือมาดเข้มแบบตอนที่พาจางฮ่านกับเงินฉางชิงเข้าไปในโรงแรม

แต่อัลฟานไม่สนคำทักทายของพวกเขาเลยสักนิด และไม่แม้แต่จะขยตามอง

เขากวาดสายตาเป็นชามองมาที่กลุ่มคนที่อยู่ตรงรถ ทันใดนั้นเขาก็อุทานด้วยความ
แปลกใจ “โห้?”

เขารู้สึกแปลกใจเล็กน้อย สายตาของเขามาหยุดอยู่ที่จางฮ่านและเงินฉางชิง

ในที่สุดก็มาหยุดอยู่ที่เงินฉางชิงที่คุณจะเป็น ‘หนุ่มน้อย’ มากกว่าจางฮ่าน

อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้ขยับตัวในทันที แต่กลับเงยบคิดแทน

ในตอนนี้องมีคนเข้ามาพูดเสริมโดยกระซิบที่ข้างหูของเขา “สองคนนั้นถูกส่งมา
น่าจะถูกส่งมาสมนาคุณลูกพี่อัล”

“จริงหรือ?”

ทันใดนั้นอัลฟานก็หัวเราะออกมา เขาไม่สนใจแล้วว่าตอนนี้สีหน้าจะดูเจียมเจียมแค่ไหน
ไหน เขามองไปที่ขบวนรถแล้วโบกมือให้ ก่อนจะพูดพึมพำกับตัวเอง “น้องปู่ช่างรู้
งานจริง ๆ”

พูดเสร็จเขาเดินถอยหลังอย่างละเมียดละไม ก่อนจะส่งสายตาวานให้จินฉางชิง

“น้องชายจากประเทศจีนคนนี้ หน้าตากมคายมาก”

“จึ๊ ๆ”

สีหน้าของอัลฟานเต็มไปด้วยความฟิน อยู่ในที่หนาวเหน็บแบบนี้ ในที่สุดก็มีอะไร
สนุก ๆ ทำแล้ว

ขว๊ิบ ขว๊ิบ ขว๊ิบ!

ในตอนนี้อาจจะเป็นกลุ่มคนที่เพิ่งมาหรือจะเป็นคนที่อยู่ในขบวนรถด้านหลัง หรือ
แม้กระทั่งลูกน้องของอัลฟานต่างก็พากันขมิบกันเป็นแถว ๆ

แม่งเอ๊ย ดินะที่ตัวเองหน้าตาจี้เหร่ แน่นอนว่าลูกน้องของพี่ใหญ่อัลมีใครบ้างที่ไม่จี้
เหร่ขั้นสุด ถ้าไม่จี้เหร่เขาจะกล้ามาเป็นลูกน้องพี่อัลมั้ยละ?

“ไปเคลียเต็นท์!”

อัลฟานโบกมือ จากนั้นค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้เนินนางชิง

เขาจะจะเขมือบคนที่ดูนุ่มกว่าคนนี่ก่อน

“ฮ่า ๆ ๆ”

ในตอนนี เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นมา

แต่จากนั้น

ตามมาด้วยเสียง ‘พรวด’

เสียงหัวเราะของทุกคนเงียบลง ดวงตาของพวกเขาค่อย ๆ เบิกกว้าง อ้าปากหวอ แหว
ตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

แม้แต่พวกพีใหญ่ที่นั่งอยู่หน้ารถต่างก็มีสีหน้าตกตะลึง

ในสายตาของพวกเขา อัลฟานยังคงมีสีหน้าพอใจอยู่ ทันใดนั้นตัวของเขาอยู่ ๆ ก็หด
เล็กลงราวกับลูกโป่งที่ถูกอัดไม่หยุดหย่อน วินาทีต่อมาเกิดเสียงดัง ‘ปัง’ ขึ้นมาครั้ง
หนึ่ง จากนั้นร่างทั้งร่างของอัลฟานสลายหายไปกลายเป็นละอองเลือด เหลือทิ้งไว้แค่
เพียงรอยเท้าตรงบริเวณที่เขายืนอยู่เมื่อสักครู่

“อะไรกัน!”

ลูกน้องของอัลฟานตกใจจนหน้าซีด ร่างของพวกเขาค่อย ๆ ถอยกรูไปด้านหลัง มองดู
เงินฉางซึ่งค่อย ๆ เก็บฝ่ามือกลับด้วยแววตาแห่งความหวาดกลัว

ชายคนนี้โจมตีผ่านอากาศเหมือนกับตีแมลงวัน ทว่ากลับสามารถทำให้บรรพจารย์สุด
แข็งแกร่งอย่างอัลฟานตายคาที่เช่นนี้

นี่มันอธิบายถึงอะไร?

พลังของฝ่ายตรงข้ามแข็งแกร่งขนาดที่สามารถฆ่าอัลฟานได้เพียงแค่เสี้ยววินาที อย่างน้อยที่สุดต้องมีพลังชั้นบรรพจารย์ชั้นปลาย

ขนาดว่าทำให้พวกเขาารู้สึกว่าชายคนนี้แค่โบกมือส่งเดชตามใจชอบ ก็แสดงให้เห็นถึงขุมพลังอันแข็งแกร่งในขอบเขตแดนทะเลได้

แต่ใครจะรู้ล่ะว่าสิ่งที่พวกเขาารู้สึกนั้นมันแม่นยำมาก

ก่อนหน้านี้เนินฉางซิง รู้สึกได้ว่าชายร่างกำยำเหล่านั้นมองเขาด้วยสายตาหวาดกลัว

แต่ในตอนนี้เวลานี้ ทั้งลานไร่ซึ่งวิเววสุ่มเสียงใด ๆ

แม้พวกเขาจะไม่พูดอะไร แต่ก็ยังมีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

“ไปกันเถอะ”

เห็นเพียงชายที่ดูมาดเข้มกว่าพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

ทำเอาทุกคนรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย คนที่ลงมือร้ายกาจขนาดนี้ แต่คำพูดของเขาโง่งงไม่มีความขำเกรง?

หรือว่าเขาเป็นคนที่ร้ายกาจยิ่งกว่า?

หลังจากที่ความคิดนี้ผุดขึ้นในใจของพวกเขา

“อ้อ”

เห็นเพียงเงินฉางชิงพยักหน้า

สวบ สวบ!

วินาทีต่อมา สองคนนั้นเดินตรงไปข้างหน้า แต่ทุกครั้งที่เขาขยับ เกรงาก็พุ่งไปข้างหน้ากว่าร้อยละ

เหมือนเป็นแค่ชั่วพริบตา เเงร่างของทั้งสองคนก็หายไปจากระยะสายตาของผู้คน ทั้ง
ไว้แค่กลุ่มคนที่ตกตะลึงตาค้าง

“ละ...ลูกพี่อัลฟานของพวกเราตายแล้วหรือ?”

เป็นประเด็นที่หนักหน่วงแต่ที่ว่ามันคือความจริง

สวบ สวบ สวบ!

สายตาของทุกคนหันไปมองจุดที่อัลฟานยืนอยู่ก่อนหน้านี้ ไม่หลงเหลืออะไรเลย
นอกจากคราบเลือดบาง ๆ บนผิวพื้นหิมะ

“พวกเขาแข็งแกร่ง! บุคคลทั้งสองนั้นแข็งแกร่งมาก!”

“แค่สะบัดมือก็สามารถปลิดชีวิตบรรพจารย์ชั้นกลางได้แล้ว คนทั่ว ๆ ไปย่อมทำแบบ
นี้ไม่ได้แน่”

ลูกน้องของอัลฟานพูดขึ้นอย่างตกใจ

พวกเขาแทบไม่ยากเชื่อจุดจบแบบนี้ แต่ในเวลานี้ ไม่ว่าใครก็ไม่คิดจะติดใจหรือพูดอะไรออกมาทั้งนั้น แม้ว่าพวกเขาเป็นลูกน้องของอัลฟาน แต่พวกเขาคิดว่ายัง ingsชีวิตของตัวเองก็สำคัญกว่า

ส่วนในบรรดาพวกชายล่ำร่างกายกำยำพวกนั้น ชายตาเล็กคนที่ยืนนำอยู่มีแววตาเคร่งเครียด เขาสูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะค่อย ๆ พูดขึ้น

“ดูจากรูปร่างหน้าตาของพวกเขา น่าจะเป็นคนจีน และการที่สามารถทำได้ถึงขั้นนี้ มันทำให้ฉันนึกขึ้นได้ว่ามีอยู่สองคน”

“ใคร?” พวกของเขาถาม

“จักรพรรดิชิงกับจางผู้โหดเหี้ยม!” ชายตาเล็กคนนั้นฟันชื่อออกมาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ซัด!”

พวกของเขาสุดลมหายใจเข้าด้วยความหวาดกลัว

“เป็นสองผู้ยิ่งใหญ่หรือนั้นจริงหรือ?!!”

ทันใดนั้นหนึ่งในชายกลุ่มนั้นเกิดอาการหัวใจเต้นแรงรัว ส่งผลให้แววตาของเขา
เปลี่ยนไปในทันที

ขวับ!

มันเหมือนกับแววตาแหลมคมของหมาป่า ที่แววตามีร่องรอยของน้ำแข็งรายล้อม

ถ้าหากเงินฉางชิงอยู่ที่นี้ ต้องตรวจพบอย่างแน่นอนว่าพวกเขาเป็นคนเผ่าหมาป่า
น้ำแข็ง!

แต่ที่จริงแล้วจางฮ่านรู้ตั้งแต่แรกแล้ว ภายใต้อัมผัสผัสวิญญูณอันแข็งแกร่งของเขา
ลำพังพวกลูกหมาไม่กี่ตัวนี้จะสามารถปิดบังตัวตนจากเขาได้เช่นไร

จบตอน

ตอนที่ 665: ผู้เฒ่าออกโรง

จุดจบของอัลฟานทำเอาหลายคนที่อยู่บริเวณนั้นทำอะไรไม่ถูก

ในความคิดของพวกเขา อัลฟาน โรคจิตที่ชอบขึ้นข่มผู้ชาย บางทีเขาอาจจะมีความคิดที่จะใช้กำลังโยนไอ้หนุ่มชาวจีนสองคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวนของพวกเขา

แต่ทุกคนต่างคาดไม่ถึงว่า อัลฟาน ยังไม่ทันได้ร้องสักแอะ ก็ต้องมาตายเสียแล้ว

บางสิ่งก็ไม่อาจล่วงรู้ได้จริง ๆ

อย่างไรก็ตาม จางฮ่านไม่ได้ให้ความสนใจต่อความห้วนเกรงและความตะลึงของพวกเขาเลยสักนิด

ทั้งสองคนกำลังมุ่งตรงไปด้วยความเร็วเต็มพิกัดอัตรา

พวกเขามาถึงหุบเขาแล้ว แต่ที่นี้ยังเป็นเพียงแค่โซนรอบนอกของดินแดนส่วนลึกในทุ่งน้ำแข็งเท่านั้น

เมื่อเดินหน้าเข้าด้านใน อุณหภูมิยิ่งต่ำลงเรื่อย ๆ สภาพอากาศเลวร้าย และนั่นก็เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้พบเห็นผู้คนได้ยาก ที่โซนรอบนอกมีผืนดินอยู่ภายใต้พื้นหิมะที่กองทับถม จนที่นี้ได้กลายเป็นชั้นน้ำแข็งไปแล้ว

สัมผัสวิญญาณของจางฮ่านแผ่ขยายออกไปทุกทิศทาง

ระยะมองเห็นภายในรัศมีสิบลิ้อ อาจเรียกได้ว่าหญ้าทุกใบต้นไม้ทุกต้นต่างก็อยู่ในความรับรู้ของจางฮ่านทั้งหมด

ขนาดด้วยความเร็วของจางฮ่านกับเงินฉางซิง พวกเขายังคงต้องเดินหน้าไปกว่าสอง ชั่วโมงถึงจะพบสิ่งผิดปกติ

ด้านหน้าห่างออกไปสิบสี่ มีคนกลุ่มใหญ่ประมาณห้าสิบกกว่าคน จางฮ่านรู้สึกได้ว่าใน บรรดานั้นส่วนใหญ่เป็นบรรพจารย์จุดสูงสุด และยังมีแดนทเวะผู้แข็งแกร่งอีกเจ็ดคน

ดูเหมือนร่องรอยอารยธรรมระดับ **A** จะดึงดูดผู้คนจำนวนมาก

ร่องรอยอารยธรรมที่แดนทเวะขึ้นไปถึงจะบุกเข้าไปได้ อาจกล่าวได้ว่าในบรรดาห้า สิบกกว่าคนนั้น มีเพียงแดนทเวะเจ็ดคนที่มีคุณสมบัติเข้าไปได้ แน่แน่นอนว่าเป็นเพียง คุณสมบัติภายนอกที่ไม่ว่าใครก็สามารถเข้าไปได้ ต่อให้เป็นคนธรรมดา แต่เข้าไป แล้วจะเป็นอย่างไรต่อก็ไม่อาจรู้ได้

นอกจากนี้จางฮ่านยังรู้สึกได้ว่าบรรพจารย์จุดสูงสุดพวกนี้ก็มีคนไม่น้อยที่คิดจะบุกเข้าไป ส่วนพวกที่ไม่อยากเข้าไปในนั้นก็รออยู่ทางนี้ เพื่อว่าจะได้เก็บเศษซาก

ถ้าจะให้พูดเปรียบเทียบแบบคูตี ก็คงประมาณว่าแคนทေးจับนักหิวสมบัติกลับมา แต่
คันโดนคนละโอบมากมาพร้อมมือกันฆ่าเพื่อแย่งชิง ซึ่งเหตุการณ์แบบนี้ไม่ใช่ว่าไม่
เคยเกิดขึ้น

เพราะฉะนั้นต่อให้ตรงนี้จะมีแคนทေးเจ็ดคน โดยทั่วไปพวกเขาจะไม่มาคนเดียว แต่
จะพากันมาด้วยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องเช่นนั้น

แต่ยังมีคนแข็งแกร่งมากเท่าไร ก็ยังทำให้พวกเขาต้องระวัง

คนเหล่านี้อยู่ในที่ราบกลางภูเขาที่มีลักษณะพื้นราบและรอบด้าน ไกลออกไปเต็มไปด้วย
ด้วยภูเขาสูง เบื้องหน้าของพวกเขาห่างออกไปห้าเมตร เป็นหลุมขนาดยักษ์ขนาดใหญ่
ที่มีรัศมี 500 เมตร

จางฮ่านกระจายสัมผัสวิญญาณไปที่หลุมยักษ์ มันเป็นเหมือนหลุมที่ลึกไม่มีที่สิ้นสุด
ขณะที่ตรวจไปสองร้อยเมตรนั้น ดูเหมือนว่าจะมีคลื่นที่มองไม่เห็นปิดกั้นสัมผัส
วิญญาณของจางฮ่านเอาไว้ ทำให้เขาไม่รู้ว่าสภาพภายในเป็นเช่นไร

“นี่น่าจะเป็นหลุมยักษ์ที่เกิดตอนเรือต้องสาปชนเข้าสินะ?”

จากอ่านเงยไป ที่นี้ไม่ใช่หุบเหวความมืดมิด แต่มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นทางเข้า
อีกทางหนึ่งของหุบเหวความมืดมิด และก็เป็นได้ว่าอาจจะเป็นดินแดนสมบัติที่เรือ
ประหลาดนั้นชนจนปรากฏขึ้นมา

แต่นี้ไม่ใช่ร่องรอยอารยธรรม บางทีอาจเป็นเพราะในแง่ความผันผวนของพลังงาน
มันเลยถูกจัดให้เป็นร่องรอยอารยธรรมระดับ **A**

เพียงแต่จากอ่านไม่รู้ว่าดินแดนลึกลับเช่นนี้ถูกจัดให้เป็นร่องรอยอารยธรรมประเภท
หนึ่งเช่นกัน ในนั้นมีทั้งอันตรายและมีสมบัติ แต่ในบางสถานการณ์ สถานที่เช่นนี้จะ
ถูกคุชชั้บโดยช่องว่างมิติ กลายเป็นร่องรอยอารยธรรมจริง ๆ ซึ่งคนบน โลกเรียก
ดินแดนลึกลับแบบนี้ว่าร่องรอยอารยธรรมแบบมันคง

มันมีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยจากร่องรอยอารยธรรมแบบเสถียร ที่มีเวลาไม่
แน่นอน

“ไปดูกัน”

เงาร่างของจางฮ่านพุ่งไปด้านหน้า หากที่นี่เป็นดินแดนลึกลับแห่งอื่นจริง จิ้งจางฮ่านก็ตั้งใจจะตรวจสอบที่นี่ให้ทั่วแล้วค่อยไปหุบเหวความมืดมิด ยิ่งงะชะมันก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะปรากฏออกมาได้ง่าย ๆ เมื่อประสบพบเจอก็ต้องกอบโกยเข้ากระเป๋า

สรุปแล้วมันคืออะไรนั่น มีแต่ต้องเข้าไปสำรวจใกล้ ๆ ถึงจะสามารถระบุอย่างแน่ชัดได้

ดังนั้นจางฮ่านจึงตัดสินใจคิดจะไปดู เฉินฉางซิงได้ยินก็อึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถาม “ไปดูที่ไหน?”

แน่นอนว่าสัมผัสวิญญาณของเขาไม่แข็งแกร่งเท่าของจางฮ่าน จึงมีขอบเขตพื้นที่ไม่มากแน่นอนว่าเขายังไม่พบกลุ่มคนที่อยู่ข้างหน้านั้น

แต่ภายใต้การนำของจางฮ่าน หลังจากเคลื่อนเข้ามาครึ่งทาง ในที่สุดเฉินฉางซิงก็รู้สึกได้แล้ว

“โห้? ร้ายกาจ!”

เงินนางชิงออกอาการ เขามองจางฮ่านแบบแปลก ๆ ก่อนจะพูดด้วยรอยยิ้ม “พี่ฮ่าน
สัมผัสวิญญาณของพี่แข็งแกร่งกว่าที่ผมคิดจริง ๆ”

“นางชิง มีบางเรื่องที่น่าทำได้แค่ต้องรอ กว่าจะได้รู้ ดังนั้น ค่อย ๆ ฝึกไป เพราะนี่
เป็นแค่ช่วงเริ่มต้นเท่านั้น”

จางฮ่าน กล่าวขึ้นมาอย่างคลุมเครือ

ด้วยคุณสมบัติของเงินนางชิง สายเลือดมังกรฟ้าสามารถเปลี่ยนเป็นสายเลือดมังกร
กระดูก ส่งเสริมพลังกับกระบวนท่าแปดงามังกรสถิต ในอนาคตเขาต้องเทียบได้กับผู้
ฝึกตนแห่งโลกเซียนอย่างแน่นอน

แต่หนทางข้างหน้ายังอีกยาวไกล จำเป็นต้องฝึกฝนอย่างค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป ไม่ช้าก็
สามารถสัมผัสรับรู้บางสิ่งบางอย่างที่สมควรจะรู้

ทั้งสองพูดคุยกันอยู่ไม่กี่ประโยค ในที่สุดก็มาถึงด้านหลังของกลุ่มคนห่างออกไป
หลายร้อยเมตร

เมื่อเห็นการมาถึงของพวกเขาทั้งสองคน

ขวับ ขวับ ขวับ!

สายตาส่วนใหญ่จับจ้องมาทางพวกเขา

แดนทเวะชั้นกลางคนหนึ่ง ในจำนวนนั้นเป็นชายตาเดียว เขาใช้ดวงตาข้างเดียวที่แสน
เยือกเย็นมองมายังผู้มาเยือน สุดท้ายไปหยุดอยู่ที่ร่างของเงินฉางชิง เขาขยับก้าวขึ้นมา
ด้านหน้า มาถึงด้านหน้าของกลุ่มคน ขณะเดียวกันด้านหลังของเขาตามมาด้วยบรรพ
จารย์จุดสูงสุดสามคน แววดตาของแต่ละคนที่มองมาทางพวกเขาทั้งสองต่างไม่ใช่แว
ตาที่เป็นมิตร

แต่เป็นแววดตาของศัตรู!

หลังจากที่เงินฉางชิงกับจางฮ่านมาถึงด้านหน้า ชายตาเดียวคนนี้อยู่ ๆ ก็เปิดปากพูด

“ไอ้หนู แก่ไข่ม้อยี่ที่ม่าอัลฟาน?”

สายตาเป็นขาของเขาจ้องตรงมายังเงินฉางชิงเหม็ง กลืนอายพลังบนตัวเขาพวยพุ่งขึ้น
ราวกับว่าเขาเตรียมพร้อมที่จะลงมือทุกขณะ

ซัด!

ในตอนนี้อยู่ ๆ ในแววตาของทุกคนก็มีบางสิ่งแปลก ๆ ไป พวกเขาฆ่าอัลฟานแล้ว
หรือ? นั่นก็เป็นเรื่องดีเลยทีเดียว

อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่ต่างเย้ยหยัน พวกเขาู้สึกว่ามองอัลฟานที่ไรชางคูซัด
หูซัดตาเหลือเกิน ด้วยความวิปริตของอัลฟานนั้น หากไม่มีชายตาเดียวคอยคุ้มกะลา
หัว มีหวังคงมีคนเก็บเขาไปตั้งนานแล้ว

อัลฟานก็เป็นแค่บรรพจารย์ชั้นกลางคนหนึ่ง ทุกคนในนี้สามารถเอาชนะเขาได้อย่าง
สบาย ๆ

เพียงแต่ว่า.....

ไอ้หนูต่างชาติสองคนที่มาที่นี่ แอมยังกล้ามาชวยทชในพื้นที่ พวกเขาไม่ยอมมีชีวิต
อยู่แล้วหรือไง?

ในโลกยุทธภพ ไม่ใช่ก่เกลียดชังชาวต่างชาติ แต่ในเมื่อคนนอกเข้ามาแล้วมาทำกร่าง
ในถิ่นของตัวเอง แน่อนว่ามันต้องสร้างความบาดหมางถึงคุณตายไม่เป็นมิตร

อาจกล่าวได้ว่านอกจากชายตาเดียวแดนทวะคนนั้นแล้ว ยังมีแดนทวะอีกสองคนที่
มองเงินฉางชิงและจางฮ่านด้วยแวตตานี้กสนุก

ไม่รู้ว่ในใจของพวกเขาคิดอะไรอยู่ แต่จางฮ่านกับเงินฉางชิงรู้ดีว่ถ้าไม่แสดงพลังให้
เห็นสักหน่อย คงยืนอยู่ที่นี่ไม่ได้

ยิ่งไปกว่ว่ความแข็งแกร่งของสองคนนั้นถือว่าไม่มีอะไรมาเปรียบเทียบได้ แม้ว่า
เงินฉางชิงจะด้อยกว่าเล็กน้อย แต่จางฮ่านไม่เหมือนกัน

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ของชายตาเดียว ความคิดของจางฮ่านขยับ ขณะที่กำลังจะทำอะไร
บางอย่างนั้น อยู่ ๆ เงินฉางชิงก็พูดขึ้น

“ไม่ผิด นั่นคือคนที่ฆ่าคนเขาเอง ทำไม? หรือนายอยากเป็นรายต่อไป?”

ซัด!

คำนี้พูดออกมา คนไม่น้อยสุดลมหายใจด้วยความกลัว

พูดกับตาเดียวแบบนี้ หรือว่าเขาบ้าไปแล้ว? ในกลุ่มพวกเขาไม่มีใครไม่รู้บ้างว่าชายตาเดียวนั้นอำมหิตและโหดเหี้ยมมาก ถ้ามีคนมาทำให้เขาขุ่นเคือง รับรองว่าไม่ตายดีสักคน

เขามาทำหยังผยองแบบนี้ ชายตาเดียน่าจะโกรธจัดเข้าให้แล้ว

ชาวยุทธในท้องถิ่นทุกคนต่างใจเต้นแรง

เป็นอย่างที่คิดไว้ ท่ามกลางสายตาของพวกเขา ชายตาเดียวเผยรอยยิ้มโหดเหี้ยมออกมา

แต่ตอนที่เขากำลังจะลงมือนั้น กลับเห็นมือขวาของชายหนุ่มคนที่พุนั้นหวนมา
ค้ำหน้าอย่างแรง

โธก!

อยู่ ๆ ก็มีเสียงคำรามต่ำของบางสิ่งดั่งขึ้น จากนั้นสามารถมองเห็นด้วยตาเปล่าได้ว่ามี
หมัดสีฟ้าจาง ๆ ออกมาจากฝ่ามือของเงินฉางชิง มันรวบรวมพลังทั้งหมดพุ่งเข้าใส่
ชายตาเดียวอย่างรวดเร็ว

เขาคาดไม่ถึงว่าชายหนุ่มตรงหน้าคนนี้จะลงมือได้อย่างเฉียบคมจับปล้นเช่นนี้ แต่ดู
จากความแข็งแกร่งของการ โจมตี เขาเองก็ตระหนักได้ว่าชายหนุ่มคนนี้อยู่ในแดนเท
วะเช่นเดียวกัน

ขนาดที่ว่าเขารู้สึกได้รับความกดดันเล็กน้อย

เมื่อเผชิญหน้ากับเงากำปั่นสูงสิบเมตรเช่นนี้ ร่างของตาเดียวขยับลอยขึ้นกลางอากาศ
อย่างไม่น่าเชื่อ

ตุ้มมม

เงากำปั่นทุบลงบนหิมะ หิมะสาดกระเด็นปลิวว่อนไปทั่วทิศ พื้นที่โดยรอบถูกทุบจน
เกิดแรงสั่นสะเทือน ในขณะที่เดียวกันตำแหน่งที่ชายตาเดียวยืนเมื่อครู่นี้ก็กลายเป็นหลุม
ลึกขนาดลึกกว่าเมตร

คลื่นความผันผวนของการ โจมตีครั้งนี้ ทำให้เกิดกระแสลมแรงกวาดกระจายไปทั่วทุก
สารทิศ

ในขณะที่ ทุกคนรู้สึกถึงพลังอันรุนแรงที่ซ่อนอยู่ในความผันผวน และพวกเขาทุกคน
รู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

นี่มันแดนทเวอะอภิมหา!

แววตาของบรรพจารย์ทั้งหมดเปลี่ยนแปลงฉับพลัน

แม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะเป็นบรรพจารย์จุดสูงสุด แต่ยังคงห่างไกลจากแดนทเวอยู่
มาก ดูเหมือนว่าจะไม่มีโอกาสได้สัมผัสด้วยซ้ำ แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่อาจต่อกร
ได้

ถ้าหากเผชิญหน้ากันแบบหนึ่งต่อหนึ่ง พวกเขาอาจหวาดกลัว แต่ตอนนี้ข้างกายพวก
เขามียอดฝีมือแดนทเวหลายคน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่หวั่นกลัวเท่าไร

“นายเป็นใคร?”

ชายตาเดียวลอยอยู่กลางอากาศสูงยี่สิบเมตร มองเงินนางซิงตาเขม็ง ในใจของเขาเริ่ม
คาดเดาบางอย่าง แต่เขาไม่ค่อยแน่ใจ

“เหอะ ๆ”

เงินนางซิงหัวเราะเสียงเรียบ ฝ่ามือโบกไปด้านหลัง “ใครไม่เกี่ยวลอยไป!”

กิริยาท่าทางสูงส่งเช่นนี้ทำเอาหลายคนหน้าซีดเผือด แต่ท่าทางแบบนี้กลับทำให้มุม
ปากของจางฮ่านกระตุกเผยรอยยิ้มออกมา

เยี่ยมมากน้องเล็ก นายไมใช่้องเล็กเหมือนกับตอนนั้นอีกแล้ว

เมื่อเห็นท่าทางทั้งหมดของเขา จางฮ่านจึงไม่คิดที่จะพูดอะไรอีก

แต่คำพูดนี้ของเงินฉางซิง กลับทำให้แดนทวะเจ็ดคนเผยสีหน้าไม่พอใจออกมา

“แกอยากจะรันทาที่ตายหรือ?”

มีคนเปิดปากพูดแล้ว

“เดี๋ยวฉันจะช่วยสงเคราะห์แกเอง” ชายร่างใหญ่อีกคนหนึ่งพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“อยากสู้กันนั้นหรือ?” แวตตาของเงินฉางซิงเผยแรงปรารถนากระหายการต่อสู้

เขายังไม่เคยร่วมต่อสู้กับพี่ฮ่าน ในตอนนี้ นับเป็นโอกาสและเจ็ดคนนี้ถือว่าน่าสนใจ
พอได้?

เงินนางซึ่งกำลังอยากสู้ แต่ดูเหมือนเรื่องจะไม่เป็นไปตามที่ใจหวัง

ขณะที่บรรยากาศตึงเครียดกำลังก่อตัว อยู่ ๆ เกิดเสียงดังราวกับฟ้าผ่าดังมาจากที่ไกล ๆ

“ไอ้หนูตระกูลเงิน นายยังห้าวเหมือนเมื่อก่อนอีกหรือ?”

สายตาของทุกคนมองไปยังด้านหลัง

เห็นแค่กลุ่มคนใส่เสื้อหนังเสื้อจำนวนเกือบร้อยคนตรงมาจากทางสันเขาทางเหนือ ชายที่นำมานั้นจีเสื้อเขียวดาบสีขาวยาวสองเมตร ช่างดูน่ากลัวและน่าเกรงขามในเวลาเดียวกัน

ในตอนนี่เอง จางฮ่านก็เห็นแล้วว่า

สัตว์ที่ชายคนนี้อู่คือสัตว์วิญญูณขอบเขตบรรพจารย์ ส่วนคนที่ขึ้นนั้นคือชาวยุทธ
แดนทเวะ

สองคนที่ขึ้นขนาบเขาก้เป็นชาวยุทธแดนทเวะเช่นกัน เพียงแต่คูเหมื่อนจะอยู่ใน
ขั้นต้น ส่วนในบรรดาพวกพ้องนับร้อยของเขามีชาวยุทธระดับบรรพจารย์สืบกกว่าคน
นอกนั้นเป็นปรมาจารย์ชั้นสวรรค

คนของเผ่าหมาป่าน้ำแข็ง!

เมื่อเห็นการมาถึงของพวกเขา แวดตาของหลายคนก็ฉายความตึงเครียดขึ้นมา

“ผู้เินออกโรงจริง ๆ ด้วย เหล่าผู้ยิ่งใหญ่มารวมตัวกัน ตอนนี้สถานการณ์ชักจะ
วุ่นวายขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว”

มีเสียงคนพิมพ์ออกมาเบา ๆ

แต่วินาทีต่อมา หลายคนเริ่มนึกอะไรออก

ไ้หนูตระกูลเงิน?

รวมถึงชายตาเดียวด้วย สายตาของคนจำนวนไม่น้อยต่างไปรวมกันอยู่ที่เงินนางชิง

“แกคือจักรพรรดิชิง?” ชายตาเดียวดูแปลกใจ

คิดไม่ถึงเลยว่าจักรพรรดิชิงที่ชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วประเทศจีนจะมาด้วยตัวเอง!

“ฮ่า ๆ ๆ ที่แท้เป็นจักรพรรดิชิงนี่เอง แถมยังกล้ามากคนเดียวด้วย หรือว่าอยากจะถูก
พวกเราฆ่าตายที่นี่?” แคนทเวะผมขาวอีกคนพูดขึ้นอย่างตื่นเต้น

ดูออกเลยว่าคำพูดของเขาออกมาจากใจจริง มันเพียงพอที่จะสร้างชื่อทิ้งไว้ใน
ประวัติศาสตร์หากสามารถฆ่าจักรพรรดิชิงได้

“ตาบอดหรือไง?”

เงินฉางซิงกลับไม่สนใจเขาเลยสักนิด พลังพูดออกมาตามจริง “ฉันไม่ได้มีคนเดียว
ใครออกมาสู้รบข้างนอกแล้วไม่พาพี่ใหญ่มาข้างล่ะ?” ิ

ประโยคนี้ทำเอาคนไม่น้อยตกใจ

หมายความว่ายังไง?

แต่ในเวลานี้ ผู้เฒ่าคนเข้ามาใกล้ เขามองไปที่เงินฉางซิงแล้วมองไปที่จางฮ่านด้วย
สายตาประหลาดใจ จากนั้นมองสำรวจไปยังทุกคน พลังพูดเสียงเข้ม

“ถ้าพวกแกคิดจะสู้กันก็ไสหัวไปที่อื่น อย่ามาเกะกะขวางทางพวกเรา”

จบตอน

ตอนที่ 666: ลงหลุม

คำพูดของผู้เฒ่าเฒ่า

คนในเผ่าที่อยู่ข้างพวกเขาเริ่มเคลื่อนตัวแยกย้ายกันขึ้นมาด้านหน้า เข้าล้อมในลักษณะ
ครึ่งวงกลม

พวกเขาเกือบร้อยคน มีแคนทเวะสามคน รวมถึงผู้เฒ่าราชาหมาป่าน้ำแข็ง อาจกล่าว
ได้ว่าสามารถเอาชนะกองกำลังทั้งหมดในลานนี้ได้

อีกทั้งเผ่าหมาป่าน้ำแข็งอยู่ในบทบาทที่คนในพื้นที่ไม่มีใครกล้าช่วย

ก็เหมือนกับตัวฮันนี่ แบดเจอร์ นักล่าผู้ไม่เคยเกรงกลัวใคร ต่อให้มันสู้ไม่ได้มันก็กล้า
ที่จะสู้ และที่สำคัญมันแค้นฝังหุ่นมาก ถ้าหากฆ่าคนในเผ่าของมัน มันจะตามไปฆ่าไม่ว่า
จะไกลออกไปเป็นร้อยลี้พันลี้ก็ตาม

เคยมีวัยรุ่นเผ่าหมาป่าน้ำแข็งสามคน โคนบรรพจารย์ขึ้นปลายคนหนึ่งฆ่า ชาวพุทธคน
นี่เป็นคนจากสำนักที่มีอิทธิพลเช่นกัน

ดังนั้นในวันต่อมา นักรบสามพันคนของเผ่าหมาป่าน้ำแข็งได้เข้าล้อมสำนักนั้นไว้
อย่างแน่นหนา ไม่ยอมให้ใครเล็ดลอดออกมาได้

แทนที่จะคุยกันด้วยเหตุผล แต่สำนักนั้นกลับโต้ตอบด้วยการใช้ความรุนแรง

พวกเขาหากองกำลังเสริม แต่ตอนที่กองกำลังเสริมมาถึงนั้น พวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะ
เคลื่อนไหว

เพราะพวกเขาเห็นว่ารอบ ๆ เนินเขาไม่ได้มีแต่เผ่าหมาป่าน้ำแข็ง

แต่ยังมีเผ่าหมาป่าโลหิต เผ่าหมาป่าเงา เผ่าหมาป่าปีศาจ

ทำเอาผู้คนอกสั่นขวัญแขวน แต่มนุษย์หมาป่าเผ่าอื่น ๆ ไม่ได้เลือกที่จะลงมือ พวกมัน
เพียงนั่งเฝ้าระวังและป้องกันไม่ให้บุคคลภายนอกเข้ามาแทรกแซง

ดังนั้นการต่อสู้จึงเริ่มต้นขึ้น ผู้เฒ่านำหมาป่าน้ำแข็งสามพันคนเข้าต่อสู้บนเขานั้น พวกเขาต่อสู้กันเป็นเวลาสามวันสามคืน

สุดท้ายคนในเผ่าบาดเจ็บและล้มตายไปมากกว่าครึ่ง แต่สำนักนั้นกลับโค่นล้มราช

ในตอนนั้นเรียกได้ว่าสะเทือนไปทั้งโลกยุทธภพของรัสเซีย ขนาดที่ว่าในประเทศจีนมีคนไม่น้อยที่ให้ความสนใจต่อเรื่องนี้

เผ่าหมาป่าน้ำแข็งชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วปฐพี แต่หลังจากศึกครั้งนี้ พวกเขาบาดเจ็บล้มตายไปเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะคนในเผ่าของพวกเขาที่สืบพันธุ์ช้า ต่อให้ผ่านไปสิบกว่าปี ก็ยังไม่สามารถกลับมารุ่งเรืองเท่าปีนั้นได้

ส่วนผู้เฒ่ามีพลังก้าวหน้าไปหลายขั้น จนถึงแดนทะเลขึ้นปลาย

การปรากฏตัวของพวกเขา ทำเอาหลายคนเกิดความกดดัน ต่อให้แดนทะเลเจ็ดคนนั้นจะไม่กลัว แต่พวกเขาก็ไม่กล้าช่วย

แม้แต่ชายตาเดียวยังต้องละทิ้งความคิดที่จะลงมือไว้ชั่วคราว

ท้ายที่สุดแล้วสำหรับการช่วยของจักรพรรดิซิงนั้น สมบัติที่อยู่ใต้หลุมดินนั้นดึงดูดใจ
ยิ่งกว่า อีกอย่างพวกเขาเชื่อว่าหากต่อสู้กับจักรพรรดิซิงขึ้นมาจริง ๆ แล้วบาดเจ็บกันทั้ง
สองฝ่าย พวกเขาอาจสูญเสียกำลังในการตามหาสมบัติ

“เหอะ ๆ”

เงินฉางซิงหัวเราะด้วยน้ำเสียงเย็นชา เมื่อครู่เขานึกอยากร่วมสู้เคียงข้างพีฮ่าน

แม้ว่าพลังของพีฮ่านไม่ใช่แดนทเวะ แต่เงินฉางซิงไม่เคยมองเขาเป็นบรรพจารย์
จุดสูงสุด อาจกล่าวได้ว่าในบรรดาคนรอบตัวเขา ไม่ว่าจะเป็นไก่หางคอง เทพสงคราม
ตระกูลเงินหรือแม้แต่จีหู่ซวง โม่เจิงเฟิง เหลยเทียนหนานและคนอื่น ๆ มีใครบ้างที่
มองจางฮ่านเป็นบรรพจารย์จุดสูงสุด?

ไม่มีเลยสักคน

นับตั้งแต่เขามาอยู่ตงไห่ที่เมืองหลินไห่ จนถึงศึกใหญ่กับจักรพรรดิซิงที่ซ่างจิง ความ
แข็งแกร่งของเขาได้ถูกคนอื่น ๆ มองว่าเป็นระดับแดนทเวแล้ว

ท่าทีของเงินฉางซิงทำเอาคนไม่น้อยเกิดความไม่พอใจ

พวกที่ปลั่งกระจอกไม่กล้าพูดอะไร แต่พวกแดนทเวมีใจคิดอยากจะลงมือ ตัดที่ราชา
หมาป่าน้ำแข็งผู้เฒ่าที่อยู่ข้าง ๆ บวกกับตอนนี้ใกล้จะต้องลงไปหาสมบัติแล้ว ดังนั้น
พวกเขาจึงทำได้แค่วางมือ

แต่ชายตาเดียวคนนั้นยังคงจ้องเงินฉางซิงไม่วางตาพลงพูดเสียงแหบ

“ตอนลงไป พวกนายระวังตัวไว้ให้ดี”

เขาอดไม่ได้ที่จะทิ้งคำเตือนรวมถึงจิตสังหาร

ถ้าหากมีโอกาสดอนที่อยู่ด้านล่าง เขาไม่ลังเลที่จะลงมือจัดการกับอีกฝ่าย

แต่ในตอนนี้

วิด!

เกิดคลื่นความผันผวนรุนแรงขึ้นมาจากใต้หลุมขนาดใหญ่

ม่านตาของฝูงอินคูเหมือนจะกลายเป็นเกล็ดหิมะ มันเป็นรูปแบบของน้ำแข็งและหิมะ

ความผันผวนเริ่มต้นขึ้นและหลายคนก็ตกตะลึง พวกเขาารวมตัวกันที่ขอบหลุมแล้ว
มองลงไป เห็นว่าดินแดนส่วนลึกที่ดูเหมือนกับทางเข้าข่ายอวกาศมิติ กำลังสั่นคลอน

“ตอนนี้เป็นตอนที่เข้าข่ายอวกาศ อ่อนแอที่สุด ทุกคนตามกันเข้าไป”

ฝูงอินคูขึ้นอย่างเอือกเฮิน จากนั้นหันไปมองเงินฉางชิงพลางพูดขึ้น “พวกนายสอง
คนที่เป็นคนต่างชาติเข้าไปเป็นชุดสุดท้าย”

หือ?

ขว๊บ ขว๊บ ขว๊บ!

แดนทเวะทั้งเจ็ดคนต่างมองฝูเอินอย่างสงสัย

ให้สองคนนี้เข้าไปท้ายสุด?

นี่ไม่ได้หมายความว่าฝูเอินจะให้พวกเขาลงไปรับหน้ากับอันตรายที่ไม่อาจรู้ได้
ข้างล่างนั่นหรือไง?

หรือว่าฝูเอินรู้จักกับสองคนนั้น? กำลังจะประจบอยู่หรือ?

พวกเขาอยากจะคัดค้านโต้แย้งมาก แต่ในตอนนี้ราชาหมาป่าน้ำแข็งได้นำแดนทเวะ
สองคนเข้าไปในหลุมยักษ์แล้ว

แดนทเวะคนอื่น ๆ อ้าอึ้งไปเล็กน้อย แต่ก็ตามลงไปติด ๆ ชายตาเดียวคนนั้นลงไปเป็น
คนสุดท้าย เขาหันมามองเงินนางซิงและจางฮ่าน ก่อนจะเสะยืมเข็มเข็มออก

“ปัง!”

เขาทำมือเป็นรูปปิ่นพร้อมทำเสียง ‘ปัง!’ ประกอบ จากนั้นกระโดดลงไปหลุม

“เหอะ”

เงินฉางซิงหัวเราะเยาะ เป็นการแสดงความเหยียดหยามของเขาออกมา

เงินฉางซิงคิดว่ายังไงเขาก็ต้องฆ่าชายตาเดียวให้ได้

เพียงแต่ว่าโอกาสในตอนนี้ยังดูไม่ค่อยเหมาะเท่าไร อีกอย่างตอนนี้ยังมีพีฮ่านอยู่ข้าง

ๆ

“ไปคู่มั้ย?” เงินฉางซิง หันไปถามจางฮ่าน

จางฮ่านพยักหน้าเล็กน้อย ขยับร่างมาถึงขอบหลุมยักษ์ ก่อนจะมองลงไปด้านล่าง

เห็นเพียงพวกราชาหมาป่าน้ำแข็งถึงกันหลุมแล้ว เขามองดูแสงริบหรี่ที่ทางเข้า ทันใด
นั้น ร่างกายก็ขยับพุ่งเข้าไป

คนอื่นตามไปที่ละคน

แต่จางฮ่านยังคงไม่ขยับ เขายืนอยู่ที่ขอบหลุม ปกปิดพลังของสัมผัสวิญญาณไว้ แม้แต่
หลายคนด้านล่างต่างก็ไม่รู้ตัว แต่ในตอนที่พวกเขาเข้าไป ทันได้นั้นสัมผัสวิญญาณ
ของจางฮ่านได้กลายเป็นเส้นแสง ตามเข้าไปสำรวจด้วย

ตอนที่ทุกคนด้านล่างเข้าไป จางฮ่านดึงพลังกลับ พลังสายหัวเล็กน้อย

“ไปเถอะ”

“อ้อ ได้สิ” เฉินฉางชิงมีนงไปพักหนึ่ง จากนั้นก็ไม่ถามอะไรอีก นอกจากพยักหน้า
ตอบรับ

ร่างของจางฮ่านขยับ เดินก้าวขึ้นมาด้านหน้าหนึ่งก้าว

สวบ!

ร่างทั้งร่างข้ามความยาวของหลุมลึกไป เนิ่นฉางซิงตามติดอยู่ด้านหลัง เกร่างของทั้งสองคนหายไปตามทิศเหนือ

ภาพนี้ทำเอาบรรพจารย์หลายคนตกตะลึงตาค้าง

“ไปซะแล้ว?”

“พวกเขาผ่านทางมาหรือไง? ไหวงไปซะแล้ว? หรือว่าไม่อยากลงไปสำรวจ? หรือว่า... พวกเขากลัวชายตาเดียวคนนั้น?”

“พวกเขาต้องกลัวแน่ ๆ ฮ่า ๆ ใ้เด็กเมื่อวานขึ้นจากประเทศจีนสองคนนั้น แม้ว่าจะ เป็นจักรพรรดิซิง แต่ก็ยังห่างชั้นเยอะ! ว่าแต่พวกเขาแสดงละครตบตากันเก่งจริง ๆ ให้คนข้าง ๆ ทำหน้านิ่ง จากนั้นก็บอกว่าไป นี่มันทักษะการแสดงที่เก่งที่สุดเท่าที่ฉัน เคยเจมา บางทีพวกเขาอาจจะได้รางวัลออสก้าอะไรนั่นก็ได้”

ทุกคนต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ แม้กระทั่งชาวพุทธชราคนหนึ่งที่ผ่านมาร้อนผ่านหนาวมานับไม่ถ้วนยังพูดขึ้นด้วยท่าทางเด็ดเดี่ยว

“พวกเขาเป็นคนฉลาด บางทีการยอมแพ้ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย อย่างน้อยพวกเขาก็มีโอกาสได้เติบโต ถ้าตามลงไป โอกาสรอดของพวกเขาคงมีน้อยมาก เพราะชายตาเดียวคนนั้นเขาเป็นคนที่อาฆาตแค้น”

อาจพูดได้ว่าหลายคนที่นี่ต่างก็คิดแบบนี้ คิดว่าจางฮ่านและเงินฉางชิงปลอดภัย

อย่างไรก็ตามพวกเขาเองก็ไม่ได้วิจารณ์อะไรมากมาย บรรดาบรรพจารย์จุดสูงสุดเกือบยี่สิบคนต่างเพ่งมองลงไปด้านล่างหลุม

ที่พวกเขาма ไม่ใช่แค่มาดูความสุข แต่พวกเขายังอยากจะทำโอกาสที่จะกลายเป็นแดนทเวะ

ในตอนนี้อย่างไรก็ไม่มีใครพูดอะไรออกมา ดังนั้นบรรยากาศโดยรอบจึงค่อย ๆ เงียบเสียงลง

ผ่านไปประมาณห้านาที

อยู่ ๆ ก็มีคนพูดขึ้น

“ห้านาทีแล้ว พวกเราลงไปบ้างมั๊ย?”

“รออีกหน่อยดีมั๊ย?”

คนอื่น ๆ พูดขึ้นอย่างล่งเล

ด้านหน้ามีแดนทวะรวมสิบคนเปิดทางให้แล้ว พวกเขาจึงกะจะตามไปเนียนอยู่
ด้านหลัง แต่ในเวลานี้พวกเขากลัวว่าเวลามันจะสั้นไป

ดังนั้นทุกคนเลยตัดสินใจกันอย่างรวดเร็ว

“งั้นก็รอต่ออีกหน่อย”

ผ่านไปอีกห้านาทีแล้ว

“เข้าไปตอนนี้เลยหรือ?” คนที่พูดขึ้นก่อนหน้าก็พูดขึ้นอีก

เขาเป็นคนใจร้อน

ในเวลานี้ ยังมีคนพูดเตือนเขาขึ้นมาอีกหนึ่งคน

“ฉันคิดว่าให้เวลาพวกยอคฝีมือนั้นเทพลุยต่ออีกสักนิดดีกว่า?”

ดังนั้นทุกคนจึงตัดสินใจรอกันอย่างมีความสุขอีกครั้ง

“รอต้อ”

ทุกคนรอเป็นเวลากว่าครึ่งชั่วโมงเต็ม ในที่สุดก็เห็นตรงกัน “เข้าไป!”

จวบ!

หลายคนขยับในทันที

ค่อย ๆ โดดเข้าหลุมลึกไปที่ละคน

เดินลงไปลิบองสาก็มาถึงทางเข้า พวกเขามองไม่เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน แต่พวกเขาก็บุกฝ่าเข้าไป

ทางเข้าในตอนนี้อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถปิดกั้นอะไรพวกเขาได้

เมื่อเข้าไปด้านใน ภายในนั้นมีมืดมาก แต่ด้านหน้ายังคงมีแสงสว่างอยู่บ้าง

แต่ภาพที่ปรากฏอยู่ในสายตา กลับทำให้พวกเขาหน้าซีดเผือด พวกเขาสุดลมหายใจด้วยความกลัว!

เมื่อมาถึงตรงนี้ ยังคงเป็นทางลาดลงหลุมขนาดใหญ่ เห็นแค่ด้านล่างห่างลงไปร้อยเมตร ราชาหมาป่าน้ำแข็งผู้เฒ่าและแดนทเวทึงก็กำลังพยายามต่อสู้กับบางสิ่งที่มีรูปร่างไม่ชัดเจน

สิ่งเหล่านั้นมีความโปร่งแสง คุณเลื่อนราง ทั้งร่างมองได้ไม่ชัดเจน มันเป็นสีเขียวจาง ๆ
เปล่งแสงเล็กน้อย

“ฮึค!”

“วิญ...วิญญาณชั่วร้าย?”

คนไม่น้อยตกใจ จำนวนของวิญญาณร้ายพวกนี้ ทำให้พวกเขาขนหัวลุก

สิ่งที่ยิ่งทำให้พวกเขาใจสั่นเข้าไปใหญ่ก็คือ แคนทอะ ทั้งสิบคนตรงหน้าพวกเขานี้
เมื่อเผชิญกับวิญญาณร้ายมากมายนับไม่ถ้วน พวกเขาใช้เวลาไปครึ่งชั่วโมงกว่า แต่
กลับเคลื่อนที่ไปได้แค่ร้อยเมตรเท่านั้น

นี่มันจะน่ากลัวเกินไปแล้ว!

“ทำยังไงดี?”

คนพวกนี้ที่ยืนอยู่ด้านหลังมองหน้ากัน ในแววตาเผยความคิดอยากจะถอยขึ้นมา

พวกเขาารู้ดีว่าถ้าเปลี่ยนเป็นพวกเขาเข้ามา คาดว่าคงถูกวิญญูณร้ายพวกนั้นกลืนกิน
ในทันที สิ่งสำคัญก็คือนี่แค่ปากทางเข้าเท่านั้น ด้านในยังมีอันตรายอะไรอีกหรือไม่
นั่น ไม่อาจมีใครรู้ได้!

“ฉันไม่เอาด้วยแล้ว!”

แววตาของชายวัยกลางคนหนึ่งในนั้นเผยความหวาดกลัวออกมา เขาหันหลังเตรียมจะ
หนีออกไป แต่ทันทีที่เขาหันไปนั้น เขาก็พบว่าแสงเมื่อครู่นี้ได้หายไปแล้ว!

“นี่...นี่มันเป็นไปได้ไง?”

ชายคนนี้ตัวสั่น หน้าซีดเผือด

ขวับ!

ทุกคนค่อยๆ หันไปมอง พบว่าที่ด้านหลังของพวกเขาเต็มไปด้วยความมืดมิดที่ดูไม่มีที่สิ้นสุด

“ภาพมายา?”

มีคนลองเดินก้าวไปด้านหน้า กลับพบว่ายังสามารถเดินต่อไปได้

ในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ทุกคนต่างรู้สึกหนาวเย็นสะท้านไปทั้งตัว รวากับตกลงไปในบ่อน้ำแข็ง

“ทางเข้าหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่?”

พวกเขาไม่อยากจะเชื่อภาพเหตุการณ์แปลกประหลาดที่อยู่ตรงหน้า

ที่นี่เป็นรอยต่ออารยธรรมไม่ใช่เหรอ? หรือว่ากลายเป็นร่องรอยอารยธรรมระดับ A ไปแล้ว?

“ไม่มีที่ให้ถอยแล้ว!”

ทันใดนั้นท่ามกลางกลุ่มคนเกิดเสียงกรีดร้องด้วยความโหยหวนออกมา

สีหน้าของพวกเขาดูบิดเบี้ยว

เพราะพวกเขามั่นใจว่าเมื่อเข้าได้ก็ต้องถอยได้ พวกเขาจึงมีความกล้าที่จะก้าวเข้ามา
กะเตรียมเก็บของเหลือจากแดนทเวะทั้งสิบคน แต่ใครจะไปคาดคิดล่ะว่า พวกเขา
กลับออกไปไม่ได้อีกแล้ว!

ในช่วงที่พวกเขาหมดหนทางอยู่นั้น

“วิด!”

เสียงดังออกมาจากทั่วทุกบริเวณของถ้ำ

สวบ สวบ สวบ!

ท่ามกลางสายตาทวาดพวของทุกคน ถ้าที่คูเหมือนจะลึกเข้าไปไม่มีที่สิ้นสุดนั้น
ทันใดนั้นก็ปรากฏแสงสว่างขึ้นมาเล็กน้อย

มันเหมือนกับดาวดวงเล็ก ๆ แต่หลังจากนั้น ตอนที่พวกเขาเริ่มเห็นรายละเอียดของ
มัน พวกเขาก็ต้องตกตะลึงด้วยความกลัวอีกครั้ง

ที่ด้านหน้าของพวกเขา คูเหมือนจะมีเกลียวคลื่นขนาดมหึมาถาโถมเข้ามา ซึ่งมันคือ
เหล่าวิญญาณร้ายนั่นเอง!

“พระเจ้า ตรงนี้ก็มี!”

“พวกเราโดนปิดทางแล้ว!”

“ทำไงดี?”

ชายุทธขอบเขตบรรพจารย์ที่ติดอยู่ในนี้เริ่มอกสั่นขวัญผวา

ทันใดนั้นเอง ผู้เฒ่าที่กำลังต่อสู้อยู่ด้านหน้าขมวดคิ้วพลางหันมาพูด

“มาช่วยกันก่อน ทางออกอยู่ด้านหน้าห่างไปสามร้อยเมตร รีบฝ่าออกไปให้เร็วที่สุด!”

จบตอน

ตอนที่ 667: ธรรมชาติวิญญาน

หลังจากผู้เฒ่าพูดขึ้น คนพวกนี้ถึงทำตัวเหมือนหาที่พึ่งพาหลักใจ พวกเขาค่อย ๆ วิ่งเข้ามา ต่อสู้กับเหล่าวิญญานร้ายด้วยเคล็ดวิชาต่างๆ นานา แต่พวกเขาพบว่าแม้ว่าวิญญานร้ายพวกนี้จะมีพลังแค่ระดับปรมาจารย์ชั้นฐิติ แต่มันกลับฆ่าได้ยากเย็น

ที่จริงแล้วตอนที่พวกผีอินเพิ่งเข้ามา ก็ตกใจอยู่เหมือนกัน

ร่างกายของพวกเขาแก่ลึนอายของมนุษย์ออกมา ทำให้เหล่าวิญญาณร้ายพวกนี้คลุ้ม
คลั่ง แต่พวกเขาก็หาได้หวาดกลัว เพราะวก่อนหน้านี้พวกเขาเห็นทางออกอยู่ห่าง
ออกไปจากด้านหน้าสามร้อยกว่าเมตร

แม้ว่าเหล่าวิญญาณร้ายเข้ามาจากทางนั้น แต่แดนทเวะสิบคน ต่างก็เคยไปสำรวจ
ร่องรอยอารยธรรมมาหลายครั้ง ประสบการณ์มากมายของพวกเขาบอกว่าด้านหน้า
ต้องเป็นทางออกอย่างแน่นอน และด้านนอกทางออกมีจำนวนวิญญาณร้ายอยู่ไม่มาก

และเมื่อถึงตรงนั้น จึงจะสามารถบอกได้ว่าได้มาถึงอย่างแท้จริง

มีกลุ่มบรรพจารย์จุดสูงสุดพวกนี้เข้ามาสมทบ ความเร็วในการกำจัดของพวกเขาก็เพิ่ม
ขึ้นมาเล็กน้อย

“เฮ้?”

ในขณะที่ฆ่าวิญญาณร้ายอยู่ ชายตาเดียวหันกลับมาองอยู่พักหนึ่ง “ไอ้เด็กชาวจีน สองคนนั้น ไม่ได้มาหรือ?”

ในตอนนี บรรพจารย์ไม่กี่คนที่อยู่ด้านข้างเริ่มพูดประจบทันที

“พวกเขาหนีไปแล้ว สงสัยกลัวนายท่านตาเดียว ดังนั้นเลยไม่กล้าสำรวจร่องรอยอารยธรรมต่อ”

“ใช่แล้ว ปอดแหกมาก ถ้าพวกคุณเห็น ต้องหัวเราะจนท้องแข็งแน่”

คำพูดของพวกเขาทำให้ชายตาเดียววิ่งไปพักหนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะเย้ยหยันขึ้นมา “ดูเหมือนว่าพวกเขายังรู้กาลเทศะอยู่บ้าง”

“ก็ไม่น่าแปลกใจ”

ราชาหมาป่าน้ำแข็งผู้เฒ่าแล้วมองเขาดูสายตาเรียบเฉย

เขารู้ว่าจักรพรรดิชิงมีสายเลื่อมมังกรฟ้า เป็นบุคคลที่จัดการได้ยาก ยิ่งตอนนี้เติบโตมาถึงขั้นแดนทเวะ แม้แต่ผู้เฒ่าก็ยังอยากจะเห็นว่าพลังของเขาไปถึงขั้นไหนแล้ว

ขณะเดียวกันเขายังเกิดความสงสัยว่าชายวัยรุ่นที่ยืนอยู่ข้างจักรพรรดิชิงเป็นใคร?

สามารถยื่นเคียงคู่กับจักรพรรดิชิงได้ บางทีอาจจะเป็นคนที่มีภูมิหลังไม่ธรรมดา เช่นกัน หรือว่าจะเป็นทายาทสวรรค์จากพิภพเล็กในประเทศจีน?

ที่จริงแล้วจุดที่ทำให้ผู้เฒ่าสังเกตเห็นจางฮ่านนั้น มีเพียงรายละเอียดเดียวคือตำแหน่งของจักรพรรดิชิงยืนอยู่หลังชายคนนั้นเอียงไปเพียงเล็กน้อย

ในความคิดของเขายังมีความสงสัยอยู่เล็กน้อย

หลังจากพูดคุยแย้งขยาดตาเดียวแล้ว พวกเขา ก็เริ่มฆ่าวิญญาณร้ายต่อ

ในตอนนี้อย่างที่อีกด้านหนึ่ง จางฮ่านกับเงินฉางจึงมาถึงกลางหุบเขาแล้ว

แต่ที่น่าแปลกก็คือ ในทุ่งน้ำแข็งที่หนาวเหน็บแบบนี้ ยังมีบ่อน้ำแห่งหนึ่งที่ไม่กลายเป็นน้ำแข็ง

บ่อน้ำมีขนาดใหญ่ประมาณสองร้อยเมตร มันไม่ใหญ่มาก แต่ด้านในกลับมีความลับใหญ่ซ่อนอยู่

“ทางเข้าอยู่ที่นี้หรือ?” เงินฉางซิงมองสำรวจอยู่พักหนึ่งก่อนจะถามขึ้น

“อืม ลงไปเถอะ”

จางฮ่านพยักหน้า ขยับร่างพุ่งลงไปในน้ำก่อน

เงินฉางซิงหัวเราะร่าแล้วกระโจนตามลงไป

ระหว่างที่มาที่นี้ จางฮ่านบอกเขาแล้วว่าหลุมลึกเมื่อครั้งกับสถานที่ที่พวกเขากำลังจะไปคือที่เดียวกัน เพียงแต่หลุมลึกนั้นต้องอ้อมสักหน่อย

ต้องอ้อมยังพอว่า แต่จางฮ่านไม่มีความคิดที่จะช่วยคนอื่นเปิดทาง

ดังนั้นพวกเขาเลยมาเข้าที่นี้แทน

พวกเขาเข้าไปในบ่อน้ำถึงพบว่าอุณหภูมิในน้ำค่อนข้างอุ่น

มาถึงบ่อน้ำในสถานที่ห่างไกลแห่งนี้ พวกเขาพบผืนดินนั้นเข้าใจแล้ว

จางฮ่าน ใช้สัมผัสวิญญาณเปิดผืนดินหนึ่งชั้น ได้อย่างง่ายดาย ภายในเผยให้เห็นปาก หลุมอันมืดมิดที่อยู่ใต้ตะกอนบ่อน้ำ มีความกว้างแค่หนึ่งเมตรเท่านั้น ถ้าหากเป็นคน กลัวความมืด แน่نونว่าต้องไม่ยอมเข้าไป

สวบ สวบ!

จางฮ่านขยับร่างกายลงไปอย่างรวดเร็ว เฉินฉางจึงตามไปด้านหลังติด ๆ

ไม่มาก็ไม่รู้ ข้อมูลที่ได้จากศิลาสมบัติเพียงอย่างเดียวเป็นเพียงข้อมูลเล็กน้อยมาก ๆ ที่ไม่สามารถตัดสินใจที่แห่งนี้ได้ แต่พอพวกเขามาถึง กลับพบว่ามันไม่ใช่ทางตรงตลอด แต่ยังคงมีความคดเคี้ยวเป็นทางโค้งอยู่บ้าง

เมื่อเข้ามาประมาณหนึ่งชั่วโมง

ในที่สุดระยะการมองของจางฮ่านก็ขยายออก มันคือถ้ำขนาดใหญ่ที่กว้างกว่าหลายร้อยเมตร

ด้านล่างมีแสงริบหรี่ส่องเลือนราง ทำให้พวกเขาพอมองเห็นทางอยู่บ้าง

หากมองด้วยตาเปล่า ไม่สามารถรับรู้ได้เหมือนการมองด้วยสัมผัสวิญญาณ ดวงตาทั้งสองข้างมองเห็นความสวยงามของโลกได้ แต่สัมผัสวิญญาณเหมือนกับคลื่นเรดาห์ที่สามารถตรวจสอบดูสิ่งที่ยากจะตรวจสอบได้

ในเวลานี้ทั้งสองคนยังคงอยู่ในน้ำ น้ำที่นี่เริ่มมีความเย็นขึ้นมาบ้างแล้ว แต่จางฮ่านกับจินฉางชิงมีวงแหวนป้องกัน จางฮ่านไม่เปลืองแรงมากเท่าไร เพราะเขามีศิลาวิญญาณวาริ แม้ว่าระดับพลังของมันจะค่อนข้างต่ำ แต่ก็ยังใช้งานได้จริง

“ถ้าลงไปอีก ก็คงได้ยึดเส้นยึดสายขึ้นบ้าง” สายตาของเงินฉางจึงมองลงไปด้านล่าง มุมปากเผยรอยยิ้ม

เขาอยากร่วมสู้กับจางฮ่าน เขารอสิ่งนี้มาหลายวันกว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ ในที่สุด ตอนนี้ก็ถึงเวลาที่จะได้แสดงฝีมือแล้ว

แต่หลังจากจางฮ่านได้ขึ้น กลับยิ้มบาง ๆ แล้วส่ายหัว

“ตอนนี้ยังไม่จำเป็นต้องลงมืออะไร”

เมื่อมองลึกลงไปด้านล่าง วิญญาณร้ายนับหมื่นนับพันค่อย ๆ ลอยขึ้นมาเหมือนกับ ภูเขไฟปะทุ จางฮ่าน เผยรอยยิ้มออกมาเล็กน้อย

ทันใดนั้นเอง เขาขยับร่างลงไปด้านล่าง ใช้เวลาประมาณสามนาที ทั้งสองคนก็ มองเห็นวิญญาณร้ายที่มาถึงด้านหน้า

พวกเขาเหมือนกับฝูงปลาว่ายน้ำ มองไม่เห็นรูปร่างหน้าตา มีเพียงเสียงคำรามต่ำ
เท่านั้น

เสียงนับหมื่นนับพันรวมเข้าด้วยกัน ทำให้คนที่ได้ยินรู้สึกทรมานราวกับวิญญาณถูก
ฉีกกระชาก

แต่จางฮ่านกับเงินฉางซิงต่างก็เข้าใจ กฎเกณฑ์สัมผัสวิญญาณ สิ่งทีวิชาแปดเงามังกร
สถิตนำมาไม่ใช่แค่ความเปลี่ยนแปลงของต้นเถียนและพลังวิญญาณ แต่ยังรวมไปถึง
สัมผัสวิญญาณอีกด้วย นี่ส่งผลให้พลังวิญญาณที่แผ่ออกจากร่างกายสามารถปิดกั้น
เสียงเหล่านี้ได้

แต่จางฮ่านกลับไม่สนเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

เพราะเสียงพวกนี้ไม่สามารถเข้ามาใกล้เขาได้ เมื่อกลุ่มเมฆสายฟ้าในมหาสมุทร
ความรู้ของเขาเกิดการแตกตัว

แต่พอเห็นวิญญาณร้ายจำนวนมากมายมหาศาลขนาดนี้ เงินฉางซิงก็ทำสีหน้ากลืนไม่
เข้าคายไม่ออกอยู่เหมือนกัน

“เอ่อ... ถ้าพวกเราต้องผ่านไปให้ได้ มันต้องเปลืองแรงมากเลยนะ”

“ไม่หรอก”

จางฮ่านส่ายหน้าเบา ๆ “พวกนี้จัดการได้ยาก แต่มีบางครั้งที่พวกมันถูกมองว่าเป็น สมบัติชนิดหนึ่ง”

สมบัติชิ้นไหนหรือ?

เงินฉางชิงแปลกใจ เขามองจางฮ่านด้วยความสงสัย ไม่รู้ว่าจางฮ่านกำลังพูดอะไรอยู่ แต่ต่อจากนั้น แววตาของเขาก็เกิดความตกใจเล็กน้อย เขาไม่คาดคิดเลยสักนิดว่าเรื่องที่พี่ฮ่านทำทั้งหมดจะเหนือความคาดหมายของเขาได้ขนาดนี้ มันสุดยอดมาก!

พี่ฮ่านก็คือพี่ฮ่านอยู่วันยังค่ำ!

เงินฉางชิงรู้สึกไม่เป็นตัวเองอยู่นาน

ท่ามกลางสายตาของเขา เห็นแค่จางฮ่านสะบัดมือไปด้านหน้า ทันใดนั้นก็เกิดไฟลุก
พริบ ชงเล็กขนาดเท่าฝ่ามือปรากฏขึ้น มันลอยไปด้านหน้าประมาณสิบเมตร แต่
ภายในระยะสิบเมตรนี้ ชงเล็กก็กลายเป็นชงขนาดใหญ่สูงสองเมตร

เปลวไฟด้านบนเป็นสีน้ำเงินให้ความรู้สึกแปลก แต่แค่เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น จากนั้น
ดวงตาทั้งคู่ของจางฮ่านเปล่งแสงขึ้น มือซ้ายวาดวงกลม จากนั้นยกฝ่ามือขึ้น ราวกับ
ส่งของบางอย่างขึ้นไป ทันใดนั้นอยู่ ๆ ด้านหน้าของเขาปรากฏศิลาสมบัติจำนวน
สามสิบกว่าก้อนส่องประกายระยิบระยับ เงินฉางจึงมองเห็นว่าภายในศิลาสมบัติมี
ศิลาผลึกแวววาวซ่อนอยู่เจ็ดก้อน

ถ้าพูดว่ามันเกิดการเปลี่ยนแปลงแค่นี้ เงินฉางซึ่งจะยังมองอะไรออกบ้าง

ต่อจากนั้น ในศิลาสมบัติแต่ละก้อนส่องแสงเชื่อมต่อกันนับร้อยนับพันสาย
เหมือนกับว่าล้อมวงเอาไว้ตรงกลาง

“สวบ สวบ!”

อยู่ๆ เปลวไฟสีน้ำเงินบนธงก็พวยพุ่งออกไปรวมตัวกันอยู่รอบทิศทาง มันเผาไหม้อยู่บนเส้นแสงที่นับไม่ถ้วน กลายเป็นมิติที่มีรูปทรงแปลกประหลาด แต่ด้านในคือธงที่กำลังเผาไหม้อยู่ ส่วนไฟที่เผาไหม้อยู่นั้นก็กลายเป็นเปลวไฟสีดำ!

“ไป!”

มือขวาจางฮ่านตกลงด้านล่าง ธงผืนใหญ่ นำพาศิลาสมบัติจำนวนมากให้ก่อตัวกลายเป็นค่ายกลพุ่งลงไปอย่างรวดเร็ว

ในตอนนี้ วิญญาณร้ายอยู่ห่างจากจางฮ่านและเงินฉางซิงแค่ห้าสิบบเมตรเท่านั้น แต่เมื่อธงตกลงไป วิญญาณร้ายพวกนี้ก็กลับถูกดูดกลืนอย่างรวดเร็ว

เหมือนกับธงผืนใหญ่กลายเป็นแม่เหล็ก ส่วนวิญญาณร้ายพวกนั้นเป็นแค่เศษเหล็ก

“นี่คือค่ายกลอะไร?”

มุมปากของเงินฉางซิงกระตุกเล็กน้อย เห็นได้ว่าวิญญาณ์ร้ายมากมายถูกดูดเข้าไป ชง
ผืนใหญ่นั้นเหมือนกับหลุมที่ไม่มีก้นบึ้ง ทำให้วิญญาณ์ร้ายที่ถูกดูดมากมายนับไม่
ถ้วนเหล่านี้เปิดทางให้พวกเขาอย่างรวดเร็ว

ชงผืนใหญ่ยังคงเคลื่อนไปไม่หยุด จางฮ่านกับเงินฉางซิงตามอยู่ด้านหลัง วิญญาณ์
พวกนั้นถูกดูดกลืนไปเรื่อย ๆ

พูดได้ว่าสองคนนี้เดินผ่านไปอย่างฉิว ๆ

หลังจากจางฮ่านได้ยินสิ่งที่เงินฉางซิงถาม เขาจึงยิ้มแล้วส่ายหัว

“เหมือนกับที่ฉันพูดไป พวกมันสามารถใช้เป็นสมบัติได้ และนี่ก็เป็นการหลอมนักด”

“เอ่อ ก็ได้ พี่ฮ่านสุดยอดเลย” เงินฉางซิงยกนิ้วโป้งให้ จากนั้นมองลงไปด้านล่าง “ถ้า
ผมดูไม่ผิดล่ะก็ มันคือธวัชเหอฉีของผู้อาวโศหวางไซ่มั้ย?”

“ใช่ แต่หลังจากวันนี้ มันจะมีชื่อใหม่แล้ว”

“ชื่ออะไร?” เณรนางซิงสงสัย

จางฮ่านมองดูธงใหญ่ด้านล่าง เขาหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะพูดออกมาทีละคำ “ธวัชรวม
วิญญาณ!”

“ธวัชรวมวิญญาณ?” เณรนางซิงพิมพ์ สายตาก็มองลงไป

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร การที่มันสามารถดูดกลืนวิญญาณจำนวนมากมายมหาศาลเช่นนี้
ได้ นั่นก็เป็นเรื่องที่ทำให้คนจินตนาการไม่ถึง เพราะฉะนั้นพลังสะสมของมันต้องอยู่
ในระดับที่น่ากลัวอย่างแน่นอน

แต่เขาไม่ค่อยเข้าใจเรื่องค่ายกล จึงไม่รู้ว่าไฟสีน้ำเงินชั้นนอกของธงพื้นใหญ่กับไฟสี
ดำที่เผาไหม้อยู่รอบด้านคือการหลอมรวม

หลังผ่านการหลอมสองครั้งนี้ วิญญาณร้ายทุกตัวจะเหลือเพียงพลังงานบริสุทธิ์อัน
น้อยนิดมาช่วยเพิ่มความสามารถในการเปลี่ยนคุณสมบัติของธวัชเหอจี

คุณสมบัติการใช้งานก่อนหน้านี้อย่างคงมีอยู่ เพียงแต่กลายเป็นส่วนเสริม ส่วน
ความสามารถที่แท้จริงยังคงเป็นความหมายแฝงของธรรมชาติวิญญาน

จากฮันจึงเตรียมธวัชเหอฉีมาด้วยเมื่อรู้ว่าที่นี่มีวิญญานร้ายนับหมื่นนับพัน นี่ถือเป็น
ของสมนาคุณให้แก่หวางจ่านเฟิง ในเมื่อตัวคนไม่ได้มาด้วย แต่เขาให้ฮันยืมธวัช
เหอฉี หลังจากกลับไปมันจะกลายเป็นอาวุธทะเลใหม่เอี่ยม

ดังนั้นทั้งสองคนจึงเดินทางอย่างราบรื่น

เมื่อขนาดใหญ่มากเคลื่อน พวกเขาก็เสมือนกลายเป็นผู้เล่นที่ไร้เทียมทาน สามารถผ่าน
ด่านได้ตลอดทาง

อย่างน้อยที่สุดเงินฉางซิงก็คิดแบบนี้

พวกเขาเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่อีกด้านหนึ่ง ที่ถ้ำขนาดใหญ่เอียงขึ้นไปทางด้านซ้าย
ของน้ำ นี่คือน้ำที่เกิดจากการถูกร้อนต้องสาปชน มันเป็นสถานที่ที่เหล่าวิญญานร้าย
มากมายมารวมตัวกัน

ห่างออกจากวิญญูณร้ายพวกนี้ไปสิบกว่าเมตร

พวกผีเณรและแดนทเวะรวมสิบคนกับบรรพจารย์จุดสูงสุดแปดคนที่หน้าซัดเผือก
และหวาดกลัว กำลังต่อสู้กับวิญญูณร้ายอย่างยากลำบาก

ส่วนคนที่หายไปสิบกว่าคนนั้น ได้ถูกวิญญูณร้ายกลืนกิน ไปเรียบร้อยแล้ว

ไม่มีใครคาดคิดว่าที่แห่งนี้จะอันตรายได้ถึงเพียงนี้ ขนาดว่าเล่นเอาแดนทเวะพวกนี้
ถึงกับเหนื่อยหอบ

“เหลืออีกสิบเจ็ดเมตร ทุกคนเดินหน้าเต็มกำลัง!”

ราชาหมาป่าน้ำแข็งพูดขึ้น

แดนทเวะคนอื่น ๆ พากันพยักหน้า เพราะพวกเขาพบว่ามีแค่ด้านหน้าระยะสิบห้า
เมตรเท่านั้นที่มีวิญญูณร้าย เลยด้านหน้าไปอีกสองเมตรเป็นที่ว่าง ด้านหน้าเป็นม่าน
น้ำ ซึ่งพวกเขา รู้สึกได้เลือนรางว่าในม่านน้ำลึกเข้าไปหลายสิบเมตรไม่มีวิญญูณร้าย

หรืออาจพูดได้ว่าผ่านอาณาเขตของวิญญูณร้ายแล้ว

ทำให้พวกเขาโล่งใจ

ดังนั้นใช้พลังเหนือธรรมชาติของแต่ละคนก็สามารถฆ่าวิญญูณร้ายด้านหน้าจนสิ้น
ซากภายในสองนาที

ผู้เฒ่ามองดูด้านหลัง ยังคงเป็นวิญญูณร้ายนับไม่ถ้วนเฉกเช่นเดิม ในฐานะที่เขาเป็น
ผู้นำเผ่าหมาป่าน้ำแข็ง ซึ่งอาจเป็นเพราะความเคยชิน พอเห็นดังนั้นเขาจึงพูดขึ้น

“ลงน้ำ!”

ทำเอาบรรพจารย์จุดสูงสุดไม่กี่คนเหมือนยกภูเขาออกจากอก เหมือนกับว่าได้ชีวิต
ใหม่

“ในที่สุดก็ผ่านด่านยากแล้ว”

“น่ากลัวชะมัด ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันเองก็รับไม่ไหวแล้ว ว่าแต่ทำไมวิญญาณร้ายพวกนี้มันเยอะขนาดนี้?”

“ยังดีที่มีผู้นำเผ่าผู้เฒ่า ถ้าไม่มีพวกคุณ พวกเราคงหมดหนทางรอด ต้องขอบคุณพวกคุณมาก ขอบคุณ ชอบ.....”

“ซัด!”

จากนั้นพวกเขาเข้าไปในน้ำ ทันใดนั้นภาพที่ปรากฏอยู่ในสายตาก็เปลี่ยนไป

ชายคนนี้พูดไม่ออกแล้ว

ทั้งผู้เฒ่า ชายตาเดียวและแดนทเวะคนอื่น ๆ นับสิบคนมองดูภาพที่อยู่ด้านหน้าออกไปไม่ไกล

แววตาของพวกเขาเผยความตกตะลึงออกมา

“นี่เป็นไปได้ไง!”

จบตอน

ตอนที่ 668: หลอมอาวุธทเวะในระยะเวลาอันสั้น

“พระเจ้า สิ่งที่คุณกำลังมองเห็นมันคืออะไร?”

“นี่คือเรื่องจริงใช่ไหม?”

“เป็นพวกมัน!”

หลายคนตกตะลึงจนหลุดปากอุทานออกมา พวกเขานึกว่าหลังจากลงมาในน้ำแล้ว ก็
จะปลอดภัยชั่วคราว แต่พวกเขานึกไม่ถึงเลยว่าพอลงมาจะเจอกับภาพตรงหน้า

เห็นเพียงด้านหน้ามันเหมือนกับเป็นพีระมิดขนาดใหญ่ยักษ์ หากมองลึกลงมาด้านล่าง
ที่ไม่มีจุดสิ้นสุด จะเห็นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายยอดพีระมิด

พีระมิดเปล่งแสงสีน้ำเงินคราม ราวกับลูกไฟวิญญาน

แต่สิ่งที่ทำให้คนขนหัวลุกก็คือ ทั้งพีระมิดนี้เกิดจากวิญญานร้ายก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่าง

อาจกล่าวได้ว่าทุกคนในที่นี้ต่างก็ไม่มีใครคาดคิดว่าจะได้เจอภาพแบบนี้

ขณะเดียวกันสิ่งที่ทำให้พวกเขาเสียวสันหลังก็คือ แม้จะลงมาในน้ำแล้วก็ตามพวกเขา
ยังพบกับวิญญานร้ายมากมายขนาดนี้ นี่นับเป็นสิ่งยากลำบากสำหรับพวกเขา ดีไม่ดี
ชาวยุทธขอบเขตบรรพจารย์อาจไม่มีใครรอดออกไปได้

และสิ่งที่ทำให้พวกเขาตกใจยิ่งกว่าก็คือ

วิญญาณร้ายที่ก่อตัวเป็นรูปร่างพระมิตขนาดใหญ่แบบนี้กลับถูกล้างของขนาดเล็กขึ้น
หนึ่งจุดก็ไม่น่าหยุด

มันคืออะไร?

พวกเขาไม่เห็นไม่ชัดและก็สัมผัสไม่ได้ แต่รู้สึกว่เปลวไฟที่กำลังเปล่งแสงแผดเผา
อยู่นั้น มันเหมือนกับเปลวเพลิงเก้าเดียวคยที่เผาไหม้วิญญาณร้ายโดยเฉพาะ

แต่พวกเขาู้ดีว่า สิ่งสิ่งนี้เป็นเคล็ดวิชาที่เกิดจากชายลึกลับที่อยู่ด้านบนเป็นผู้สำแดง
มันออกมา!

เขาเป็นใคร?

แล้วเจ้าสิ่งนี้มันคืออะไรกันแน่?

ทุกสายตารวมไปยังจางฮ่าน ห่างออกไปไม่กี่ร้อยเมตร ทุกคนสามารถมองเห็น
ใบหน้าของเขาได้อย่างเลื่อนราว เฉินฉางซิง จักรพรรดิซิงผู้นั้นที่ผงาดไปทั่วประเทศ
จีนในยุคสมัยนี้ กลับเดินตามตูดชายลึกลับคนนี้ค่อย ๆ

“นี่.....”

มือขวาของชายตาเดียวสั่นเทา ตอนนี้เขาเริ่มมีความกลัวขึ้นมาบ้างแล้ว

ตอนที่พวกของจางฮ่านมาถึง พอเขารู้ว่าจักรพรรดิซิงมาด้วย เขาไม่ได้รู้สึกกลัว
เพราะเขารู้ว่าต่อสู้ไม่ชนะแต่ก็คงเสมอกัน แต่ในเวลานี้ เขาเริ่มกลัวขึ้นมาแล้ว เขา
กลัวชายลึกลับคนนั้นที่อยู่ข้างกายจักรพรรดิซิง

ฝีมือแบบนี้เข้าชั้น เทพมาร เลยทีเดียว!

ความรู้สึกที่แตกต่างนี้ มันเหมือนกับที่พวกเขาใช้มีดฟาดฟันไปที่ละตัว แต่อีกฝ่าย
กลับควบคุมมันได้จากระยะไกลเคลื่อนไหวตามใจนึก

แล้วจะเทียบกันได้อย่างไร?

“เขาเป็นชาวยุทธขอบเขตพลังอะไร?!”

ในตอนนี้เวลานี้ ทุกคนต่างตกตะลึงตาค้าง พวกเขาเริ่มสงสัยว่าสรุปแล้วชายคนนี่คือใครกันแน่

ในตอนนี้ ราชาหมาป่าน้ำแข็งผู้เฒ่า ได้ขมวดคิ้วขึ้น

“ยังหนุ่มยังแน่นแต่ฝีมือกลับร้ายกาจถึงขนาดนี้ ชื่อของเขาคงจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากจางหานหยาง!”

“ซัด! จางหานหยางหรือ? ไซ้! เป็นเขาแน่ ๆ”

หนึ่งในบรรพจารย์ทำตาโต เขาพูดเสียงสั่น “ฉันทิ้งออกแล้ว! ไม่นานมานี้จักรพรรดิชิงยอมรับพี่ใหญ่คนหนึ่ง เขาคอนั่นคือจางหานหยาง จางหานหยางเขาใช้พลังระดับบรรพจารย์จุดสูงสุดฆ่าคู่ตงไห่ลี่ที่อยู่แดนทวะ เขาเคยใช้คาถาฆ่ายอดฝีมือจากบอร์ดชาวยุทธห้าคนที่เซียงเจียง ที่แท้เป็นเขานี่เอง! เพียงแต่ว่า.....เขาเป็นบรรพจารย์จุดสูงสุดเหมือนกับพวกเรา แต่ทำไมถึงแข็งแกร่งได้ขนาดนี้?”

คำพูดของบรรพจารย์คนนี้ทำเอาหลายคนเปลี่ยนสีหน้า พลังจ้องเขม็งไปที่เปลวไฟสี
น้ำเงินด้านล่างจางฮ่าน

“หรือว่า... วัตถุสิ่งนั้นจะเป็นอาวุธทေး?”

ทันใดนั้นแววตาของใครหลายคนก็เกิดความโลภ

ในบรรดาแดนทေးทั้งสิบคน มีแค่ผู้เฒ่าผู้นำเผ่าหมาป่าน้ำแข็งและแดนทေးอีกหนึ่ง
คนที่มีอาวุธทေး ส่วนคนอื่นยังไม่มี

ไม่ใช่ว่าแดนทေးทุกคนจะมีวัตถุทေးหรืออาวุธทေး มันถูกจัดให้เป็นสมบัติหายาก

ถ้าพูดกันในยามปกติ หากพวกเขามองเห็นอาวุธทေးหรือวัตถุทေးเข้า พวกเขาจะ
อิจฉาริษยาอย่างมาก บางที่อาจถึงขั้นร่วมมือกันเพื่อฆ่าเจ้าของแล้วชิงมันมาครอบครอง
เพราะถึงยังไงอาวุธทေးก็เป็นสิ่งล้ำค่าที่หาได้ยาก ต่อให้ประตูของพิภพเล็กเปิดออก
มันก็นับว่ามีน้อยคนนักที่จะมีสมบัติระดับนี้อยู่ในมือ ต่อให้เป็นพวกสำนักบางแห่ง แม้ว่า

พวกเขาจะพอมืออยู่บ้าง แต่ก็ยังคงรับภารกิจตามล่าหาอาวุธทวะเป็นภารกิจระดับยาก
เนื่องจากมันมีประโยชน์ต่อศิษย์สาวกในสำนัก

เมื่อเทียบกันแล้วก็เหมือนกับในองค์กรหน่วยความมั่นคงแห่งชาติ บรรดาสมบัติที่ใช้
แต่้มสามล้านแต่้มถูกจัดว่าเป็นสมบัติล่อตาล่อใจของพวกชาวยุทธ และมันทำให้พวก
เขาต้องทำภารกิจที่ได้แต่้มสูง ๆ ด้วยเหตุผลเดียวกัน ทำให้บรรดาสำนักรักษาขนาด
ใหญ่ต่างพากันคิดเช่นนี้

แต่ในตอนนี้

แม้ว่าในแววตาของทุกคนจะมีความโลภ แต่พวกเขายังคงมีสติอยู่

ของสิ่งนี้มันสามารถดูดกลืนวิญญาณร้ายได้มากมายขนาดนี้ มันคืออะไรกันแน่?

ท่ามกลางสายตาประหลาดใจของทุกคน จางฮ่านกับเฉินฉางชิง ยังคงดึงลงไปหลาย
ร้อยเมตร

“เฮ้ ดูเหมือนจะมีคนเปิดทางให้แล้ว!”

หลังจากที่ทุกคนเริ่มรู้สึกตัว ชายตาเดียวในบรรดานั้นแสร้งยิ้มออกมา

ขว๊บบ!

ในตอนนี้อง ชายลึกลับคนนั้นที่อยู่ไกลออกไปเหลียวมามองชายตาเดียว

ความเยือกเย็นในแวตานั้นทำเอาคนที่อยู่ทางนี้พากันเสียวสันหลังวาบ

ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาเหมือนรู้สึกได้ถึงแรงกดดันเป็นครั้งคราว

“จางหานหยางหรือ?”

แดนทเวะไว้เคราคนหนึ่งทำหน้าที่เรียกด “เขาต้องไม่ใช่คนธรรมดาอย่างแน่นอน!”

ประโยคนี้อาสาองคนที่ยืนอยู่ข้างเขาปากสั่น นี่ไม่ใช่คำพูดที่ฟังดูไร้สาระ ถ้าเป็น
คนธรรมดาจะมีฝีมือขนาดนี้ได้ยังไง?

ส่วนผู้เฒ่าที่อยู่ด้านซ้ายสุดได้แต่ทอดถอนใจ ‘โลกยุทธภพของประเทศจีนในหมู่คน
รุ่นใหม่มีทายาทสวรรค์ปรากฏตัวขึ้นไม่ขาด แล้วเมื่อไหร่ที่เผ่าหมาป่าน้ำแข็งของฉันทัน
จะปรากฏทายาทสวรรค์ที่โดดเด่นเช่นนี้บ้าง?’

ในใจของเขาอมรับในพลังของจักรพรรดิชิง ขณะเดียวกันก็ตกใจในฝีมือของจาง
หานหยางเช่นกัน

เดิมทีเขาคิดว่าจางหานหยางที่เพิ่งปรากฏตัวขึ้นในยุทธภพเมื่อไม่นานมานี้ คงไม่ได้
แข็งแกร่งขนาดที่เขารำลือกันไว้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่า ฝีมือของเขาจะเกินกว่าที่
จินตนาการไปมาก

สามารถดูดกลืนวิญญาณร้ายนับหมื่นนับพันได้รวดเร็วขนาดนี้ มันไม่ใช่สิ่งที่คนมี
ฝีมือธรรมดาจะทำได้

อีกอย่างธงผืนใหญ่ที่กำลังถูกไฟสีด้าเผาไหม้ที่ซ่อนอยู่ภายใต้เปลวเพลิงน้ำเงิน มันคือ
อะไร ไม่มีใครล่วงรู้ได้

“นั่นน่าจะเป็นอาวุธทวนนะ?”

ในบรรดานั้นมีคนมองธงใหญ่อย่างไม่มั่นใจ

“ไม่ลองก็ไม่รู้”

ชายตาเดียวหัวเราะเยาะ

เขาพูดแทนเสียงในใจของทุกคน เมื่อครู่นี้เขามัวตกใจกับภาพที่อยู่ตรงหน้าจนทำอะไรไม่ถูก ทำให้ไม่ได้ใช้สัมผัสวิญญูณเข้าไปสำรวจดู

แต่ตอนนี้ หลังจากที่ชายตาเดียวพูดเช่นนั้นออกไป แคนทเวะทั้งห้าคนรวมถึงชายตาเดียวต่างแผ่สัมผัสวิญญูณทะลุผ่านสายน้ำอันเย็นยะเยือกเข้าไป เพื่อต้องการตรวจสอบดูว่าธงผืนใหญ่นั้นคืออะไรกันแน่

ส่วนราชาหมาป่าน้ำแข็งฝูเอน ร่างกายของเขามีความพิเศษ เขาไม่มีจิตสัมผัสวิญญูณ

เหมือนกับคำพูดเก่าแก่ที่ว่า ‘ขณะที่สวรรค์ปิดประตูใส่คุณ ในขณะที่เดียวกันหน้าต่างอาจเปิดไว้ให้คุณ’

ราชาหมาป่าน้ำแข็งก็เป็นเช่นนั้น แม้เขาจะไม่มีสัมพันธมิตรวิญญูณ แต่เขาก็ยังเชี่ยวชาญในด้านอื่น

ขณะเดียวกันเผ่าหมาป่าน้ำแข็งอย่างพวกเขามีดวงตาคู่พิเศษ ทำให้ผู้เฒ่ารับรู้ได้ว่าเปลวไฟสีน้ำเงินนั้นไม่ควรไปแตะต้อง

อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด

“ฮาก!”

จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้น ทุกคนค่อย ๆ หันไปมอง เห็นเพียงร่างของชายตาเดียวเซไปมา ใบหน้าซีดเผือด เขามองดูธงผืนใหญ่ด้วยความหวาดกลัว

“ซัด!”

แดนทោះอีกสี่คนที่แพ้สัมพัสัญญาออก ไปมีใบหน้าซีดเผือดเช่นเดียวกัน แต่พวกเขาไม่ได้กรี๊ดร้องออกมา เพราะพลังของสัมพัสัญญาของพวกเขาไม่มาก จึงไม่ได้รับผลกระทบเท่าไร

“เป็นไปได้อย่างไร!”

ชายตาเดียวกัดฟันกรอดมองธงผืนใหญ่นั้น เปลวไฟสีน้ำเงินที่ล้อมรอบกายเขาไว้ ดูเหมือนกับสัตว์ร้าย มันร้ายกาจถึงขั้นทำให้คนแทบหยุดหายใจ ยิ่งไปกว่านั้นมันเหมือนหลุมที่ไม่มีก้นบึ้ง เมื่อสัมพัสัญญาสัมผัส โคน ก็ถูกมันดูดกลืนเข้าไปทันที แถมยังดูดกลืนรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือชายตาเดียวรู้สึกว่สัมพัสัญญาของเขาถูกดูดกลืนไปตั้งแต่จุดกำเนิดของมัน ซึ่งหมายความว่าพลังของมันจะลดลง

ทำเอาคนอื่นตกใจกลัว ในที่สุดพวกเขาก็รู้ว่าที่แท้วัตถุสิ่งนี้มันคือสิ่งที่สามารถดูดกลืนวิญญาณ์ร้ายได้นับหมื่นนับพัน น่ากลัวเหลือเกิน!

“เหอะ ๆ”

เงินฉางชิงเงยหน้าขึ้นมามอง พลังเพชรอยยิ้มเย้ยหยันออกมา

คิดจะเล่นตลกตีกต่อหน้าพี่ฮ่านที่มีสัมพัทธวิญญาณเทียบกับขอบเขตปฐพีเช่นนี้ ถ้าไม่เรียกว่าแกว่งดาบต่อหน้ากวนอูแล้วจะให้เรียกว่าอะไร?

จางฮ่านไม่สนใจคนเหล่านั้น เพราะว่าเขากำลังควบคุมธวัชเหอฉีที่อยู่ด้านล่าง เพียงแต่เขาคิดไม่ถึงว่าพวกมันจะติดขบวนมาด้วย มาถึงที่นี่ได้รวดเร็วจริง ๆ

อันที่จริงจางฮ่านไม่รู้ว่า พวกเขาที่ใช้เวลานานขนาดนี้ เพียงเพื่อจะผ่านระยะทางหก ร้อยเมตรเท่านั้น

ในตอนที่เราร่างของจางฮ่านกับเงินฉางชิงพุ่งดิ่งลงไปเกือบหนึ่งพันเมตรนั้น พวกผู้เฒ่ามองหน้ากันอยู่พักหนึ่ง

“ตามอยู่ด้านหลังแล้วกัน”

ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจเลือกที่จะตามอยู่ด้านหลังไกล ๆ

พุ่งลงไปหนึ่งพันเมตร สองพันเมตร สามพันเมตร สี่พันเมตร.....จนกระทั่งหกพันเมตร ด้านล่างยังคงลึกลงไปมองไม่เห็นก้นบึ้ง

“นี่มันสถานที่อะไรกันแน่!”

พวกฟลูเอินเริ่มเกิดความกดดันเล็กน้อย

พวกเขาเคยบุกเข้าไปสำรวจร่องรอยอารยธรรมมากมาย แต่เห็นได้ชัดว่าที่นี่คือโลก หรือว่าพวกเขาจะมุ่งหน้าเข้าสู่แกนโลก?

ในสถานที่อันมืดมิดเช่นนี้ แม้แต่พวกบรรพชาวยุคสูงสุดด้านหลังพวกฟลูเอินยังขนหัวลุก แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากต้องไปต่อ

พวกเขามีความกดดัน แต่จางฮ่านเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้ก็กลับรู้สึกเซอร์ไพรส์เล็กน้อย

“ตอนแรกฉันคิดว่าวิญญาณร้ายมีจำนวนไม่มากพอ แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าจะมากเกินไปพอเลยล่ะ!”

จางฮ่านจ้องมองวิญญาณร้ายนับไม่ถ้วนที่อยู่ด้านล่างพลางเผยรอยยิ้มออกมา

“จริงหรือ?” ดวงตาของเงินฉางชิงทอประกาย “ธวัชเหอฉีจะยกระดับพลังขึ้นอีกแล้วใช่ไหม?”

“อ้อ”

จางฮ่านพยักหน้าเล็กน้อย กลืนอายบนตัวเขาเปลี่ยนไป ทำให้เงินฉางชิงรู้สึกเหมือนกับเขากำลังจะหายลับไปจากโลกนี้ ทว่าตัวคนยังสามารถมองเห็นได้อยู่

วืด!

ทันใดนั้นคลื่นความผันผวนจากร่างของจางฮ่าน ก็กลายเป็นระลอกคลื่นวงกลมเหมือนคลื่นเสียงกระทบเข้ากับธงผืนใหญ่

พริบ พริบ!

เห็นแค่เปลวไฟจาง ๆ สีสน้ำเงินที่เผาไหม้อยู่รอบวงผืนใหญ่ค่อย ๆ ใหญ่ขึ้นกลายเป็น
ตาข่ายขนาดยักษ์ ไม่ใช่สิ! มันเหมือนกับปากของสัตว์ร้ายขนาดใหญ่ที่พุ่งลงไปกลืน
กินวิญญาณร้ายที่อยู่ด้านล่าง กลางปากนั้นมีเปลวไฟสีดำนากำลังแผดเผา

หนึ่งวินาที สองวินาที ใช้เวลาทั้งหมดเพียงแค่สิบวินาที วิญญาณร้ายด้านล่างในระยะ
ร้อยเมตรถูกกลืนกินจนหมดเกลี้ยง

ขณะเดียวกันรัชเหอฉีก็เริ่มพลิวระเบิดโดยปราศจากแรงลม ไม่มีเปลวไฟแผดเผา
ทั้งตัวรงกลายเป็นสีดำ ใจกลางรงมีตราประทับรูปเปลวไฟสีน้ำเงินเข้ม เหมือนกับ
ลูกไฟวิญญาณ!

นี่เกิดจากการที่วิญญาณร้ายนับไม่ถ้วนรวมตัวกันก่อขึ้น

รัชรวบรวมวิญญาณ สมบูรณ์!

ตึกตึก ตึกตึก ตึกตึก!

เสียงที่เหมือนเสียงหัวใจเต้นดังขึ้นสามครั้ง จากนั้นธวัชรวมวิญญูณก็กลับสู่ความ
เงียบ แล้วค่อย ๆ เล็กลง กลับเข้าสู่ในมือของจางฮ่าน

“ฟว.....”

จางฮ่านพ่นลมหายใจออกมายาว ๆ พลังสายน้ำเล็กน้อย “พวกเราลงไปต่อเถอะ!”

จากนั้นก็เห็นแค่เขาสะบัดมือขวา ธวัชรวมวิญญูณเปล่งแสงสีฟ้าแล้วคลุมเงินนางชิง
และเขาเอาไว้

พวกเขาพุ่งลงไปด้านล่างอีกหลายร้อยเมตร จำนวนวิญญูณร้ายที่มองเห็นได้มีไม่มาก
แล้ว อีกทั้งวิญญูณร้ายพวกนี้เหมือนกับมองไม่เห็นพวกเขา พวกมันปล่อยพวกเขาให้
ผ่านไปอย่างง่ายดาย

ปกติเวลาที่ค่าน้ำอยู่ที่ทะเล การที่ข้างกายมีเหล่าปลาน้อยใหญ่มารวมแหวกว่ายด้วย
ถือเป็นเรื่องที่ผ่อนคลายจิตใจ

แต่เงินนางซึ่งกับจางฮ่านกลับกำลังแหวกว่ายอยู่ท่ามกลางวิญญูณร้าย

ประสบการณ์แบบนี้ ไม่คู่ควรจะเอ่ยให้คนนอกฟัง

แต่เงินนางซึ่งกลับให้ความสนใจต่ออีกเรื่องมากกว่า

พี่ฮ่านเขาใช้เวลานิดเดียว ก็สามารถหลอมอาวุธทะเลได้แล้วหรือ?

ให้ตายเถอะ

พี่ฮ่านยังคงเป็นพี่ฮ่านอยู่วันยังค่ำ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำได้ยอดเยี่ยมไปซะหมด

ภาพแบบนี้ทำเอาพวกผู้เฒ่าที่ตามหลังก้มปากันตกตะลึง

“มันบ้าอะไรกันวะเนี่ย?”

“พวกมันไม่สนพวกเราเลยเหรอ?”

บางคนพูดจาตัดพ้อราวกับเมียน้อยที่ถูกทอดทิ้ง

จบตอน

ตอนที่ 669: ต้นสายปลายเหตุของความน่ากลัว

“ดูเหมือนว่าจำนวนของวิญญาณร้ายจะถูกคัดทิ้งไปจนเกือบจะหมดแล้ว เหลือแค่พวกนี้ ฉันคิดว่าพวกเราเองก็ไม่มีควมจำเป็นต้องหลบ เก็บมันให้รีบไปเลย ถ้าฉันถูกยื้อไว้ มีหวังคนอื่นเอาสมบัติไปหมดแน่!”

ชายตาเดียวพูดด้วยส้อมเสียงเบา ๆ

คำพูดของเขาได้รับการเห็นด้วยจากยอดฝีมือแดนทะเลทั้งเก้าคน

ยังไงพวกเขาก็ไม่ใช่คนโง่ ต่างก็รู้ถึงความโหดร้ายของสถานการณ์ดี ถ้าเคลื่อนให้ไวกว่านี้ บางทีถ้าตอนที่พวกจางฮ่านเจอสมบัติ พวกเขาอาจจะยังพอแย่งชิงมันมาได้ แต่ถ้าหากช้าไป อาจจะไม่มีเหลือสมบัติอะไรให้เก็บเลย

อีกทั้งพวกเขาไม่คิดที่จะกินของเหลือจากผู้อื่น

“ไป!”

ผู้เฒ่าโง่

เงาร่างของพวกเขาทั้งสิบคนทะยานไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว ต่างคนต่างแสดงฝีมือ ความเร็วไหนเลยจะเชิงช้าแบบก่อนหน้านี้

พวกบรรพจารย์สิบคนที่อยู่ด้านหลังต่างมองหน้ากัน

“เอาไงต่อดี?”

มีคนพูดความในใจออกมา

“ถอยกลับไปมัย? แต่ทางนั้นไม่แน่ว่าอาจจะใช้ทางออกเสมอไป อย่าลืมตอนที่พวกเราเข้ามาสิ อีกอย่างยังมีวิญญาณร้ายมากมายอยู่ที่ปากทางนั้น พวกเราไม่มีทางรับมือได้แน่”

“ไม่ผิด ตอนนี้พวกเราเหลืออยู่แค่วิธีเดียวคือตามพวกนายท่านผู้เฒ่าไป ถ้าหากเกิดเจอเรื่องเล็กน้อยอะไรก็คอยช่วยพวกเขา ตอนนี้ไม่ต้องคิดเรื่องอยากได้สมบัติแล้ว ขอให้ชีวิตรอดออกไปได้ก็พอ” บรรพจารย์คนที่แก่ที่สุดในกลุ่มพูดด้วยความขมขื่น

“เฮ้อ~”

ทำเอาคนอื่นพากันถอนหายใจ

“ร่องรอยอารยธรรมระดับ A น่ากลัวถึงระดับนี้เลยหรือ? ถ้าไม่ใช่แดนทเวคองไม่มีทางรอดจริง ๆ อย่างว่า”

“แค่เริ่มก็ขนาดนี้แล้ว ภายในนั้นจะเจออะไรบ้างก็ไม่อาจมีใครรู้ได้ แต่คิดไว้ได้เลยว่าอันตรายของมันไม่ใช่ระดับที่พวกเราจะข้ามผ่านไปได้”

“เดี๋ยวก่อน!” อยู่ ๆ ก็มีเสียงอุทานดังขึ้น “ไม่รู้ว่าพวกคุณเคยได้ยินมาก่อนหรือเปล่า จางหานหยางคนที่ยืนอยู่ข้างจักรพรรดิซิง เขาเองก็เป็นแค่บรรพจารย์จุดสูงสุดคนหนึ่งเหมือนกัน”

“คุณพูดอะไร!”

ทันใดนั้นก็มีคนตกใจ เขามองวิญญาณร้ายที่อยู่ด้านล่างตาละห้อย “บรรพจารย์ จุดสูงสุดมีปัญญาจัดการกับวิญญาณร้ายจำนวนขนาดนี้ได้หรือ? มันเป็นไปได้ ยังไง?”

“เอ่อ.....” คนอื่น ๆ ที่ไม่เคยได้ยินชื่อจากงานหยางต่างก็ตกใจจนเริ่มควบคุมตัวเอง ไม่ได้

แต่คนที่รู้เรื่องพวกนั้นกลับค่อย ๆ ส่ายหัวแล้วพูดเสียงเบา

“ก่อนหน้านี้ไม่นานฉันได้ข่าวเกี่ยวกับงานหยางมาเล็กน้อย เขา เขา.....”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ เขาก็เริ่มหยุดชะงัก แกวตาคูเศร่าสลด หลังจากเงิบไปห้าวินาที ถึง จะถอนหายใจแล้วพูดต่อ

“เขาเป็นบุคคลที่อยู่เหนือความเข้าใจ เป็นผู้ที่มีการมากมายเหนือคณานับ ไม่เหมือนบรรพจารย์เลยสักนิด อย่างน้อยที่สุดเขาสามารถฆ่ากู่ตงไห่ได้ ซึ่งระดับอย่างเราขอมไม่สามารถทำได้”

คำพูดนี้ทำให้พวกเขาเสียวสันหลังวาบ หลังเปรียบเทียบกันแล้วก็ทำเอาหัวใจที่ปลุก
ความกล้าของพวกเขาถูกกดขยี้จนแหลกละเอียด

เอาตัวเองไปเทียบกับคนอื่น มีแต่จะทำให้ตัวเองอารมณ์หดหู่เปล่า ๆ

แต่หลังจากที่พวกเขาตกใจไปไม่กี่สิบวินาที สุดท้ายพวกเขาก็ต้องเผชิญกับความจริง
ดังนั้นจึงไล่ตามตูดพวกราชาหมาป่าน้ำแข็งลงไปด้านล่าง

ครั้งนี้พวกฝุ่นเ็นไม่ได้ยังมีมือ พวกเขาปล่อยเคล็ดวิชาออกมามากมายนับไม่ถ้วน ใน
เวลาสั้น ๆ เพียงหนึ่งนาที ก็จัดการเศษซากที่เหลือของเหล่าวิญญาณร้ายได้ ในตอนนี้
พวกเขายังมองเห็นเงาแผ่นหลังของจางฮ่านกับเงินฉางชิงอยู่ไกล ๆ

“ไป!”

ชายตาเดียวตะโกน

ทุกคนตามลงไปอย่างรวดเร็ว

ผ่านไปหนึ่งนาทึ สองนาทึ จนกระทั่งสามนาทึเต็ม เเงร่งของจางฮ่านกับเฉินฉางซิงที่
อยู่ด้านล่างก็หายไปในความมืด

ราวกับถูความมืดกลืนกิน

ทำเอาพวกฝูเินคิ้วขมวด

“ความเร็วระดับนี้ยังตามไม่ทันอีกงั้นหรือ?”

“ต้องเร็วขึ้นอีก!” ชายตาเดียวไม่ยอมถอย

พลังวิญญูณภายในร่างถูกเค้นออกมา ความเร็วเพิ่มขึ้นสามส่วน แคนทวะทั้งสิบคน
เหมือนกับถูกศรพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วจนเห็นเป็นเส้นเงา

แม้จะใช้ความเร็วระดับนี้ แต่ก็ยังไม่อาจสัมผัสถึงเงร่งของสองคนนั้น

ห้านาทีต่อมา พวกเขาเริ่มตกใจนิดหน่อย สิบนาทีต่อมา พวกเขาเริ่มอ่อนล้า จนกระทั่งผ่านไปครึ่งชั่วโมง ความเร็วของพวกเขาลดลงมา ในที่สุดพวกเขาก็ยอมรับความจริงแล้ว

“บ้าเอ๊ย!”

ชายตาเดียวกัดฟันกรอด “จะเร็วอะไรขนาดนั้น!”

“ช่างเถอะ” ผู้เฒ่าหันไปมองคนในเผ่าสองคนแล้วพูดขึ้น “พวกเราช้าลงหน่อย ฉันมีความรู้สึกว่า หากช้าลงไปอีกสักหน่อยก็จะพบบางอย่างแล้ว!”

ประโยคนี้ทำให้แดนทเวะสองคนในเผ่าทำหน้าเครียด

นายใหญ่ของพวกเขา ราชาหมาป่าน้ำแข็งผู้เฒ่า มีลางสังหรณ์สัญชาตญาณต่อบางสิ่ง
แม่นยำมาก

ดังนั้นตำแหน่งของผู้เฒ่าในเผ่าหมาป่าน้ำแข็งจึงมีความมั่นคง คนในเผ่าทั้งหมดก็
ยินยอมพร้อมใจติดตามเขา

ดังนั้นแคนทေးทั้งสิบคนนี่จึงเพิ่มความระวังมากขึ้น

แต่บรรพจารย์จุดสูงสุดที่อยู่ด้านหลังไม่ก็คนนั้น

ในตอนแรกที่เราเห็นเงาร่างของจางฮ่านกับเฉินฉางชิงหายไป แล้วหลังจากพวกฝูเอินรีบตามพวกเขาไปนั้น

พวกเขาก็เริ่มมีความกลัวขึ้นมาแล้ว

“นายท่านฝูเอิน ช่วยช้าลงหน่อย!”

“นายท่านตาเดียว พวกคุณอย่าเร็วขนาดนั้น พวกเราจะช่วยเป็นลูกมือให้”

“นายท่าน.....”

พวกเขาเดินหน้าเต็มกำลัง พูดได้ว่าเส้นพลังจนหน้าดำหน้าแดง แต่เงาร่างของพวกเขา
เอนยังคงหายไปในความมืดอย่างรวดเร็ว

เอาจริงหรือ?

ความจริงก็เป็นเช่นนี้ นี่คือเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไปที่โลกยุทธภพมักแสดงออกมา

อยู่ในร่องรอยอารยธรรมหรือกำลังตกอยู่ในอันตราย ใครบ้างจะมามัวสนใจคนอื่น?

ดังนั้นคนพวกนี้จึงเริ่มสิ้นหวัง

“พวกเรา พวกเรากลับไปดีมั๊ย?” มีคนเสนอความเห็นด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเทา

บนโลกภายนอก พวกเขาเปรียบเสมือนราชาผู้สูงส่ง ตัดสินความเป็นความตายของ
ผู้คนหากไม่ชอบใครก็แค่คิดนี้ว่า ไม่นานคนนั้นก็ตายจาก

ส่วนตอนนี้ ที่โลกใต้น้ำอันดำมืดนี้ พวกเขาแสนจะหวาดกลัว!

พวกเขาถนอมกันทำอะไรไม่ถูก ไม่ว่าใครก็ไม่อยากตายทั้งนั้น แต่พวกเขากลับคิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าในเมื่อเขามาแล้ว ก็เท่ากับหมดหนทางที่จะรอดกลับออกไป

แต่คร่ำครวญเสียใจไปแล้วจะมีประโยชน์อะไร?

“พวกเราต้องตามหลังพวกเขาไป นี่คือทางรอดเพียงหนึ่งเดียวของพวกเรา” บรรพจารย์คนที่แก่สุดพูดขึ้น “ถ้าไม่เชื่อ พวกนายก็เฝ้าหน้ามอดด้านบน”

ดังนั้นคนอื่น ๆ เลยพากันแหงนหน้าขึ้นด้านบน

พวกเขาตะลึง

ไกลออกไปตรงด้านบน ราวกับมีแสงสว่างกะพริบอยู่ ภาพนี้มีความคล้ายคลึงกับตอนที่พวกเขาเข้ามามาก!

“วิญ... วิญญาณร้าย!”

หลายคนขนลุกหลังจากมองควิญญานร้ายจำนวนมากมานั้น

แต่ในใจของพวกเขากลับสงบลงอย่างรวดเร็ว

“รีบลงไปกันเถอะ!”

“มีพวกเขาคอยเปิดทางอยู่ด้านหน้า พวกเราย่อมไม่น่าเจอกับอันตรายอะไร”

ในเวลานี้ทุกคนราวกับเชือกที่มีวนเกลียวพันกัน ทุกคนล้วนสามัคคีกันมาก เข้ามา
พร้อมกันต้องออกไปพร้อมกัน

ไม่ช้าทุกคนตามลงไปด้านล่างอย่างรวดเร็ว

หนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมง.....จนกระทั่งสี่ชั่วโมงผ่านไป

ในที่สุดพวกเขาก็เห็นเหมือนกัน

“มีแสงสว่าง!”

“หรือว่าจะเป็นทางออก?”

ทุกคนตกใจ แสงด้านหน้าคือแสงสว่าง ไม่ใช่แสงอิมครिमมีดมน ทำให้พวกเขาารู้สึกว่า
อาจจะมาถึงทางออกแล้ว!

มันเป็นความรู้สึกยินดีเหมือนรอดตายอย่างปาฏิหาริย์

แต่มันก็เป็นเพียงความรู้สึกชั่วขณะเท่านั้น พวกเขาต่างเป็นบรรพจารย์จุดสูงสุด ถ้าไม่
แน่ใจว่าปลอดภัยจริง พวกเขาจะไม่ยอมวางใจ

ดังนั้นพวกเขาจึงเร่งความเร็วขึ้นสามส่วน

ใกล้แล้ว แสงที่เสมือนกับความหวังและความปลอดภัยในใจของพวกเขา ใกล้เข้ามา
ทุกทีแล้ว!

แต่ทว่า ความยินดีเล็กน้อยนั้นกลับค่อย ๆ เปลี่ยนกลายเป็นหนาวเหน็บ เหมือนกับ
สายน้ำที่เย็นยะเยียบจืดจางเรื่อย ๆ

ที่ทำให้พวกเขาแปลกใจก็คือ ในสัมผัสการรับรู้ เหมือนพวกเขาอยู่ในน้ำทะเล แต่
อุณหภูมิกลับติดลบทำลึบกว่าองศา

ถ้าหากอยู่ด้านนอกคงกลายเป็นน้ำแข็งไปนานแล้ว

แต่ที่นี้กลับเป็นผืนน้ำมรณะ

เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่ส่องแสง กลับพบว่ามันไม่ใช่ทางออก แต่ยังคงเป็นใต้น้ำ
เพียงแต่มีกรวยน้ำแข็งส่องแสงสว่างขึ้นมา

“หรือว่าพวกเราจะลงมาถึงก้นบ่อน้ำแล้ว?”

เริ่มมีคนสงสัยเช่นนี้

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน!”

อยู่ ๆ ชายที่อยู่หน้าสุดก็พูดด้วยเสียงสั่นเครือขึ้นมาหนึ่งประโยค

“พวกนายดูในแท่งกรวยน้ำแข็งนั่นสิ!”

สวบ สวบ สวบ!

สายตาของทุกคนมองไปยังกรวยน้ำแข็งที่อยู่ด้านในกว่าสิบแท่ง แสงสว่างในนั้นกลับเป็นเงาคนที่ถูกฉีกไว้ในน้ำแข็ง!

คนในนั้นมีรูปร่างที่แตกต่างกันไป มีทั้งที่เหมือนชายหนุ่มรูปงาม มีทั้งที่เหมือนหญิงสาวแสนสวย

เหมือนกับมีมนต์เสน่ห์หึงดูดคนเหล่านี้

แววตาของพวกเขาค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นลุ่มหลง

“มา! มาสิ!”

“มาเร็ว! รีบมาเร็ว ๆ”

ราวกับมีเสียงแหว่ดังลอยเข้ามาในหัว พวกเขาเดินเข้าไปมองดูคนในชั้นน้ำแข็งอย่าง
ไม่รู้ตัว

แต่ทันใดนั้นเอง

เงาคندانในนั้นยื่นมือสองข้างออกมา จับคนที่ลอยอยู่หน้าชั้นน้ำแข็งเข้าไป คน
เหล่านี้ค่อย ๆ หลับตาลง.....

ที่สุดแล้วบรรพจารย์จุดสูงสุดสืบทอดกว่าคนตายอยู่ที่นี่

ร่องรอยอารยธรรมระดับ **A** หากไม่ใช่แคนทเวะ จะต้องเผชิญหน้ากับอันตรายรอบ
ค่าน

ที่นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น พวกเขายังผ่านไปไม่ได้ ด้านล่างห่างออกไปร้อยเมตรนั้น มันเหมือนกับรังผึ้ง กรวยน้ำแข็งมากมายนับไม่ถ้วนเรียงต่อกัน มองดูแล้วชวนให้ ผู้คนสะพรึงกลัว

แต่มันก็อันตรายเช่นนี้แหละ

ที่ด้านล่างสุด เเงาร่างของทั้งสองคนยังคงมุ่งหน้าต่อไปด้วยท่าทางสบาย ๆ

เป็นจางฮ่านกับเงินฉางซิงเอง ตอนที่พวกเขากำลังจะเข้ามาถึงตรงกรวยน้ำแข็ง จางฮ่านมองสำรวจจากระยะไกล จากนั้นขยับมือขวา ยกหน้ากากโปร่งใสสีขาวขึ้นมา

ดังนั้นทั้งสองคนจึงผ่านฉลุย

เงินฉางซิงเห็นดังนั้นจึงถามด้วยความสงสัย “ของพวกนี้คืออะไร?”

“พวกมันคือวิญญาณอาฆาต” จางฮ่านอธิบาย “เป็นวิญญาณอาฆาตแก่นที่โคนละอองน้ำแข็งแข็งจนร่างเป็นหนึ่งเดียวกับกรวยน้ำแข็ง มันมีพลังวิญญาณและพลังโจมตีเหมือนกับพวกเรา แต่หากไม่ทำให้พวกมันตื่นก็ไม่เป็นปัญหาอะไร”

“ผมเพิ่งจะเคยได้ยินเรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรก พี่ฮ่านพี่จะรู้มากเกินไปแล้ว” เฉินฉางชิง ยิ้มเจื่อน ๆ จินตนาการได้เลยว่าถ้าเป็นเขาที่มากคนเดียวคงยากจะผ่านอุปสรรคนี้ไปได้

บางครั้งความรอบรู้ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ

ก็เหมือนกับด้านหลังของพวกเขาที่อยู่ไกลออกไป ในกรวยน้ำแข็ง พวกผู้เฒ่าและแดนทเวะคนอื่นถืออาวุธในมือคนละชิ้นแล้วทำลายกรวยน้ำแข็งจนแหลก แต่ในกรวยน้ำแข็งรอบด้าน วิญญาณอาฆาตทั้งหมดลืมหูลืมตาตื่นขึ้น พวกมันยื่นมือออกมาจากส่วนที่ลึกลงไป ช่างเป็นภาพที่น่าหวาดกลัวเหลือคณา

ทว่าเมื่อแดนทเวะสิบคนอยู่รวมกัน แม้มันจะลำบาก แต่พวกเขาก็ยังพอฟันฝ่าฆ่าล้างพวกมันได้

อาจกล่าวได้ว่าพวกเขามีศาสตร์ลับของตัวเอง เคล็ดวิชาเดียวก็ทำให้กรวยน้ำแข็งรอบ ๆ ในระยะร้อยเมตรแตกกระจาย แต่กรวยน้ำแข็งจำนวนเยอะเกินไป พวกเขาจึงไม่สามารถฝ่าไปได้ในทันที

คิดอยากจะเดินผ่านไปชีว ๆ แบบจางฮ่านกับเงินฉางซิง ไม่ใช่ว่าใครก็สามารถทำได้

จากตรงนี้ไป เป็นเหมือนการแสดงความน่ากลัวของจางฮ่านทางอ้อม

พื้นที่ตรงกรวยน้ำแข็งไม่ใหญ่มาก เดินหน้าต่อไปประมาณครึ่งชั่วโมง ทันใดนั้นที่
ด้านหน้ามีแสงส่องออกมา พอพุ่งตัวเข้าไปด้านใน ก็ทำให้พวกเขาารู้สึกตัวเบา

มันเป็นความรู้สึกเหมือน โผล่พ้นจากน้ำมาแล้ว

“ออกมาแล้ว”

เงินฉางซิงมองไปรอบ ๆ ด้าน เห็นได้ว่าที่นี่เป็นเหมือนกับพิภพเล็กที่สมบูรณ์ เป็นที่
โล่งอีกแห่งหนึ่ง ด้านหน้าของพวกเขามีภูเขาใหญ่ลูกหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่

ส่วนเหนือศีรษะของพวกเขาคือ โมงค์สีขาวใสปล่องหนึ่ง ตรงกลางมีแสงส่องรอด
ผ่าน มันคือชั้นน้ำที่พวกเขาก้าวออกมา

ทางด้านซ้ายของพวกเขา ไกลออกไปมีเขาสูงเสียดฟ้าอยู่ดูหนึ่ง มองไม่เห็นยอด มัน
ดูยิ่งใหญ่อลังการมาก

“จุดหมายน่าจะเป็นที่นั่น!” เฉินฉางซิงค่อย ๆ พุดขึ้น

แต่ในตอนนี้ จางฮ่านกลับมองไปทางด้านขวาแล้วส่ายหัวเล็กน้อย

“ไม่ พวกเราจะไปที่นั่นก่อน”

ถ้าเฉินฉางซิงสังเกตดูให้ดี ๆ ละก็ เขาจะต้องพบว่าแววตาของจางฮ่านเต็มไปด้วย
ความประหลาดใจ

จบตอน

ตอนที่ 670: ไปกวาดสมบัติที่นี่ให้เรียบ

“ทางนั้น?”

เงินฉางซิงมองไปทางด้านขวา

เป็นภูเขาเตี้ยลูกหนึ่ง แต่ต้นไม้ใบหญ้าที่นั่นเขียวชอุ่มมาก มีต้นไม้ขนาดใหญ่สูงกว่าร้อยเมตร

“งั้นไปดูกันเถอะ”

เงินฉางซิง ฟังจางฮ่านอย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาไปที่นี้ก็เพื่อมาหาสมบัติ แต่เขาารู้ดีว่า ถ้าสมบัติชิ้นไหนมีประโยชน์ต่อเขา พี่ฮ่านเห็นก็จะช่วยแย่งเอามาให้ครอบครอง อีกทั้งครั้งนี้เขาตั้งใจมาเพื่อช่วยพี่ฮ่าน เพราะอยากสัมผัสรสชาติที่ได้สู้เคียงข้างกัน

แต่ก่อนมาเขารู้สึกว่าหากมาทุ่งน้ำแข็งทางตอนเหนือเพียงลำพัง มีโอกาสเป็นไปได้สูง
ที่จะต้องเกิดความขัดแย้งและต่อสู้กับชาวยุทธรในท้องถิ่น ดังนั้นเขาจึงเตรียมตัวมาไม่
น้อย

จะใช่ยาต้องใช่ให้ถูกกับโรค เมื่อรู้ว่าที่นี่เป็นถิ่นของวิญญาณร้าย ของที่จางฮ่านเตรียม
มาจึงเป็นประโยชน์มาก ก็เหมือนกับการหลอมธวัชรวมวิญญาณเมื่อครั้ง ถ้าจางฮ่าน
ไม่เตรียมตัวมา ลำพังแค่เอาธวัชเหอฉีติดมาด้วย คงช่วยอะไรไม่ได้มาก

สวบ สวบ!

ทั้งสองคนพุ่งตัวไปทางขวาอย่างรวดเร็ว

ลำพังแค่มองดูภูเขา เฉินฉางซิง ไม่พบร่องรอยอะไรของสมบัติ

แต่จางฮ่านยังคงเดินต่อไปเรื่อย ๆ

ทันใดนั้นพวกเขาก็พบว่า ที่ด้านล่างของภูเขาสูงตระหง่านมีลานหินกว้างประมาณ
หนึ่งตารางกิโลเมตร

บนลานหินนั้นมีรูปปั้นขนาดใหญ่กว่าร้อยเมตรวางเรียงรายอยู่

มีทั้งรูปปั้นที่มีรูปร่างตัวเป็นคนหัวเป็นงู มีทั้งที่ตัวเป็นม้าหัวเป็นเสือ สารพัดอย่าง แม้แต่เงินฉางซิงยังไม่รู้ว่าจะเรียกอะไร เพราะว่าเขาไม่เคยเห็นภาพแบบนี้มาก่อน

อาจกล่าวได้ว่าเงินฉางซิงยังผ่านโลกมาน้อยเกินไป อย่างน้อยตอนที่อยู่กับจางฮ่านก็เป็นเช่นนี้

แต่เงินฉางซิงก็ชอบสัมผัสเรื่องน่าตื่นเต้นเช่นนี้

เขาไม่ต้องกังวลไม่ต้องคิดมาก แค่ตามอยู่ด้านหลังที่ฮ่านก็พอแล้ว

แต่เขาก็ยังคงถามอย่างสงสัยอยู่ดี

“ที่นี่คือที่ไหน?”

สายตาของจางฮ่านมองไปยังรูปปั้นสีขาวที่เล็กที่สุดตรงด้านใน จากนั้นพูดชื่อสถานที่
ออกมา

“ที่สังเวช ราชายักษ์วิหค”

รูปปั้นอยู่ด้านหน้าแม้ว่าจะเล็กที่สุด แต่กลับตั้งอยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุด ความสูงยี่สิบ
กว่าเมตร ร่างเป็นราชายักษ์วิหค ทั้งตัวเป็นสีขาว ปีกสองข้างยาวประมาณสิบเมตร
ดวงตาเป็นสีน้ำเงิน เขี้ยวฟันแหลมคม ดูโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์

จางฮ่านรู้ว่าราชายักษ์วิหคอยู่ในชั้นงิมมาตั้งแต่ถือกำเนิดขึ้น แม้ว่าจะไม่ใช่หนึ่งใน
สัตว์วิญญานที่ยิ่งใหญ่ของโลกเซียน แต่สำหรับตัวเองในตอนนี้ ถือว่าพอใช้ได้
แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นรูปปั้นตรงหน้านี้ซ่อนวิญญานของราชายักษ์วิหคเอาไว้!

ไฟของเขาเป็นสมบัติวิญญานระดับสี่ ตอนนี้ระดับไล่ตามไม่ทันแล้ว แม้จะค่ายกลสี่
สัตว์เทพจะเก่งกาจมาก แต่วิญญานภายในมีอยู่แค่สองตัวเท่านั้นคือมังกรวารีที่เป็น
ตัวแทนมังกรฟ้า เต่าจินชววนที่เป็นตัวแทนของเต่าทมิฬ

จนถึงตอนนี้สามารถให้ราชาพยัคฆ์วิหคตัวนี้เป็นตัวแทนของพยัคฆ์ขาวได้ หากมีสัตว์
เทพสามตัว จะทำให้พลังที่สำแดงเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

หากมีมันอยู่ ไฟของเขาจะเพิ่มระดับได้มากขึ้น แต่หากใช้มันช่วยในการเปลี่ยนแปลง
นี้ มันก็แค่ทำให้ไฟเพิ่มระดับขึ้นไปอีกหนึ่งระดับเท่านั้น ไม่ได้เหมือนธวัชเหอจีที่กล
ลายเป็นอาวุธทเวะในชั่วพริบตา

อีกอย่างถ้ามีเพียงมันอย่างเดียว คงไม่สามารถทำให้จางฮ่านมีแววตาที่ตีใจเช่นนี้ได้

นอกจากรูปปั้นเสือขาวแล้ว ยังมีรูปปั้นที่ใหญ่กว่าถึงสิบแปดตัว พวกมันไม่เพียงแค่
ซ่อนวิญญาณเอาไว้ แต่หินพวกนี้ยังสามารถเอาไปกลั่นได้ มีพวกนี้ช่วยเสริม จางฮ่าน
ก็มีวิธีที่จะทำให้ไฟของเขาเป็นอาวุธทเวะได้

แม้ว่าการเพิ่มระดับแบบนี้มันจะดูสุดโต่งไปหน่อย และมันก็สามารถทำให้ไฟนี้
สูญเสียโอกาสในการเพิ่มระดับที่สูงกว่าเช่นเดียวกัน แต่จางฮ่านไม่สนใจ

เขาก็แค่อยากหาอาวุธมาใช้แก้ขัดไปก่อน ถ้าเขาบรรลุขั้นตู่เจิวเมื่อไหร่ พวกมันก็ไม่มี
ความหมายสำหรับเขาแล้ว

ก็เหมือนในเกมออนไลน์ ตอนที่ผู้เล่นที่เล่นไปจนถึงด่านสุดท้ายมาเล่น ไอ้คนอื่น แม้ว่าของที่เลือกไว้ก่อนหน้านี้จะไม่ใช่ของที่ดีที่สุด แต่มันก็เหมาะสมกับช่วงนั้นที่สุด

ความคิดของจางฮ่านเป็นแบบนี้เช่นกัน

จากนั้นทั้งสองคนเดินมาที่รูปปั้น ว่ากันแค่เฉพาะรูปร่าง เมื่อเงินฉางซิงกับจางฮ่านมายืนอยู่ต่อหน้ารูปปั้น พวกเขาไม่ต่างอะไรจากมด

แต่รูปร่างไม่ได้เป็นตัวตัดสินความสามารถ

“พวกมันใกล้จะตื่นแล้ว”

จางฮ่านมองดูรูปปั้นราชาพยัคฆ์วิหคที่อยู่ด้านหน้าห่างออกไปห้าร้อยเมตรพลางพูดขึ้น

“นั่นก็จัดการเลยสิ” เงินฉางซิงตอบ

เขาไม่สนใจเลยสักนิด เขาก็เพียงแม่กระทิงจะแผ่สัมผัสวิญญาณออกไปสำรวจของพวก
นี้ เพราะเขารู้ดีว่าในเมื่อจางฮ่านพาเขามาที่นี่ แสดงว่าจางฮ่านจะต้องมั่นใจว่ารับมือ
ไหวแน่นอน

ก็เหมือนกับเมื่อกี้ที่เพิ่งออกมาดินแดนของวิญญาณร้ายและดินแดนวิญญาณเคียดแค้น
คนอื่นกว่าจะบุกผ่านมาได้เหนื่อยแทบเป็นแทบตาย แต่พวกเขากลับเดินทางอย่าง
สบาย ๆ แถมยังมีเวลาหลอมอาวุธทวะอีก พูดยุให้ใครฟังก็คงไม่มีใครเชื่อ

แต่เงินฉางซิงคิดไม่ถึงว่าอาวุธทวะชิ้นที่สองกำลังจะถือกำเนิดขึ้นแล้ว

เขายังคิดไม่ถึงไปอีกว่าตัวเองกำลังจะเป็นแรงงาน

เห็นแค่จางฮ่านหันมามองเขา พลังยืมให้บาง ๆ ก่อนจะพูดขึ้น

“นายไปยับยั้งพวกมันเอาไว้ แค่สิบนาทีก็พอแล้ว”

“หา? ได้สิ ให้เป็นหน้าที่ผมแล้วกัน” เงินฉางชิงพยักหน้า จากนั้นรอบด้านเกิดลมพัดโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง แวตตาของเขาจะพริบแสงสีดำขึ้น มือขวาปรากฏดาบเงาปีศาจ ตอนนี้เขาเตรียมพร้อมที่จะลงมือแล้ว

หันกลับมาที่จางฮ่าน หลังจากเขาหลับตาไปได้สามวินาที เขาก็ลืมตาขึ้น จากนั้นปราณในร่างกายของเขาได้เปลี่ยนไป

สองมือวาดออกด้านหน้า

สวบ สวบ สวบ!

ศิลาสมบัติมากมายลอยแยกออกไปรอบด้าน

ถ้าดูอย่างละเอียดละก็ จะเห็นว่ามีศิลาสมบัติระดับสี่จำนวนห้าก้อนอยู่ท่ามกลางศิลาสมบัติมากมายเหล่านี้ พวกมันเหมาะที่จะวางค่ายกลมาก ชื่อของมันคือศิลาค่ายกล

ในบรรดาเหล่าผู้มีอิทธิพลแข็งแกร่งไม่ว่าจะเป็นไ้หางคง เทพสงครามตระกูลเงิน หรือแม้แต่ตระกูลใหญ่หลายตระกูลในเซียงเจียง ขอแค่จางฮ่านเอ๋ยปากออกมา พวกเขายินดีที่จะจัดหามาให้

แต่ส่วนใหญ่ในนั้นเป็นศิลาค่ายกลที่เทพสงครามตระกูลเงินเป็นคนจัดหามาให้ แคนทวะอายุมากคนหนึ่ง ในหลายปีมานี้หากบอกว่าไม่มีสมบัติก็คงทำให้คนอื่นจำกั๊ง เพียงแต่ว่าสมบัติพวกนี้กลับถูกเงินฉางชิงกวาดไปจนเรียบโดยไม่สนว่าผู้อาวุโสเงินจะเจ็บปวดหัวใจหรือไม่ อยากได้ก็แค่เอาไปก็เท่านั้น!

หากเตรียมตัวมาดี เจอเรื่องแบบนี้ก็สบายแล้ว

แม้ว่าวิญญูณในรูปปั้นพวกนั้นจะค่อนข้างแข็งแกร่งทรงพลัง แต่มันก็ยังไม่ถึงระดับทวะ เงินฉางชิงคนเดียวจัดการได้สบาย

เห็นสถานการณ์แบบนี้ จางฮ่านก็พอจะเดาสถานการณ์ได้เกือบทั้งหมด

เขารู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ เวลาทำอะไรเขามักจะมีความแน่ใจเสมอ

ในตอนที่ยังฮ่านกำลังสร้างค่ายกลนั้น

ลมรอบค่านทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นเมฆหมอกก็เริ่มลอยขึ้นมาล้อมรอบ
ลานหินไว้

“เวด!”

“เจียก!”

“มอ!”

“โฮก!”

“กรร!”

เสียงคำรามอีกทีก็ดังขึ้นเป็นจำนวนมาก ทันใดนั้นเองรูปปั้นที่อยู่ล้อมรอบพวกนี้ต่างก็
ล้มตาศั้น แววดาของพวกมันดูกระหายการสังหาร

แต่ราชาพยัคฆ์วิหคด้านในสุดยังคงไม่มีทีท่าอะไร

บางทีมันอาจจะคิดว่าก็แค่มคปลวกสองตัว ไม่คุ้มค่าที่จะให้มันตื่น หรือบางทีมันอาจจะรอให้พวกเขาผ่านด่านลูกน้องของมันมาให้ได้ก่อน มันถึงเลือกที่จะตื่นขึ้น

ถ้ามันตื่นขึ้นมาตอนนี้ บางทีอาจทำให้จางฮ่านต้องเปลืองแรง แต่ถ้ามันไม่ยอมตื่นขึ้นมา มันอาจจะหายไปสำหรับมัน

“พลั่ก ๆ ๆ”

ร่างของเงินฉางจึงลอยขึ้นไปกลางอากาศสูงกว่าร้อยเมตร ดาบเงาปีศาจยังคงฟาดฟันไม่หยุด หากมองด้วยตาเปล่า คงไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไร เพราะรอบกายของเขาเต็มไปด้วยความว่างเปล่า

แต่ถ้ามองจากอีกมุมหนึ่ง มันจะไม่เหมือนกันแล้ว ในโลกของสัมพัทธวิญญาน รอบตัวของเงินฉางจึงเต็มไปด้วยวิญญานจากรูปปั้น

มันช่างอันตรายเหลือร้าย ถ้าพวกมันเป็นร่างเดิมของตัวเอง ในช่วงเวลาแบบนี้คงสามารถเอาชนะเงินฉางซิงได้อย่างง่ายดาย แต่ตอนนี้พวกมันเป็นแค่วิญญาณเท่านั้น

จางฮ่านคู่ออกว่าของพวกนี้อยู่มานานมากแล้ว

ก็เหมือนตอนที่เขาอยู่ในร่องรอยอารยธรรมของภูเขาคิมะเหอ วัวฟ้าตัวนั้นตื่นขึ้น มันอยู่ในขอบเขตจินตนาการที่ว่ามันจะนอนหลับไหลมานานนับหมื่นนับพันปีแล้ว

แต่ต่อให้มันตื่นขึ้นมา มันก็ออกจากร่องรอยอารยธรรมไม่ได้ นอกเสียจากมันจะมีกายเนื้อหรือวิชาสะกดที่ช่วยทำลายช่องว่างออกมาได้

ส่วนราชาพยัคฆ์หอค้วเล็กนี่ จางฮ่านมีวิธีรับมือกับมันมากมาย

แม้ว่าจะพูดว่าสืบนาก็ แต่ที่จริงจางฮ่านใช้แค่เจ็ดนาทิต่างนั้น

“ในเมื่อไม่ตื่น”

จางฮ่านมองครูป้าราชาพยัคฆ์วิหคพลางพูดอย่างขำ ๆ “คุณเหมือนว่าอยากจะให้ความร่วมมือกันใช่ไหม?”

ขณะที่พูดอยู่ มือสองข้างของจางฮ่านทำการร้ายกาจ ทันใดนั้นในแววตาเกิดประกายแสงสะท้อน อยู่ ๆ เขาก็ลอยขึ้นไปเหนืออากาศนับพันเมตร

สวบ ๆ ๆ

เส้นสายแต่ละเส้นพุ่งออกมาจากแต่ละมุมดูราวกับดอกไม้ไฟ มันพวยพุ่งมาจากพื้นดินรายล้อมเป็นใยแมงมุม ก่อนจะค่อย ๆ หดเสีกลง

“จิง!”

“หลอม!”

“มัน!”

จางฮ่าน หยิบไฟออกมาแล้วส่งไปด้านหลัง

ไฟลึบแปลบบินไปล้อมรูปปั้นราชาพยัคฆ์วิหค วิญญาณมังกรวาริอยู่ทางซ้าย
วิญญาณเต่าจินชวณอยู่ทางขวา ไฟใบอื่นตอบสนองกัน

พลังดึงดูดที่แข็งแกร่งปกคลุมรูปปั้นราชาพยัคฆ์วิหคไว้ทั้งตัว ไฟที่มีพลังดึงดูดที่
แข็งแกร่งที่สุดคือไฟใบสีดำที่อยู่ด้านบน

แต่สิ่งที่ทำให้จางฮ่านรู้สึกเหนือความคาดหมายก็คือ

วิญญาณที่ซ่อนตัวอยู่ด้านในรูปปั้นราชาพยัคฆ์วิหคกลับถูกดูดออกมาอย่างรวดเร็ว

“โศกกก?”

ราชาพยัคฆ์วิหคสูงสิบเมตรกว่า ดูเหมือนจะไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะ มันไม่รู้ว่านี่คือที่
ไหน โคนคุณเข้าไปในไฟด้านบนแบบงง ๆ

วินาทีที่มันเข้าไปในไฟนั้น

สวบ สวบ!

ทั่วทั้งลานหินส่งเสียงอ้ออิงอีกทีก็ไปหมด

พื้นหินขนาดใหญ่เกิดรอยร้าวตรงกลาง

สวบ สวบ สวบ!

อยู่ ๆ ก็เกิดลมแรงรวมตัวอยู่ตรงบริเวณที่อาจฮ่านยืนอยู่ เหล่าวิญญาณทั้งหมดที่กำลังต่อสู้กับเงินฉางจึงได้บินไปด้านบนไฟราชาพยัคฆ์วิหค

ดูเหมือนว่าราชาของพวกมันเข้าไปในนั้นแล้ว พวกมันเองก็ต้องการจะตามเข้าไปเหมือนกัน แม้ว่าต้องตาย ก็ขอตายไปพร้อมกัน!

ดังนั้นจึงเกิดภาพเหมือนในละครขึ้น

รูปปั้นทั้งหมดระเบิดกลายเป็นผุยผง พลังที่เหมือนเกลียวคลื่นขนาดใหญ่เริ่มช่วยจาง
ฮ่านในการหลอมรวมไฟ

เงินนางซิงที่มองดูอยู่หมดคำพูดทันที

“พี่ฮ่าน ฉันพึ่งอุ่นเครื่องเองนะ ยังสู้ไม่หน้าใจเลย!”

“ไว้ค่อยสู้กับอย่างอื่น” จางฮ่าน ไม่ได้หันกลับมา แค่ตอบออกมาประโยคเดียว

ประโยคนี้ทำเอาเงินนางซิงปากสั่น

หรือว่ายังมีสมบัติอีก?

สวบ สวบ สวบ!

ท่ามกลางสายตาของเงินนางซิง ลูกไฟขนาดใหญ่กำลังเผาไหม้ไฟ หลังจากนั้น
ประมาณหนึ่งชั่วโมง

กรรรร!

อยู่ๆ ราชพยัคฆ์วิหคก็คำรามออกมาจากในไฟไบนั้น จากนั้นภาพของราชพยัคฆ์วิหคก็ปรากฏขึ้นบนไฟ

ท่ามกลางเสียงคำรามของมัน กลิ่นอายของไฟไบนี้นำเพิ่มระดับสูงขึ้น จนบรรลุเป็นระดับห้า

“อาวุธทเวะอีกแล้ว!! เฮ้อ~”

เงินฉางชิงถอนหายใจอีกครั้ง ในใจนี้คิดยอมแพ้ที่อ่านแล้ว

อาวุธทเวะที่หาได้ยากแบบนี้ ทำไมพอมายู่ที่ฟี่ฮ่านถึงได้กลายเป็นของธรรมดาไปได้?

วูบ!

จางฮ่าน โบกมือขวา เขาไม่มีประสบการณ์มากมายในการเพิ่มระดับไฟ่อารุททวะ
อย่างค่ายกลสี่สัตว์เทพ นอกเสียจากต้องรวบรวมสัตว์ทั้งหมดให้ได้ครบ ไม่อย่างนั้น
พลังอาจจะลดลงไปเป็นจำนวนมาก

อีกทั้งต่อให้ร่วมกับวิญญาณหงส์แดงในตอนสุดท้ายแล้ว ถ้าพูดถึงเรื่องประโยชน์ใช้
สอย ยังไม่ยอมดื่มน้ำเต้าหู้เลย

“ไปเถอะ”

จางฮ่านหมุนตัว พริบตาก็มายู่ข้างกายเงินฉางซิง แล้วกวาดสายตามองไปทางขวา
เบื้องหน้าก่อนจะพูดขึ้น

“ไปกวาดสมบัติที่นี่ให้เรียบ!”

จบตอน